

Tình Nan Tự Chế

Contents

Tình Nan Tự Chế	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	10
4. Chương 3	17
5. Chương 4	23
6. Chương 5	29
7. Chương 6	35
8. Chương 7	41
9. Chương 8	48
10. Chương 9	54
11. Chương 10	60

Tình Nan Tự Chế

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang cung đình, nhất thụ nhất công, phụ tử, niên hạ công mỹ thụ, ngược luyến tàn tâm, công sủng thụ (th)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nan-tu-che>

1. Chương 1: Tiết Tử

Đông Đan hoàng triều năm 112, Vĩnh Thân đế bệnh nặng băng hà, đại hoàng tử Đông Đan Quế kế vị, lấy niên hiệu Nguyên Đức Vĩnh. Cùng lúc đó Đông Đan Quế ban hạ chiếu thư, do không có con nên nhận Đông Đan Cửu Trọng, nhi tử của Hòa Thạc vương Đông Đan Lung làm dưỡng tử, phong chức thái tử. Đông Đan Lung do bệnh nặng, cũng được đưa vào cung dưỡng bệnh. Còn Hòa Thạc vương phi phạm tội chăm sóc không tận tình, ban cho rượu độc.

Một Hòa Thạc vương phủ vốn vô cùng náo nhiệt, vậy mà chỉ trong một đêm đã thành vườn không nhà trống. Mọi người xôn xao bàn tán. Có người cho rằng tân đế muốn chen ép đối thủ lớn nhất tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ngày xưa. Cũng có người nói đó là tân đế ân sủng đệ đệ, ban cho vinh hoa phú quý. Nhưng chỉ có Đông Đan Cửu Trọng biết rõ chân tướng!

...

Một đêm tại Lôi điện, do tưởng niệm phụ vương nên hắc đế đã lén trốn tới Tỏa Vân điện, nơi lạnh lẽo cô tịch nhất vương cung. Ở đây hắc đế đã nhìn thấy một việc mà cả đời này hắc đế không thể nào quên được.

Thuở nhỏ, Đông Đan Cửu Trọng đã cho rằng phụ vương của hắn là người ôn nhu xinh đẹp nhất trong thiên hạ. Mỗi ngày sau giờ Ngọ, phụ vương đều mặc bộ trường bào màu ngọc lục bảo mà người yêu nhất, ôm hắn ngồi trên ghế đu, dùng thanh âm trầm bổng du dương nói chuyện với hắn. Đôi môi xinh đẹp của phụ vương nhẹ nhàng hé mở, khuôn mặt tràn ngập sự cao quý xinh đẹp mà không ai có thể sánh được. Nhưng giờ đây, hết thấy đều khác hẳn so với quá khứ, bộ trường bào màu ngọc lục bảo phụ vương thích nhất đã biến thành nhiều mảnh nhỏ, vương vãi trên mặt đất. Tứ chi thon dài xinh đẹp bị vòng kim hoàn khóa chặt. Thân thể thì xích lỏa nằm trên giường, bị ép mở ra như con dê tùy thời bị người khác xâm xé.

Mà nam nhân hắn phải gọi “phụ hoàng” lại đang nằm đè lên phụ vương hắn mà điên cuồng di chuyển, hơn nữa còn phát ra âm thanh tựa như một con dã thú phát tình.

“A, Lung, Lung... quá tuyệt vời! A a!”

Vật thể đen đúa đáng ghê tởm không ngừng quất xuyên vào cơ thể phụ vương. Mỗi lần chui ra lại kéo theo máu tươi, trong nháy mắt đã thấm đẫm sàn đan tuyết trắng.

“Lung, nhìn thấy chưa? Đây là máu xử nữ của người đó... A! Trẫm muốn khô người đến chết, muốn sau này người cũng chỉ bị mình trẫm khô!”

Phụ vương của hắn giống như đã chết, nằm đó không nhúc nhích. Cho đến khi một cung nữ lớn tuổi cầm con dao tọt, cắt vào cổ tay phải trắng nõn của phụ vương, thân thể phụ vương bỗng dưng giãy giụa kịch liệt. Hai tên thái giám cường tráng thấy vậy liền tiến lên đè phụ vương xuống.

“Không! Không...”

Tiếng hét kinh hoàng cùng tiếng giãy giụa vang lên. Đôi mắt vốn đóng chặt rớt cục cũng mở ra, để lộ một đôi nhãn châu màu ngọc long lanh ngập nước. Đó không khác gì một chất thúc tình kịch độc, trong nháy mắt, cả cung điện hô hấp trở nên dồn dập.

“Sợ sao? Lung, trẫm muốn phế tay chân người, để từ nay về sau, người chỉ có thể nằm trên giường... làm tính nô của trẫm...”

Cung nữ run rẩy giơ con dao lên lần nữa, lần lượt vạch lên cổ tay trái, cổ chân phải, rồi đến cổ chân trái. Máu tươi từ vết thương chảy ra uốn lượn như một dòng suối nhỏ, hoặc như một con trùng tử xấu xí đang bò trên làn da tuyết trắng xinh đẹp.

“Lung, sau này trừ bị trẫm khô... người cái gì cũng không làm được rồi, yên tâm! Trẫm sẽ yêu thương người... ngự y cũng đã vì người mà chuẩn bị rất nhiều dược quý, sẽ chậm rãi... chậm rãi... cho người quen... bị trẫm khô... Khiến người trở thành một người không có nam nhân không sống được, ha ha! Ha ha ha...”

Tiếng cười dữ tợn không ngừng từ trong điện truyền ra, như kim châm đâm vào trái tim Đông Đan Cửu Trọng. Nhưng thứ làm hắn thực sự bị đả kích lại chính là thân thể đang dần nóng lên của hắn. Hắn cắn chặt môi, dùng sức đến mức chảy cả máu mà cũng không biết. Nhìn cảnh tượng dâm mỹ điên cuồng trong điện, hắn thụt lùi từng bước. Cho đến khi cách xa Tỏa Vân điện mới mất khống chế mà chạy như điên trong cơn mưa.

Cơn mưa âm âm xối xả vào đầu, nhưng lại không cách nào trôi đi được dục niệm và hình bóng thân thể xinh đẹp trong óc hắn! Đêm hôm đó, lần đầu tiên hắn gào khóc lớn, cũng là lần cuối cùng. Từ đó, hắn tựa như đã mất trí nhớ, hoàn toàn trở thành một Thái tử xuất sắc. Hắn thậm chí không bao giờ nhắc tới phụ vương và mẫu phi của hắn trước mặt người khác nữa.

...

Từ khi lập quốc, hoàng tử công chúa trong hoàng thất ngoài văn tự đức hạnh ra, còn phải học thêm cả cưỡi ngựa, bắn cung, võ thuật. Mà khi Vĩnh Thân đế băng hà, biên cảnh phía bắc vẫn rối ren. Cho nên mới qua tuổi 14, Đông Đan Cửu Trọng đã được lệnh theo hai nguyên lão tướng quân tới phía bắc bình loạn.

Đêm trước khi xuất chinh, Đông Đan Quế đã chuẩn bị một lễ vật cho hắn.

Thiếp thân thái giám của Đông Đan Quế là Lâm Phi dẫn đường cho Đông Đan Cửu Trọng. Trên đường đi, Đông Đan Cửu Trọng bị miếng vải đen che mắt lại. Cho đến khi tới nơi, miếng vải mới được gỡ xuống.

Hắn bước vào một căn phòng, ở giữa có một chiếc giường treo đầy những mảnh lụa đỏ đính kim tuyến. Trên đó cũng được rải những cánh hoa hồng, dưới ánh sáng của dạ minh châu, hết thấy như bị bịt kín bởi một tầng đỏ thắm. Giữa đó là một thân thể trắng trẻo bị màu đỏ vây quanh, vô luận xung quanh không gian trông đầy dung tục tầm thường, nhưng khối thân thể tuyết trắng vẫn tràn ngập vẻ cao quý.

Đông Đan Cửu Trọng không cách nào kiềm chế được mà hơi run lên một chút, nhưng thoáng cái đã bình tĩnh trở lại.

“Thái tử diện hạ, đây là lễ vật mà hoàng thượng ban cho ngài.”

“Các người không đi ra?”

Lâm Phi khom người một chút rồi nói: “Hoàng thượng phân phó, Thái tử diện hạ không có kinh nghiệm, kêu nô tài ở bên tùy thời hầu hạ.”

Đông Đan Cửu Trọng không thèm nhắc lại, để mặc cung nữ chậm rãi cởi quần áo. Áo bào rơi xuống lộ ra thân hình thiếu niên rắn chắc cùng hai chân thon dài.

Sau đó, Đông Đan Cửu Trọng bò lên giường, đè lên thân thể tuyết trắng kia. Phía dưới truyền tới nhiệt độ cao bất thường, làm Đông Đan Cửu Trọng nhú mào một chút. Đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, làn da tuyết trắng trong nháy mắt run lên, rõ ràng là do bị xuân được ảnh hưởng.

“Dâm nô này đã được chuẩn bị cho tốt để được sung hạnh, Thái tử diện hạ có thể yên tâm hưởng dụng.” Lâm Phi phát ra tiếng cười ti tiện, trong lời nói tràn đầy sự thúc giục.

Đông Đan Cửu Trọng ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy nhìn lướt qua Lâm Phi cùng các cung nữ thị vệ. Không biết vì sao khi bị hắn nhìn qua, Lâm Phi có một loại cảm giác không rét mà run.

Đông Đan Cửu Trọng cúi đầu, nhìn xuống người sắp cùng hắn giao hợp. Mái tóc đen dài óng mượt tứ tán trên làn da tuyết trắng, đôi môi đỏ mọng cùng hàm răng trắng đều, gương mặt mềm mại mà mịn màng. Mặc dù hai mắt bị bịt tấm vải đen, nhưng hoàn toàn không cách nào che giấu được vẻ xinh đẹp của người đó.

Đông Đan Cửu Trọng im lặng vươn tay, nắm lấy hai chân y rồi đè vào ngực. Thân thể tuyết trắng bất an mà nhúc nhích, yết hầu y di chuyển lên xuống, đôi môi cắn chặt nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được tiếng nức nở nhẹ nhàng. Ngay sau đó, Đông Đan Cửu Trọng thẳng lưng đem dục vọng cứng rắn như thiết quất sâu vào cơ thể y.

Trong suốt quá trình giao hợp dài dằng dặc, thân thể tuyết trắng vẫn không ngừng run rẩy. Không cần nhìn, Đông Đan Cửu Trọng cũng biết miếng vải che mắt y đã thấm đẫm nước mắt. Nhưng Đông Đan Cửu Trọng vẫn không dám dừng lại.

Từ nửa năm trước, một lần ngoài ý muốn, Đông Đan Quế đã mất đi nam tính hùng phong. Đây vốn là do một số phi tần thất sủng nói ra. Nhưng bây giờ Đông Đan Cửu Trọng đã khẳng định trăm phần trăm lời đồn đó là thật. Bởi vì chỉ có bị kích thích lớn như vậy, mới có thể làm cho Đông Đan Quế càng thêm biến thái. Hắn dám khẳng định giờ này Đông Đan Quế đang trốn ở một nơi nào đó rình trộm bọn hắn, để thỏa mãn cơn dục vọng biến thái của bản thân. Nếu không cẩn thận để lộ ra chân tướng, chỉ sợ cái đang chờ đợi hắn lại chính là cái chết.

Trong mật huyết nóng ẩm ảm ướt, Đông Đan Cửu Trọng không nhịn được mà phun ra một luồng chất lỏng trắng đục. Trong nháy mắt, thân thể xinh đẹp kia càng run rẩy hơn, tựa như muốn đem toàn bộ xương cốt vỡ thành từng mảnh nhỏ. Sau đó, không gian lại trở nên tĩnh mịch...

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra dưới lớp vải đen tái nhợt phảng phất như đã chết. Giữ nguyên tư thế giao hợp, Đông Đan Cửu Trọng khom người, lần lượt hôn lên trán y, lên má phải, rồi má trái, sau đó trượt dần xuống đôi môi... nhẹ nhàng mà đầy ôn nhu.

Đây là thói quen của phụ vương mỗi lần chuẩn bị hôn nhẹ vào môi hắn khi hắn còn nhỏ. Đông Đan Cửu Trọng chưa từng quên, cũng tin chắc phụ vương cũng sẽ không quên.

Nhìn đôi môi sưng đỏ trong nháy mắt bỗng rồi mở ra, sau đó lại gắt gao khép lại. Đông Đan Cửu Trọng bí mật dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay phải của y hai chữ:

[Chờ con!]

Cảm giác run rẩy truyền tới da thịt dần dần ít đi. Đến khi Đông Đan Cửu Trọng rút hẳn tay ra, đầu ngón tay tuyết trắng vô lực cũng chậm rãi nắm chặt lại, như muốn cất kỹ một điều quý giá gì đó trong lòng bàn tay. Gắng sức khắc chế trong lòng kích động, Đông Đan Cửu Trọng không dám lưu luyến mà chỉ khẽ liếc mắt một cái. Hắn liền nhanh chóng cất bước rời đi trước khi người khác phát hiện được điều gì bất thường. Đôi giày da hươu màu bạc theo bước chân mà chạm xuống sàn nhà ngọc thạch bóng loáng, phát ra âm thanh đều đều. Giống như người đang bước đi vô cùng bình tĩnh.

2. Chương 1-2

Edit: Tiểu Mộng

“Thái tử, thái tử điện hạ!”

Thanh âm khinh té ẩn chứa sốt ruột không ngừng vang lên bên tai, đang chìm trong trầm tư Đông Đan Cửu Trọng cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, quay đầu lại nhìn thiếp thân thị vệ.

“Tiểu Thanh, có chuyện gì?”

Mắt thấy chủ tử vẫn một bộ dáng chưa hoàn toàn tỉnh táo, Trang Thanh buột lòng phải nhắc lại:

“Hoàng hậu đã tới, tất cả mọi người đang đợi Thái tử điện hạ tiến lên chúc mừng.”

“Vậy sao?”

Đông Đan Cửu Trọng nâng mắt, liền thấy Triệu hoàng hậu dẫn theo một đám phi tần ngồi ngay ngắn trên phượng tòa, mà mấy vị công chúa ngồi đối diện nàng thì đều đang dùng ánh mắt thúc giục nhìn hắn. Mỗi kẻ cười cười, hắn từ trên ghế đứng dậy, chậm rãi tiến lên.

Đông Đan Cửu Trọng là mỹ nam tử hiếm thấy trên thế gian. Dáng người cao gầy, gương mặt anh tuấn, dù góc cạnh nhưng lại ẩn chứa một điểm ôn nhu. Thái dương rất cao, khiến đôi mày kiếm càng có nét phi tà nhập vân. Đôi mắt đen sẫm như hồ nước sâu không thấy đáy. Mũi cao mà thẳng, đôi môi mỏng đậm sắc như phủ thêm lên gương mặt nét hững hờ.

Hắn cũng được trên dưới Đông Đan hoàng triều công nhận là kẻ thông hiểu lễ nghĩa nhất trong hoàng tộc, nhưng dù biểu hiện có bao nhiêu khiêm tốn thì khí chất cao quý toát ra từ hắn vẫn luôn khiến người khác phải tự thấy xấu hổ.

Dưới cái nhìn chăm chú của hết thảy mọi người, Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi tiến đến giữa điện, tay nâng vạt áo quì xuống.

“Nhi thần chúc mẫu hậu phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Thái tử bình thân!” Gương mặt đoan trang của Triệu hoàng hậu lộ ra nụ cười hiền lành, khoát tay, “Ban tọa cho thái tử.”

Cung nữ linh mệnh, lập tức đem án kỉ (bàn con) cùng ghế dựa để tại bên phải phượng tòa của hoàng hậu.

“Tạ ơn mẫu hậu!”

Đông Đan Cửu Trọng đứng thẳng người, kim quan trên đầu cùng hoàng bào của thái tử thêu Kim Long tứ trảo rực rỡ phản quang dưới đăng hoa (ánh đèn đuốc), hiển lộ tư dung xuất chúng, khí chất cao quý bức người. Từng bước lên bậc thang, hắn cầm hộp gấm đỏ thắm trên tay Trang Thanh, giơ lên quá đầu:

“Đây là thọ lễ nhi thần chuẩn bị, thỉnh mẫu hậu vui lòng nhận cho.”

Hai cung nữ bước lên tiếp lấy hộp gấm, mở ra trước mặt Triệu hoàng hậu. Bên trong là nhất kiện hồng trù bào tinh xảo, nhìn thoáng qua giống như được thêu lên trăm bức họa, nhưng khi cung nữ cầm lên nhìn qua góc độ khác mới phát giác ở trong trăm bức họa còn thêu chìm vô số chữ Thọ.

Vừa thấy, Triệu hoàng hậu mừng rỡ, tự tay tiếp nhận chiếc áo bào:

“Đây hẳn là Cẩm Sắt thêu?”

Đông Đan Cửu Trọng gật đầu, “Đúng vậy, mẫu hậu.”

Hoàng hậu yêu thích vuốt mãi không muốn rời tay, nhưng thấy những chữ Thọ này, mỗi chữ một vẻ, tú lệ thương tụy, biến hóa vô cùng, liền mỉm cười hướng hẳn:

“Cẩm Sắt nha đầu này càng ngày càng tạo cho ai gia thêm nhiều niềm vui, bất quá, nếu không có người, chỉ sợ những chữ Thọ này nàng cũng khó mà thêu được.”

Đông Đan Cửu Trọng thần sắc không đổi, lại khẽ gật đầu, “Mẫu hậu anh minh, quả thật là chữ do nhi thần họa trước, Cẩm Sắt theo đó mà thêu.”

“Ồ! Thái tử viết chữ quả thật càng ngày càng tốt, dù nhìn trong triều hay phóng mắt khắp thiên hạ cũng không mấy ai so kịp.”

“Tạ mẫu hậu khen ngợi.”

Khẽ mỉm cười, Đông Đan Cửu Trọng trên mặt không lộ thần sắc kiêu ngạo, cũng không có vẻ lo sợ khúm núm, làm tốt một việc gì giống như đã trở thành bản năng của hắn, hắn chưa bao giờ dương dương tự đắc, lại càng không tự coi nhẹ mình.

Thu hết biểu hiện của Đông Đan Cửu Trọng vào mắt, Triệu hoàng hậu vừa lòng gật đầu, tiếp đến hướng tả hữu hai bên hỏi:

“Cẩm Sắt ở đâu? Buổi sáng nàng vừa tiến cung vẫn an ai gia mà?”

“Cẩm Sắt vừa mới rời đi, có lẽ lại đến vườn hoa bên kia quên cả thời gian, nhi thần lập tức gọi người đi tìm rồi sẽ hảo hảo trách cứ nàng.” Nói xong, Đông Đan Cửu Trọng liền muốn xoay đi gọi người.

Triệu hoàng hậu cười ngăn, “Thôi! Cẩm Sắt vốn yêu hoa, người cũng không cần phải trách cứ nàng. Dù sao Hoàng thượng cũng không đến, nàng muện một chút cũng không có vấn đề gì cả.”

“Vâng thưa mẫu hậu.”

Đông Đan Cửu Trọng liền trở về chỗ ngồi. Liền sau đó các công chúa khác, hoàng thân quốc thích cùng các đại thần lục tục tiến lên chúc thọ. Tư lễ thái giám đem danh sách quà tặng nhất nhất cao giọng xướng.

Đúng lúc này, một nữ tử từ cửa điện lặng lẽ tiến vào. Trang Thanh lập tức hạ giọng, “Thái tử, Thái tử phi đến.”

Đông Đan Cửu Trọng liền giương mắt nhìn lên, Triệu hoàng hậu cũng thấy, cười lắc đầu, “Cuối cùng cũng nhớ phải trở về.”

Nữ tử đi lên, dừng lại bên cạnh Đông Đan Cửu Trọng, khẽ khom người quỳ xuống:

“Nô tỳ đến chậm, thỉnh mẫu hậu thứ tội.”

“Đứng lên đi!”

“Tạ ơn mẫu hậu.”

Cẩm Sắt ôn nhuận gật đầu, đứng dậy. Nàng ước chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dáng không phải tuyệt đẹp, nhưng ôn nhu uyển ước, khiến người ta có cảm giác không chút phàm tục. Làn da màu mặt khỏe mạnh. Mái tóc búi đơn giản, trâm cài dong đưa theo từng bước chân uyển chuyển. Bên tai lộ ra hai khỏa đồng châu (ngọc trai). Trên người khoác áo màu tím nhạt cùng váy đuôi phượng, trang phục thật vừa mắt, toát lên vẻ cao quý mà không xa hoa.

“Hảo Cầm Sắt, lại bên ai gia nào!” Triệu hoàng hậu trước nay đối với Cầm Sắt vẫn nhất mực thương yêu, vậy tay gọi nàng đến đứng bên người.

Hoàn thành xong mọi lễ nghi, không chỉ phượng tòa bên phải Hoàng hậu vẫn trống như cũ mà ngay cả Lệ phi – người có địa vị thứ hai trong hậu cung chỉ sau Hoàng hậu – cùng thân sinh nhi nữ của nàng cũng không thấy đến trình diện. Tình huống này không khỏi có chút xấu hổ.

Cầm Sắt thỉnh thoảng khom người cùng Triệu hoàng hậu nói chút chuyện vui, mới khiến tâm tình nàng tốt hơn chút mà nói với chúng thần:

“Hoàng thượng sợ là có chút việc nên đến muộn, mọi người không cần đợi, kêu gánh hát bắt đầu luôn đi.”

Bọn họ đang ở Khúc Thủy điện, nơi chuyên vì hoàng đế cùng hậu phi xem diễn mà xây nên. Điện hình bán nguyệt, phía trước cách đình một hồ nước chính là sân khấu. Biểu diễn hôm nay cũng không phải là gánh hát ngự dụng trong cung, mà là gánh hát do Đông Đan Cửu Trọng đặc biệt mời từ Giang Nam. Kịch hay lập tức được xướng, chính là vở Võ Tòng đánh hổ.

Vai kép hóa trang uy vũ cùng với mãnh hổ ở trên đài kể tung người hứng. Trò hay tiếp nối nhau, Triệu hoàng hậu xem đến vui vẻ, liền đem những không vui vừa rồi tất thấy vứt ra sau đầu.

Trong tiếng vỗ tay không dứt, Hoàng hậu phượng tâm đại duyệt liền lệnh cho cung nữ gọi bầu gánh cùng võ kép đến trước điện ban thưởng.

Vừa lúc đó, từ ngoài điện có vài người đi vào. Dẫn đầu chính là Lâm Phi – thái giám tùy thân của Đông Đan Quế, theo sau là vài thái giám cung nữ. Cả đám quỳ trước mặt Triệu hoàng hậu tung hô thiên tuế xong, Lâm Phi nói:

“Từ Ân điện hạ sau giờ Ngọ ở Ngự hoa viên chơi đùa không cẩn thận ngã bị thương ở chân. Hoàng thượng đã đến Đoan Lệ điện, không thể tham gia đến tham dự tiệc chúc thọ, lệnh cho nô tài đến báo lại với Hoàng hậu nương nương.”

Một cung nữ khác tiếp lời:

“Lệ phi nương nương muốn ở lại Đoan Lệ điện chăm sóc Từ Ân điện hạ, người phái nô tỳ đến thỉnh tội cùng Hoàng hậu, mong người thứ tội.”

“Hừ!” Nhất thời có phi tần đứng sau Hoàng hậu khinh thường nhếch miệng: “Ngã thật khéo ha, sớm không ngã, muộn không ngã, lại chọn đúng sinh thần Hoàng hậu để ngã!”

Một phi tần khác cũng nhỏ giọng:

“Lệ phi cậy sủng sinh kiêu cũng không phải lần đầu, ai kêu nàng bụng tốt, sinh được thân sinh hoàng tử duy nhất của Hoàng thượng chứ!”

Sắc mặt Triệu hoàng hậu vốn đã rất khó coi, nghe xong mấy lời này càng thêm xanh mét. Đôi bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt đến trắng như phấn.

Lâm Phi thấy sắc mặt Triệu hoàng hậu không tốt, lập tức vỗ tay, một tiểu thái giám bê khay nhỏ tiến lên phía trước: “Hoàng hậu nương nương, đây là thọ lễ Hoàng thượng chuẩn bị riêng cho người.” Nói xong liền vung tay lột bỏ mảnh hồng điều bao phủ chiếc khay, nhất thời cả điện như bừng sáng.

“Trân châu Nam Dương một trăm khối, chúc Hoàng hậu nương nương vạn thọ vô cương!”

Nhìn một khay đầy trân châu lớn nhỏ trước mắt, Triệu hoàng hậu hít một hơi thật sâu, hé ra gương mặt tươi cười đối Lâm Phi khoát tay, “Người lui đi, thay mặt ai gia hướng Hoàng thượng tạ ơn, cũng báo luôn với Lệ phi, ngày mai ai gia sẽ tới Đoan Lệ cung thăm Từ Ân.”

“Nô tài lĩnh mệnh.”

Sau đó, Lâm Phi mang theo đám cung nữ thái giám lui xuống, cùng lúc, những người còn lại cũng âm thầm thở ra một hơi.

Đội Lâm Phi đã đi xa, một phi tần tuổi trẻ mới bước lên, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn khay trân châu.

“Hoàng thượng đối Hoàng hậu nương nương tốt như vậy, người thật là có phúc!”

Triệu hoàng hậu mỉm cười, đối tả hữu nói:

“Trân châu này trân quý như vậy, ai gia nào có thể độc hưởng. Các phi tần, công chúa, quận chúa, nhất phẩm phu nhân, mỗi người đều lấy một viên đi!”

“Tạ hoàng hậu!”

Mọi người đều quỳ lạy trên mặt đất, tiếng tạ ơn vang lên không dứt. Yến tiệc hoàng gia vốn xa hoa, cung nữ mỹ mạo qua lại như mắc cửi, mỹ thực liên tiếp được dâng thêm. Rượu vào khiến tinh thần phấn chấn, mọi người đều vô cùng hứng khởi, không biết có bao nhiêu người hướng đến Đông Đan Cửu Trọng kính rượu. Hắn chỉ cười ửng phỏ qua loa, ánh mắt thâm sâu chưa từng rời khỏi Triệu hoàng hậu.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới đài, Triệu hoàng hậu vẫy tay cho lui cung nữ bên cạnh. Vầng trăng bàng bạc treo lơ lửng giữa trời đêm, nàng thở dài một hơi, sâu kín thì thầm:

“Liễu diệp song mi cửu bất miêu, Tàn trang hoà lệ ố hồng tiêu...”

Mai Phi tên thật là Giang Thái Bình sinh ra Mai Hoa thôn. Mai Phi là một phi tần rất được sủng ái của Đường Minh Hoàng (tự Huyền Tông). Vì nàng yêu hoa mai nên Đường Minh Hoàng gọi nàng là Mai Phi. Mai Phi có sắc dáng mảnh dẻ và hai mắt sáng như viên ngọc. Về sau Đường Minh Hoàng đổi tính yêu Dương Quý Phi nên xa lánh nàng. Vì Dương Quý Phi có tính ghen ghê gớm, bởi vậy Đường Minh Hoàng đôi lúc nhớ đến sủng phi cũ thì cũng không dám bén mảng đến Thượng Dương cung nơi nàng ở. Một lần, có sứ thần dâng vua đôi trân châu, Đường Minh Hoàng tưởng nhớ Mai Phi, lên gọi người thân tín đem lại tặng nàng. Mai Phi buồn rầu không nhận gửi trả lại cùng với 1 bài thơ như sau:

“Liễu diệp song mi cửu bất miêu

Tàn trang hoà lệ ố hồng tiêu

Trường môn tự thị vô sơ tẩy

Hà tất trân châu uỷ tịch liêu.”

Dịch nghĩa:

“Lâu rồi không vẽ chân mày lá liễu

Quần áo xưa đã hoen ố lệ buồn

Cửa ngõ căn phòng không còn lau rửa

Thì cần gì châu ngọc để vỗ về nỗi cô đơn.”

Về sau, An Lộc Chân khởi loạn, Đường Minh Hoàng phải rời kinh đô chỉ mang theo Dương Quý Phi. Mai Phi ở lại bị giết trong cơn binh lửa.

“...Trường môn tự thị vô sơ tẩy, Hà tất trân châu uỷ tịch liêu.”

Giọng nam trầm ấm vang lên bên tai như xuyên thẳng tới tâm can. Triệu hoàng hậu ngẩn người, trong lòng vừa sợ vừa giận, ngẩng đầu nhìn lên, hoá ra là võ kếp vừa hát hí khúc trên đài. Lúc này hắn đã tẩy trang sạch sẽ, lộ ra gương mặt tràn ngập khí khái nam tử. Hí phục Võ Tông vẫn mặc trên người nhưng không thể che dấu cơ ngực cường tráng như chim ưng theo hô hấp mà phập phồng, giống như sắp đem quần áo phá bung.

Triệu hoàng hậu ngơ ngác đứng nhìn võ kếp, trong óc một mảnh trống rỗng.

“Nô tài khẩu kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Võ kếp cùng vài người mặc hí phục đang quỳ gối, cung nữ phải nhắc nhở, Triệu hoàng hậu mới nhớ ra nàng vừa rồi sai người dẫn bọn hắn tới lĩnh thưởng. Tận lực cưỡng chế hỗn loạn trong lòng, nàng hướng tả hữu truyền lệnh, ban thưởng ngàn lượng bạc trắng.

Nào biết, võ kếp kia quả thực to gan lớn mật, đương lúc lĩnh thưởng cư nhiên lại dám ngẩng đầu đối nàng lộ ra một chút mỉm cười cùng nháy mắt. Thế nhưng nổi lên trong lòng Triệu hoàng hậu lại không phải tức giận vì bị khinh bạc, mà là một loại rung động kì diệu đã lâu không thấy, làm cho ánh mắt của nàng không thể không chế vãn giăng co trên người võ kếp kia. Xa xa, nhìn thấy gương mặt Triệu hoàng hậu nổi lên một mặt đỏ ửng, Đông Đan Cửu Trọng tào nhả nâng chén rượu, hoan khoái sướng ầm.

Thọ yến của Triệu hoàng hậu đến quá nửa đêm mới kết thúc, Đông Đan Cửu Trọng cũng không nhận hảo ý của nàng ngủ lại trong cung mà hồi phủ ngay trong đêm.

Vốn thái tử của Đông Đan hoàng triều hẳn là ở tại Đông cung, nhưng năm Đông Đan Cửu Trọng mười sáu tuổi từ chiến trường Mạc Bắc trở lại kinh thành đã bị Đông Đan Quế bắt buộc

phải dời khỏi đó. Thái tử phủ do tam ca của Triệu hoàng hậu – Công bộ thị lang Triệu Quý Thường – đốc kiến, xa hoa rực rỡ có thể so với hoàng cung biệt uyển, mà Đông Đan Cửu Trọng vì muốn tránh lời ong tiếng ve, sau khi nhập phủ liền huỷ bỏ hết những trang trí xa hoa, thay vào đó là những món đồ đơn giản, thực dụng.

Trở lại Thái tử phủ, Cẩm Sắt liền cho lui tỳ nữ, tự mình hầu hạ Đông Đan Cửu Trọng cởi bỏ thái tử triều phục, thay vào đó là nguyệt bạch trường bào mà hắn vẫn thường mặc ở nhà.

Ngón tay thon dài khẽ gảy ống tay áo, Đông Đan Cửu Trọng thờ ơ hỏi:

“Ban nãy đi đưa thuốc không gặp trở ngại gì chứ?”

“Thực thuận lợi, đều giao cho Lâm Tranh rồi.” Cẩm Sắt xoay người, cẩn thận treo thái tử triều phục lên giá gỗ đàn hương.

“Có nhìn thấy y không?”

“Nhìn thoáng từ xa xa.” Cẩm Sắt thở dài, “Y vẫn không chịu gặp ta.”

“Đôi khi, ngay cả ta y cũng không muốn gặp.” Đông Đan Cửu Trọng thản nhiên nói.

“Không hỏi sắc mặt y thế nào sao? Có hay không gầy?”

“Hỏi ư?” Đông Đan Cửu Trọng phóng mắt tới một nơi xa xăm, ánh mắt thâm trầm như nước, “Chỉ càng khiến ta thêm đau lòng.”

“Thái tử...”, Cẩm Sắt cũng không biết phải làm gì để an ủi, chỉ đành nói: “Lần sau ta tiến cung thỉnh an mẫu hậu, sẽ tìm cách đi gặp y.”

“Ấn!”, Đông Đan Cửu Trọng trầm ngâm một lúc rồi nói, “Giúp ta chuyển lời, hai tháng sau chính là Trung thu, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiến cung bồi hấn.”

“Được!”, Cẩm Sắt lập tức đáp ứng.

“Ta không thể thường xuyên gặp hấn, lại khiến nàng phải mạo hiểm, thật sự là làm khó dễ nàng rồi...”, Đông Đan Cửu Trọng nói xong, ôn nhu ôm lấy thân hình mảnh mai từ phía sau, mà nàng cũng thả lỏng thân mình, an tâm dựa vào cánh tay hắn.

“Cho dù người muốn làm gì, nô tỳ đều cam tâm tình nguyện.”

“Cẩm Sắt, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, trước mặt ta nàng không cần tự xưng nô tỳ nữa.”

Cẩm Sắt lắc đầu, “Ta vốn chính là nô tỳ của người.”

“Ngốc Cẩm Sắt! Đó là chuyện của trước kia, nàng hiện tại đã là thê tử của ta rồi.”

Đông Đan Cửu Trọng ôm lấy Cẩm Sắt nở nụ cười, khoé miệng chậm rãi nhếch lên, hé ra khuôn mặt tuấn tú tràn ngập mỉa mai. Ngược lên nhìn hấn, Cẩm Sắt gương mặt đỏ bừng, ánh mắt căn bản là không thể dời đi. Lại cười nhẹ nhàng, Đông Đan Cửu Trọng cúi người xuống hôn lên hai bên má.

Đúng lúc đó, Trang Thanh đi đến, nhìn thấy bọn họ một bộ dáng vợ chồng ân ái, nhất thời ngượng ngùng cúi đầu.

Đông Đan Cửu Trọng cũng không để ý hấn lỗ mãng, ánh mắt không dời Cẩm Sắt, thản nhiên hỏi:

“Sự tình thế nào?”

Lúc này mới phục hồi tinh thần, Trang Thanh cuống quít quì một gối xuống đất, “Đã đưa Võ Thanh Sam vào, có thuộc hạ ở trên nóc nhà giám thị. Một lát sau khi Hoàng hậu đi vào có chút động tĩnh, nhưng thị vệ muốn xông vào đều bị Hoàng hậu quát đuổi, sau nữa liền im lặng.”

“Ân.” Đông Đan Cửu Trọng gật đầu, sâu trong ánh mắt thâm thúy lộ lên hai điểm hào quang khác thường.

Nhìn ánh mắt hấn, trong lòng Cẩm Sắt nổi lên một trận bất an mãnh liệt, “Thái tử... Mẫu hậu đối xử với chúng ta tốt lắm, người làm vậy có hay không...” Muốn nói lại thôi, nhưng cũng đã đủ để Đông Đan Cửu Trọng hiểu được ý tứ ẩn dấu. Hấn buông đôi tay đang ôm lấy nàng, chậm rãi đi đến bên cửa sổ.

Cẩm Sắt cùng Trang Thanh đều đang đợi Đông Đan Cửu Trọng nói chuyện, hấn lại không có chút gì sốt ruột, chỉ dùng ánh mắt xuất thần nhìn vàng trắng ở nơi xa xôi. Ánh trăng sáng vàng vạc chiếu trên gương mặt hấn bóng loáng, vóc người cao gầy, y sam không nhiễm bụi hồng trần, ngay cả nam tử như Trang Thanh cũng không thể không công nhận chủ tử của mình là mỹ nam tử hấn thế nan tầm. Đông Đan Cửu Trọng càng trầm mặc xuất thần, Cẩm Sắt trong lòng càng thêm bất an, đôi môi như cánh hoa mấp máy vài cái, rút cục không nhin được muốn nói, mới thấy hấn chậm rãi mở miệng: “Nàng đối ta quả thật không tồi, chỉ tiếc là có một việc lại khăng khăng sai lầm.” Lại trì hoãn tiếp một hồi, mới cất lên giọng điệu nhàn nhạt, “Sai lầm của nàng là không nên gả cho nam nhân đó.”

Nắng sớm mới lên, hơi sương còn chưa tán, cửa cung đã mở. Văn võ bá quan xếp thành hai hàng tả hữu từ Sùng Văn môn tới trên Kim Loan điện. Đầu đội nhị long đoạt châu tử kim quan, thân mặc thái tử triều phục màu vàng nhạt, Đông Đan Cửu Trọng đứng đầu hàng.

Sắc trời dần sáng tỏ, ngự giá chờ đã lâu chưa thấy tới, không ít triều thần nhìn không được nói cười rộ lên, Đông Đan Cửu Trọng cũng bị mời gia nhập cùng bọn họ. Ở trước mặt hấn bất luận là ai cũng không cảm thấy câu thúc bất an, trong triều từ trên xuống dưới đều thực thích vị thái tử bình dị, gần gũi này, mà hấn so với các thành viên khác trong hoàng thất cũng càng có năng lực khiến bọn họ ủng hộ.

Không khí đang hết sức sôi nổi, Lâm Phi từ sườn điện tiến vào.”Khụ! Khụ!” Hấn giả vờ ho khan hai tiếng, trong điện nhất thời một mảnh an tĩnh. Hấn đặc ý phi thường hướng xuống nhìn quanh một vòng, rồi mới nói: “Hoàng thượng có khẩu dụ, các vị đại nhân có việc dâng sớ, vô sự bãi triều!”

Đứng hai bên đại điện, các tiểu thái giám đem khẩu dụ một tầng lại một tầng truyền khai. Sau một lúc lâu không thấy có đại thần bước ra khỏi hàng, Lâm Phi hô to “Bãi triều
!”

Triều thần nối đuôi nhau trở ra, ở ngoài điện tụ lại thành từng nhóm, bắt đầu khe khẽ nghị luận, trong đó có vài vị nhất phẩm đại thần đến bên Đông Đan Cửu Trọng.

“Thái tử có biết Hoàng thượng vì sao không lâm triều?”

“Ta cũng không rõ.” Đông Đan Cửu Trọng lắc đầu, nhíu mi tỏ vẻ lo lắng, “Có thể là chứng đau đầu của người lại phát tác?”

Thấy hấn một bộ dạng từ hiếu, chúng thần đều gật gật đầu. Hộ bộ thượng thư Cừu Chuẩn vuốt râu, thở dài một hơi,”Từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến nay, mỗi ngày đều là trời chưa sáng đã dậy, chưa từng có qua một ngày không tảo triều.”

“Nhưng hai năm nay tinh thần của người quả thật càng ngày càng kém.” Ngự sử Vạn Duyên Niên tiếp lời.

“Trong Ngự y viện truyền ra tiếng gió, bệnh của Hoàng thượng là do nhiều năm một nhọc, chỉ cần điều dưỡng thích hợp liền có thể tự khang phục.” Thân huynh của Triệu hoàng hậu – Hình bộ thượng thư Triệu Thanh Thường vừa nói vừa hướng bên cạnh nhảy mắt.

Đệ đệ Công bộ thị lang Triệu Quý Thường hiểu ý lập tức tiếp lời:

“Thái tử thông minh nhân hậu, có thể đảm nhiệm việc lớn. Chỉ cần Hoàng thượng đem chính sự giao xuống, không phải có thể hảo hảo tĩnh dưỡng rồi sao?”

Nghe vậy vài vị thượng thư đưa mắt nhìn nhau, đều không dám đáp lời. Triệu Thanh Thường khôn khéo lão luyện, lập tức biết đệ đệ đã nói quá trắng trợn, đương muốn nghĩ cách để qua chuyện thì Đông Đan Cửu Trọng đã cười, nói:

“Phụ hoàng là chân long thiên tử, có trời cao phù hộ, cho dù nhất thời long thể bất an cũng sẽ sớm khỏi thôi!”

Vừa nghe, chúng thần liền thở ra một hơi, không ngừng phụ họa. Trong lúc đó, Đông Đan Cửu Trọng đã bất động thanh sắc lên lùi ra ngoài. Khoé mắt lơ đãng nâng lên, liền thấy Thái phó Tôn Hưởng Đạt đang đứng xa xa nhìn hẩn.

Tôn Hưởng Đạt này là nguyên lão hai triều, hẩn nhìn Đông Đan Cửu Trọng đến xuất thần cũng không phải lần đầu tiên, nhưng lúc này Đông Đan Cửu Trọng nội tâm chợt động, liền thay đổi phương hướng tiến về phía hẩn.

“Tôn thái phó.”

“Thái tử.” Tôn Hưởng Đạt khom người hành lễ.

Đông Đan Cửu Trọng vội vươn tay đỡ lấy đối phương, “Thái phó không cần đa lễ.”

“Lễ không thể bỏ!” Tôn Hưởng Đạt năm nay đã ngoài sáu mươi, măn đầu hoa râm, thần sắc hiền lành, nói chuyện cũng luôn chậm rãi, “Thái tử tìm lão thần không biết có chuyện gì quan trọng?”

“Cũng không phải cái gì quan trọng.” Đông Đan Cửu Trọng cười nhẹ, “Chỉ là thấy Thái phó thường xuyên xuất thần, lòng ta có chút tò mò mà thôi.”

“Lão thần vô lễ, mong thái tử thứ tội!” Tôn Hưởng Đạt vội vàng xin lỗi.

Đông Đan Cửu Trọng cũng không để ý, thần sắc ôn hoà hỏi:

“Tôn thái phó giống như nhìn thấy ta mà nghĩ đến người nào?”

“Quả có vậy.” Tôn Hưởng Đạt thở dài, “Mỗi lần nhìn thấy Thái tử, lão thần lại không nhịn được nhớ tới... Hoà Thạc Vương gia.”

3. Chương 2

Edit: Tiểu Mộng

Đông Đan Cửu Trọng sững sốt “Nga?” một tiếng, lúc lâu sau mới nói: “Chẳng lẽ Tôn đại nhân cảm thấy ta cùng Ngũ vương thúc rất giống nhau sao?” Hẩn từ sau khi trở thành thái tử, ở bên ngoài không thể gọi Đông Đan Lung là “phụ vương”, mà Đông Đan Lung đứng hàng thứ năm, nên đối xưng hô thành Ngũ vương thúc.

Tôn Hưởng Đạt lắc đầu, “Thái tử phong thần tuần lẫm, là thể gian hiếm có mỹ nam tử, nhưng vẫn khó có thể so cùng Hoà Thạc vương gia. Thái tử tối suất giữa nhân gian, nhưng Vương gia mang dung mạo của thiên nhân.”

“Phải không?” Đông Đan Cửu Trọng thản nhiên nói.

Thấy gương mặt hẩn không chút thay đổi, Tôn Hưởng Đạt nhin không được lời nói càng thêm cẩn thận, “Lão thần lần đầu nhìn thấy Vương gia là tại Ngự hoa viên, lúc ấy người còn cách nhược quán năm năm (nhược quán: tầm 20 tuổi). Mái tóc dài tung bay theo gió, trên người phủ nhất kiện thủy sắc bào, ở dưới tàng cây ngâm thơ múa kiếm... Nhất thời không gian như bừng sáng, lão thần tưởng như thiên nhân hạ phàm, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, ngay cả tiên đế ở bên cạnh kêu vài lần cũng không biết.”

Đôi đồng tử đã mờ đục của Tôn Hưởng Đạt chợt như phát ra ánh sáng, trong đầu là cảnh mỹ mạo thiếu niên năm đó, anh khí phong lưu, giữa đầy trời hoa bay mà múa kiếm đến xuất trần.

“Tiên đế nổi cơn thịnh nộ, may nhờ có Vương gia cầu tình người mới tha cho lão thần tội vô lễ. Về sau, lão thần lại vinh hạnh được trở thành thầy dạy các hoàng tử.”

“Xem ra năm đó Ngũ vương thúc thực được hoàng tử phụ sủng ái.”

Đông Đan Cửu Trọng thần nhiên buông một câu lại gọi lên dòng kí ức của Tôn Hưởng Đạt:

“Hoà Thạc vương gia là do tiên đế cùng Ti Đạt công chúa của Đa Luân Tư thảo nguyên sinh hạ, kế thừa của Ti Đạt công chúa đôi thủy mầu cùng làn da trắng như tuyết. Công chúa sớm thác, tiên đế ” yêu ai yêu cả đường đi” (câu này là của QT nhé, không phải ta chém, nguyên văn là “ái ốc cập ô”), đối với Vương gia vô cùng sủng ái. Người cũng là hoàng tử duy nhất chưa nhược quán đã được phong vương. Năm đó cũng chỉ có người mới có thể ở trước tiên đế hành xử tự nhiên, nói cười tùy ý.”

Tôn Hưởng Đạt thở ra một hơi thật dài, “Vốn là thiên chi kiêu tử, Vương gia ít nhiều có kiêu ngạo cùng không hiểu nỗi khổ trong dân gian, nhưng tuyệt đại tào nhĩ lại đủ để che đi tất cả những khuyết điểm ấy. Người chính là học trò tâm đắc nhất của lão thần, tứ thư ngũ kinh đọc lâu lâu chưa nói, tài thơ ca càng là khó có được. Chữ viết rất đẹp, có thể sánh với những bậc thầy thư pháp hồi đó. Điểm này, Thái tử rất giống người.”

Nghe Tôn Hưởng Đạt kể chuyện cũ, Đông Đan Cửu Trọng thủy chung vẫn duy trì thần sắc bình thản, chờ hần nói tới một mới đáp lại một câu:

“Chỉ tiếc, ấn tượng của ta đối với Ngũ vương thúc thật mờ nhạt.”

“Thật sự đã quên?” Tôn Hưởng Đạt ngẩng đầu lên nhìn Đông Đan Cửu Trọng, trên gương mặt già nua bỗng xuất hiện thêm vài tia thông thấu.

“Tôn đại nhân...”

Không đợi Đông Đan Cửu Trọng nói hết lời, Tôn Hưởng Đạt lại cúi đầu xuống thì thào:

“Quên cũng tốt, những người thân cận nhất của Hoà Thạc vương gia năm đó kẻ đã chết, kẻ bị giáng chức, chỉ còn một lão nhân ta đây ở lại kéo dài hơi tàn... Quên cũng tốt, có thể quên được mới chính là kẻ thông minh...”

Nghe ra trong lời nói có tâm sự, Đông Đan Cửu Trọng gương mặt vẫn bất động thanh sắc, khoé môi ung dung nhếch lên:

“Thái phó càng già càng dẻo dai, làm sao có thể nói là kéo dài hơi tàn? Ta xem Thái phó ít nhất còn có thể sống thêm hai, ba mươi năm để hảo hảo chỉ giáo hậu bối ấy chứ!”

“Ta không cần sống thêm hai, ba mươi năm.”

Tôn Hưởng Đạt đột nhiên ngẩng mạnh đầu, lời nói như chém đinh chặt sắt, cho dù là thâm trầm như Đông Đan Cửu Trọng cũng không khỏi cảm thấy nao nao. Tôn Hưởng Đạt nhìn thẳng vào mắt hần, đè nặng thanh âm, nói ra từng chữ:

“Ta chỉ muốn biết chân tướng, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoà Thạc vương gia tại sao tự nhiên mắc bệnh nặng? Tại sao tiến cung không bao lâu là truyền ra tin người chết? Chỉ cần có thể đòi lại một cái chân tướng cho người, ta tình nguyện chết ngay bây giờ!”

Đối diện cùng ánh mắt kiên định của Tôn Hưởng Đạt, trong mắt Đông Đan Cửu Trọng chợt loé lên vô số tia sáng kì dị, nhưng rất nhanh lại trở về thâm sâu như đáy nước, hần thần nhiên phun ra một câu: “Người sẽ biết, Thái phó.”

Sau khi cáo biệt Tôn Hưởng Đạt, Đông Đan Cửu Trọng trở về phủ đổi một thân thường phục, rồi mang theo Trang Thanh đi đến Bát Bảo phố.

Bát Bảo phố là nơi phồn hoa nhất kinh thành. Có thể gặp vô số vương tôn công tử tụ tập ở đây, hai bên đường bày bán tràn lan ngọc khí, đồ cổ trên trăm tuổi. Trong số đó có Mặc hiên – một nơi chuyên bán văn phòng tứ bảo – rất được Đông Đan Cửu Trọng ưa thích. Ba năm trước trở về từ Mặc Bắc, hắn cơ hồ mỗi tháng đều tới đây một lần.

Chưởng quầy vừa nhìn thấy Đông Đan Cửu Trọng lập tức bày ra gương mặt tươi cười tiến lên đón.

“Đông công tử hảo!”

Mang họ giả là Đông, Đông Đan Cửu Trọng tiêu sái vung ngọc cốt chiết phiến (quạt có nan làm bằng ngọc =.=’), “Mực Huy Châu ta cần đã có chưa?”

“Mới đến mới đến a, hiện đang có trong ***.” Chưởng quầy khom lưng ngày càng thấp.

Trong *** có sương phòng chuẩn bị riêng cho khách quý, chưởng quầy dẫn đường cho Đông Đan Cửu Trọng, sau khi tiến vào sương phòng, liền đến trước quầy, dùng sức xoay con sư tử đá về hai hướng theo một thứ tự nhất định. Bức tường khai mở lộ ra mật thất, Đông Đan Cửu Trọng để Trang Thanh bên ngoài, một mình tiến vào.

Trong mật thất hờn hờn ám ám, chỉ đốt nhất trần cô đăng (một ngọn đèn lẻ loi). Một trung niên nam nhân vận toàn hắc y quỳ một gối giữa mật thất, cũng không biết đã đợi bao lâu, thân hình giống như đã hóa đá, không hề nhúc nhích. Đông Đan Cửu Trọng đi ngang qua hắn, ngồi xuống chiếc ghế duy nhất ở đây.

“Vừa rồi Tôn Hướng Đạt hướng ta biểu hiện rất tốt.” Ngồi trên ghế, Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi thả lỏng thân mình, điều chỉnh thành một cái tư thế tối thoải mái, “Mau điều tra rõ quan hệ lúc trước của hắn cùng phụ vương, ta muốn biết hắn có tin cậy được hay không.”

“Dạ!” Hắc y nhân gật đầu xác nhận, lại xuất ra mấy phong mật hàm dâng lên, “Đây là tình hình tháng này của các đại thần trong triều.”

“Ân!” Đông Đan Cửu Trọng tiếp nhận, cũng không vội mở ra xem, chỉ hỏi: “Trong đó có gì đáng lưu ý nhất?”

“Con trai độc nhất của Thống lĩnh Ngự lâm quân Lâm Vọng An nửa tháng trước mắc bệnh chết. Lâm Vọng An cũng đã lớn tuổi, liền quyết định cáo lão hồi hương. Tấu chương từ chức ngày mai sẽ đưa tới trong cung.”

“Ân...” Nghe vậy, Đông Đan Cửu Trọng có chút trầm ngâm.

“Lâm Vọng An dâng tấu cáo lão hồi hương đồng thời tiến cử cháu mình, Phó thống lĩnh Ngự lâm quân Lâm Vinh Ngôn thay chức Thống lĩnh.”

“Đông Đan Quế sẽ không dùng Lâm Vinh Ngôn.” Đông Đan Cửu Trọng cười lắc đầu.

Ngự lâm quân nhân số tuy chỉ có ba vạn, nhưng có nhiệm vụ bảo vệ hoàng cung, là cánh quân có khả năng khống chế chính tình (tình hình chính trị) nhất trong quân đội. Để phòng quyền lực bị cung đoạn, Đông Đan Quế tuyệt đối sẽ không cho phép hai chú cháu lần lượt đảm nhiệm chức Thống lĩnh.

“Ngoại trừ Lâm Vinh Ngôn, Ngự lâm quân còn có bốn Phó thống lĩnh, trong đó có đường đệ của Lệ quý phi là Hình Phi Hồng.”

“Có thể loại trừ Hình Phi Hồng.” Đông Đan Cửu Trọng nói băng quơ. “Hai ngày nữa ta sẽ phái người đưa tặng Lệ quý phi một phần hậu lễ, chúc cho đường đệ của nàng được nhậm chức Thống lĩnh, xem tính tham lam của nàng nhất định sẽ nhận. Đông Đan Quế là người đa nghi, cho rằng ta cùng Hình Phi Hồng có quan hệ, tuyệt đối sẽ không trọng dụng hắn.”

Hắc y nhân hiểu ý gật đầu.

“Trừ bỏ Lâm Vinh Ngôn, Hình Phi Hồng, Đông Đan Quế còn ba lựa chọn, mà ta chỉ có hứng thú với một trong số đó, phải làm sao để hắn có chung nhận thức với ta...?” Đông Đan Cửu Trọng thì thào tự hỏi, tay trái nâng đầu, tay phải đặt trên tay ghế dựa, vô ý thức gõ gõ đầu ngón tay.

Hắc y nhân lẳng lặng đứng chờ, sau nửa nén hương Đông Đan Cửu Trọng mới dừng lại động tác gõ gõ. Thương nghị xong xuôi, hắc y nhân từ cửa ngấm rời đi. Đông Đan Cửu Trọng cũng không ra ngoài, mà mở

ra mặt hàm hắc y nhân vừa đưa cho hắn. Trên đó viết là những sự kiện lớn nhỏ của triều thần mà mật thám tra được, lớn thì nhận hối lộ, nhỏ thì bao dưỡng tiểu thiếp, Đông Đan Cửu Trọng đều cẩn thận xem một lượt. Ánh đèn trên bàn dần ảm đạm, sau đó tắt hẳn, thân ảnh của hắn cũng hoàn toàn hòa vào bóng tối.

Trong bóng tối, gương mặt hắn nhìn không rõ, nhưng hai mắt thâm thúy lại toát ra một loại ánh sáng khác thường. Cẩn thận xé mặt hàm thành những mảnh nhỏ, trong đầu Đông Đan Cửu Trọng một lần lại một lần hồi tưởng lại những chuyện hắn đã biết, mỗi kế hoạch mà hắn đã định ra. Ta tình nguyện lãng phí thời gian cũng không cho phép xuất hiện bất kì sai lầm nào, bởi mỗi chuyện ta làm không phải chỉ vì dã tâm của chính mình, mà còn vì một thứ càng thêm trọng yếu...

Sáng sớm, chim chóc còn vui hót trên cây, Đông Đan Cửu Trọng đã tiến cung, trên đường tới nam thư phòng (thư phòng phía nam) vừa vặn gặp Triệu hoàng hậu đang tản bộ trong Ngự hoa viên.

“Nhi thần khấu kiến mẫu hậu!” Khom gối cung kính vấn an tại Bạch Ngọc kiều.

“Thái tử đứng lên đi!”

Đông Đan Cửu Trọng y lời đứng lên, chỉ thấy hôm nay Triệu hoàng hậu mặc nhất kiện thái phượng triều dương áo (phượng hoàng hướng về phía mặt trời???), váy dài màu hồng nhạt, đeo một chuỗi ngọc màu tím, tóc búi rủ xuống điểm vài cây thúy kim châm, má như hồng lệ, ánh mắt sáng ngời.

“Mẫu hậu hôm nay dường như có chút không giống ngày thường...” Đông Đan Cửu Trọng ngừng lại một chút, như thể muốn tìm một từ thích hợp mà không thất lễ để hình dung, “Dường như gương mặt người đang tỏa sáng.”

“Có lẽ vì cuối thu mát mẻ, tâm tình ai gia cũng trở nên tốt hơn.” Triệu hoàng hậu thản nhiên cười, mang theo một nét phong tình ngày thường chưa từng xuất hiện.

Triệu hoàng hậu năm nay mới hơn ba mươi tuổi, chỉ vì đứng đầu lục cung nên ngày thường không thể không bày ra gương mặt đoan trang hiền lành, nhưng hôm nay nàng giống như trẻ ra hơn mười tuổi, sóng mắt nhìn quanh còn ần ần vẻ ngây thơ ngượng ngùng, nhìn theo khóe mắt nàng có thể thấy một nam nhân mặc y phục thái giám đứng cúi đầu cách đó không xa.

Đông Đan Cửu Trọng trong tâm hiểu rõ, thông thả cười, “Mẫu hậu tâm tình vui vẻ, nhi thần cũng thấy cao hứng.”

Không biết nhớ đến cái gì, Triệu hoàng hậu lộ ra thần sắc ngượng ngùng, lặng lẽ cụp mi mắt, vội chuyển đề tài.

“Thái tử tiến cung có việc gì?”

Đông Đan Cửu Trọng đáp: “Phụ hoàng truyền triệu, hắn là muốn hỏi nhi thần về việc chuẩn bị cho ngự sản hôm Trung thu.” Đông Đan Quế tuy đối với hắn thập phần kiêng kị, nhưng sức khỏe ngày càng kém, công việc triều chính bận bịu, lại không có hoàng tử nào đã trưởng thành để có thể hỗ trợ, cũng đành phải đem không ít việc giao đến tay hắn.

“Đúng rồi, ngày kia sẽ xuất phát đến Mộc Lan lĩnh, ai gia thật sơ suất, thiếu chút nữa thì quên mất chuyện này.” Triệu hoàng hậu nhú nhú đôi mi thanh tú, trong thần sắc không có bao nhiêu ham thích.

Mộc Lan lĩnh cách kinh thành ba ngày lộ trình, là ngự lập trường (khu vực săn bắn của hoàng tộc) của Đông Đan hoàng triều. Mùa xuân và mùa thu hàng năm đều cử hành ngự sản quy mô lớn, từ hậu phi, hoàng tử cho tới tam phẩm đại thần đều phải đi theo. Các phi tần có thể theo hoàng đế rời cung săn bắn đều hết sức hân hoan, hy vọng có thêm cơ hội thân cận hắn, riêng Triệu hoàng hậu lại khác. Thứ nhất, loại hoạt động vây bắt, tàn nhẫn giết chóc hàng loạt khiến nàng không vui. Thứ hai, quan hệ giữa nàng và Đông Đan Quế bình đạm như thủy, dù đến Mộc Lan lĩnh, so với ở trong cung cũng có gì khác biệt? Chẳng qua là một hồi mệt nhọc vô ích mà thôi!

Biết tâm tư của Triệu hoàng hậu, Đông Đan Cửu Trọng cười nói:

“Nhi thần biết mẫu hậu nhân từ, đối với săn bắn trước nay không có hứng thú, nhưng tiết này đúng độ hoa quế khai, trên Mộc Lan lĩnh ánh trăng viên mãn, hương quế thoảng bay, mỹ cảnh thanh u, phong quang vô

hạn.”

Nghe hắn nói vậy, Triệu hoàng hậu tâm hồn phiêu lãng, phượng mâu lại không tự chủ được hướng về phía sau.

Nếu có thể cùng Vô lang tản bộ dưới nguyệt quế...

Đúng lúc này, nam nhân mặc y phục thái giám kia cũng ngẩng đầu nhìn tới Triệu hoàng hậu.

Mặt xuất hiện hai ráng mây hồng, Triệu hoàng hậu lấy tay che miệng, ho khan hai tiếng:

“Không biết cung nữ đã đem đồ đặc chuẩn bị xong xuôi chưa, ai gia phải về xem! Thái tử cũng đi đi kéo trẻ.”

“Nhi thần lĩnh mệnh.”

Đội Triệu hoàng hậu cùng một đám cung nữ thái giám đi xa, Đông Đan Cửu Trọng mới tiếp tục cất bước. Tới nam thư phòng, Lâm Phi đã chờ đến dài cổ trước cửa, thấy hắn liền dùng cái giọng the thé reo lên:

“Ôi Thái tử, sao người lại tới trễ như vậy? Hoàng Thượng chờ đã lâu lắm rồi, nô tài thiếu chút nữa là đến Thái tử phủ tìm người!”

Lâm Phi nói năng càn rỡ, Đông Đan Cửu Trọng cũng không để ý, hướng hắn mỉm cười:

“Phiền toái Lâm công công rồi.”

Đông Đan Cửu Trọng một bộ dáng không lưu tâm lại làm Lâm Phi bất an.

Ta dù ở trong cung hầu hạ đã ba mươi năm, nhưng trước mặt vị hoàng tử vĩnh viễn khiêm cung hữu lễ, thần sắc tự nhiên này không biết vì sao lại luôn có cảm giác chân tay luống cuống?

Đông Đan Cửu Trọng hữu lễ ngược lại khiến Lâm Phi khó chịu, giống như bị người dùng một tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống, mà hèn mọn như hắn căn bản không đáng để vào mắt. Loại cảm giác này hắn cũng không xa lạ. Rất nhiều năm trước, khi hắn mới tịnh thân nhập cung, tiểu hoàng tử xinh đẹp giống như tuyết trắng kia cũng là dùng ánh mắt này để nhìn hắn, mặc dù khiêm tốn vẫn khiến người ta có cảm giác bản thân ti tiện.

Một khắc khuất nhục kia, cả đời ta cũng sẽ không quên!

Lâm Phi không tự chủ được siết chặt tay, lộ ra thần sắc oán độc mà chính mình cũng không phát hiện. Đông Đan Cửu Trọng nhìn thấy, mặt vẫn không đổi sắc đi ngang qua hắn.

Liên sau đó, Lâm Phi từ trong hồi tưởng tỉnh táo lại, hít một hơi thật sâu, theo Đông Đan Cửu Trọng vào nam thư phòng.

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Đứng lên đi!” Đông Đan Quế buông bút, từ sau án (bàn dài) chậm rãi ngẩng đầu.

Trời cao hậu đãi Đông Đan hoàng tộc, người trong hoàng tộc hầu hết đều là tuấn nam mỹ nữ. Đông Đan Quế cũng không ngoại lệ, hắn ngũ quan như tạc, trên môi là hai hàng ria ngắn đen nhánh, hai mắt sắc bén, ánh mắt như điện, khuyết điểm duy nhất chính là hai hàng lông mày gần nhau quá, khiến gương mặt có nét âm ngoan.

“Biết trăm gọi người tiến cung vì cái gì không?”

“Nhi thần ngu dốt, thỉnh phụ hoàng chỉ giáo.” Đông Đan Cửu Trọng buông tay đứng thẳng, thần sắc cử chỉ phi thường cung kính.

“Thật sự ngu dốt? Hay là biết nhưng không muốn nói?” Đông Đan Quế lạnh lùng nói.

“Nhi thần không dám, nếu có sai lầm gì mong phụ hoàng chỉ dạy.” Đông Đan Cửu Trọng gấp hai gối quỳ trên mặt đất, ánh mắt hạ xuống.

Thấy thế, Đông Đan Quế khoát tay chặn lại, Lâm Phi đứng bên người hắn lập tức hiểu ý, quay đầu lại kêu:

“Vạn phó thống lĩnh, thỉnh xuất hiện đi!”

Theo tiểu thái giám đi ra là một hán tử còn trẻ, da thịt ngăm đen, ngũ quan ngay ngắn, trên người mặc áo giáp Ngự lâm quân. Hắn vừa bước ra liền “Phanh” một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Tội thần khấu kiến Hoàng thượng! Xin Hoàng thượng trị tội!”

Đông Đan Quế cũng không thèm liếc tới hắn, đem lưng ngả trên lưng ghế dựa, khép hờ mắt, nói:

“Đem những lời sáng nay ngươi đã nói với trẫm nói lại trước mặt Thái tử.”

Vạn Tử Bân đầu gần như dán xuống đất, nói:

“Tội thần lúc trước nhất thời xúc động đã thương Thái tử, tuy Thái tử đại lượng, không so đo nhưng thần tự biết phạm đại tội, trong lòng bất an, không thể không hướng Hoàng thượng thỉnh tội.”

“Cửu Trọng, có việc này không?”

“Dạ, nhi thần lúc trước quả thật bị Vạn phó thống lĩnh đã thương.”

“Vì sao không nói ra?”

Đông Đan Cửu Trọng đáp: “Vạn phó thống lĩnh chính là không cố ý, mà nhi thần cũng chỉ chịu chút thương ngoài da, nhi thần căn bản không để trong lòng, thỉnh phụ hoàng đừng trách tội Vạn phó thống lĩnh.” Hắn thần sắc ngữ khí ôn hòa khiêm hậu, cùng với gương mặt anh tuấn nhu hòa, khiến người khác không thể không sinh đại hảo cảm.

“Chuyện này thật là kì quái... Đánh người thì phải chịu tội. Có người bị đánh không nghĩ trách tội người đánh, lại còn vì hắn cầu tình?”

Đông Đan Quế vẫn nhắm hờ hai mắt, khéo miệng tự tiểu phi tiểu (như cười mà như không cười), “Lâm Phi, ngươi có từng nghe qua việc lạ như thế này sao?”

Lâm Phi xoay người, vẽ mặt lấy lòng:

“Ngay cả Hoàng thượng cũng chưa từng nghe qua, nô tài như thế nào lại biết?”

Đông Đan Quế cười lạnh, gõ gõ đầu ngón tay trên tay ghế, “Vạn Tử Bân, ngươi nói tiếp đi.”

Vạn Tử Bân chần chừ nhìn Đông Đan Cửu Trọng, sau cùng cắn răng, hạ quyết tâm nói:

“Đã thương thân thể ngàn vàng của Thái tử, tội thần nguyện lấy cái chết để tạ tội. Nhưng còn Vân cơ là thanh mai trúc mã của tội thần mấy ngày trước bị Thái tử cưỡng ép nhập phủ, cả gan cầu Hoàng thượng làm chủ, để Thái tử trả tự do cho nàng.”

Hắn vừa dứt lời, Đông Đan Cửu Trọng đã lắc đầu, hướng Đông Đan Quế nói:

“Trong phủ nhi thần mấy ngày trước quả thật nhận thêm một đám ca cơ, nhưng tuyệt không có chuyện cưỡng ép.”

“Không có? Nếu không phải chột dạ, tại sao ngươi không dám nói ra chuyện bị đánh?” Đông Đan Quế trừng mắt, ánh mắt như điện chiếu xuống người Đông Đan Cửu Trọng, “Chiếm đoạt dân nữ, dám làm loại chuyện thương phong bại đức như vậy, cho dù là Thái tử trẫm cũng sẽ không tha!”

Đối mặt long uy hiển hách nhưng trong lòng Đông Đan Cửu Trọng lại cười lạnh. Loại sự tình này Đông Đan Quế ngươi không phải sớm đã làm sao? Còn dám nói ai khác?

Tuy vậy trên mặt hắn vẫn bất lộ thanh sắc, ôn hòa bình tĩnh, “Hôm trước Vạn phó thống lĩnh đến phủ, nhi thần đã hỏi lại tổng quản. Vân cơ quả thật đã bán mình cho Thái tử phủ, kẻ ước bán thân vẫn còn, nhi thần lúc nào cũng có thể lấy ra để Vạn phó thống lĩnh xem.”

“Vân cơ bị kẻ mẫu tham lam lừa bán, bản thân nàng không tình nguyện. Vì thần khẩn cầu Thái tử thành toàn, đem Vân cơ trả lại cho vi thần!” Vạn Tử Bân vội la lên.

“Thật xin lỗi!” Đông Đan Cửu Trọng lắc đầu, không đồng ý.

Đông Đan Quế lạnh lùng liếc hắn: “Thái tử là tham luyến sắc đẹp của nàng sao?”

“Nhi thần cùng Thái tử phi tình cảm sâu đậm, việc này ai ai cũng biết, sao lại có thể tham luyến sắc đẹp Vân cơ? Chỉ là Vân cơ vốn do Cẩm Sắt chọn vào phủ, trong số mấy ca cơ lần này nàng đối Vân cơ đặc biệt hài lòng. Cẩm Sắt không thể sinh con, vẫn luôn hi vọng nhi thần có thể cùng nữ nhân khác...” Nói tới đây, Đông Đan Cửu Trọng xấu hổ ngập ngừng, “Nhi thần không nỡ làm nàng thất vọng, hơn nữa, nhi thần cũng từng hỏi qua Vân cơ, nàng nói ” tình nguyện ở lại Thái tử phủ”... Vạn phó thống lĩnh phải chăng là nhất sương tình nguyện (yêu đơn phương)?”

“Làm sao có thể...? Vân cơ như thế nào lại...?” Vạn Tử Bân nhất thời mặt xám như tro, không thể tin thì thảo tự hỏi.

Mấy tiểu thái giám hầu hạ trong điện đều vì hắn mà thương hại, trong lòng thầm nghĩ: Thái tử trẻ tuổi anh tuấn, tương lai lại lên làm Hoàng đế, chỉ cần là nữ nhân đều sẽ đặt hi vọng lên hắn thôi. Ruồng bỏ người yêu cũ đã là gì!

Mắt thấy Đông Đan Cửu Trọng nhẹ nhàng đem hết thủy tội trạng phải sạch sẽ, Đông Đan Quế nhất thời tâm trạng không tốt, vung tay: “Vạn khanh gia, người lui trước đi!”

Oán hận nhìn Đông Đan Cửu Trọng, Vạn Tử Bân chấp tay hành lễ, rồi mới lĩnh mệnh lui ra.

Đông Đan Quế từ sau án chậm rãi ngồi thẳng thân mình, nhìn Đông Đan Cửu Trọng: “Cửu Trọng, tuy chuyện này người không có sai, nhưng cùng thần tử tranh đoạt một ca cơ sẽ khiến thiên hạ gièm pha, làm mất thân phận Thái tử.”

“Nhi thần biết tội!” Đông Đan Cửu Trọng cúi đầu nói.

“Phạt người đóng cửa tự giam một tháng, không cần đi Mộc Lan lĩnh!” Tuy không có lý do gì để phạt thật nặng, nhưng Đông Đan Quế cũng không buông tha cơ hội.

“Nhi thần tuân mệnh!”

“Đứng lên đi!”

“Dạ, nhi thần xin lui!” Đông Đan Cửu Trọng nhất nhất xác nhận, sau khi quỳ lạy liền chậm rãi lui ra sau.

Đông Đan Quế chợt nổi lên nghi ngờ, “Từ từ!” hắn gọi Đông Đan Cửu Trọng lại, “Vạn Tử Bân có nói... hình như là đã thương tay trái của người?”

Đông Đan Cửu Trọng thân thể chợt cứng đờ, ánh mắt lợi hại của Đông Đan Quế dõi theo hắn không nháy mắt:

“Kéo ống tay áo lên, để phụ hoàng xem thương thế của người.”

“Dạ...”

Đông Đan Cửu Trọng giơ tay phải lên chậm rãi kéo tay áo trái, cuốn đến đầu vai, quả nhiên trên tay trái có dấu vết bị dũa thương, bắp tay tụ máu đỏ lên, sưng giống như một gò núi nhỏ.

Lúc này Đông Đan Quế mới thật sự tin tưởng chuyện giữa Đông Đan Cửu Trọng và Vạn Tử Bân, ánh mắt lập tức trầm tĩnh lại.

“Lui đi! Trẫm sẽ lệnh ngự y đến trị thương cho người.”

“Tạ phụ hoàng ân điển!” Đông Đan Cửu Trọng quỳ xuống tạ ơn, rồi mới cung kính lui ra.

Nhìn Đông Đan Cửu Trọng đã đi xa, Đông Đan Quế lại vung tay, cho lui đám tiểu thái giám trong điện.

4. Chương 3

Edit: Tiểu Mộng

Sau đại môn khép kín của nam thư phòng chỉ còn lại Đông Đan Quế cùng Lâm Phi. Yên lặng hồi lâu, Đông Đan Quế mở miệng hỏi:

“Lâm Phi, người xem hắn thật sự là đã quên sao?”

Đông Đan Quế nói không rõ ràng, nhưng Lâm Phi đi theo hắn đã nhiều năm tự nhiên hiểu được:

“Thái tử tiền cung khi mới tám tuổi, không nhớ được những chuyện lúc trước cũng là bình thường.”

Đông Đan Quế nhăn mi, “Nhưng thật sự có thể quên hết như vậy?”

“Năm năm trước không phải Hoàng thượng đã kiểm chứng sao?”

Lâm Phi chính là muốn nói đến cái đêm Đông Đan Quế “ban thưởng” cho Đông Đan Cửu Trọng.

“Trẫm vốn cũng nghĩ như vậy. Ngày đó chỉ cần hắn biểu hiện ra nửa điểm sơ hở lập tức sẽ chết không toàn thây.” Đông Đan Quế lạnh lùng nói tiếp: “Nhưng vài năm gần đây, trẫm càng ngày càng hoài nghi, hắn rốt cuộc thật sự không nhớ rõ, hay là vẫn luôn làm bộ làm tịch?”

“Năm đó Thái tử mới là một đứa nhỏ mười bốn tuổi, nếu hắn nhận ra phụ thân chính mình... sao có thể làm ra... loại sự kia?” Lâm Phi chần chừ nói.

“Thứ nhất, hắn thật sự đã quên. Thứ hai, chính là tâm cơ của hắn so với trẫm tưởng tượng còn thâm trầm hơn.”

“Một đứa nhỏ mười bốn tuổi sao có thể có lòng dạ như vậy? Thật sự khiến nhân tâm rét lạnh!” Lâm Phi lắc lắc đầu.

Nhiều lúc Đông Đan Cửu Trọng khiêm tốn ôn hòa khiến Lâm Phi chán ghét, nhưng hắn cũng chưa từng quên Đông Đan Lung của ngày xưa... một Đông Đan Lung cao quý thanh khiết, thương xuân bi thu. Đông Đan Cửu Trọng do y sinh ra, chỉ cần có nửa phần giống y tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện vi phạm luân thường này, cũng sẽ không có tâm cơ người dối ta gạt.

“Hắn tuyệt không giống Lung.” Đông Đan Quế tà nghệ liếc Lâm Phi, “Trẫm ngược lại thấy tính tình hắn có chút giống trẫm hồi trẻ.”

“Hoàng thượng tinh minh lão luyện, Thái tử nào có thể sánh cùng?”

“Trẫm hồi trẻ đương nhiên hơn xa hắn, nhưng vài năm gần đây, tâm trẫm càng ngày càng bất an.” Đông Đan Quế mệt mỏi dựa vào lưng ghế, ngón cái cùng ngón giữa tay phải dùng sức day day thái dương.

Đông Đan Quế năm nay bốn mươi sáu tuổi, tuổi trẻ trải qua tranh giành ngôi vị hoàng đế, sau khi đăng đại vị lại thức khuya dậy sớm, cần mẫn lo chính sự, đã sớm lao lực quá độ. Thời gian lưu lại trên khóe mắt cùng mi gian (khoảng giữa hai hàng lông mày) hắn không ít dấu vết. Hơn nữa, hai ba năm nay lại mắc chứng đau đầu, rất nhiều chuyện đã dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Năm đó lưu lại Đông Đan Cửu Trọng, chính là để uy hiếp Đông Đan Lung nghe lời, vốn nghĩ tùy thời lúc nào cũng có thể trừ bỏ, thế nhưng Đông Đan Cửu Trọng tính tình ôn thuận, phẳng phất cảm giác vô hại khiến Đông Đan Quế bất tri bất giác phạm sai lầm.

Từ sau tám tuổi tiền cung, Đông Đan Cửu Trọng liền diễn vai một thái tử hoàn mỹ, tới khi Đông Đan Quế phát hiện, hắn đã trở thành quả cân giữ thăng bằng cho cán cân quyền lực trong triều. Hoàng hậu không có con, chỉ có thể dựa vào hắn để ổn tọa hậu vị (vị trí hoàng hậu), vậy cánh cửa Triệu gia trong triều vì vậy cũng hướng hắn dựa vào.

Năm năm trước, Đông Đan Quế phái Đông Đan Cửu Trọng đến Mạc Bắc, chính là hy vọng hắn sẽ không còn mạng để hồi kinh, thế nhưng, hắn vẫn trở về!

Hoắc lão tướng quân trong loạn tiền bỏ mình, Đông Đan Cửu Trọng lâm nguy bất loạn, mang theo ba ngàn thân kỵ (kỵ binh tùy thân) đánh phá vòng vây, sau đó chỉnh đốn quân đội, bình định Mạc Bắc phản loạn,

lập nên quân công hiển hách. Một trận thắng này, cho dù không giúp hần có được quân tâm, cũng khiến trong triều trên dưới đều khen ngợi hần là thái tử văn võ vẹn toàn nhất từ trước đến nay trong lịch sử Đông Đan hoàng triều.

“Trầm dần dần già đi, mà hần mỗi ngày lại thêm cường tráng, mười chín tuổi... quả thật giống như mặt trời ban trưa.” Đông Đan Quế nói xong, vô ý thức siết chặt nắm đấm.

Lâm Phi xoay người, đè nặng thanh âm:

“Hoàng thượng nếu lo lắng, vậy diệt trừ hần đi!”

“Chuyện này không thể quang minh chính đại làm.”

Đông Đan Quế lắc đầu, không thêm nhắc lại, mở ra quyển trục trên án thư. Nổi bật trên nền lụa vàng là tên của năm Phó thống lĩnh Ngự lâm quân, trong đó có hai cái đã bị gạch bỏ. Đông Đan Quế nhìn tên ba người còn lại, trầm tư hồi lâu, cầm bút ngoắc một cái trên tên của Vạn Tử Bân.

“Hạ chỉ, thăng Vạn Tử Bân làm tân Thống lĩnh Ngự lâm quân!”

Mùng mười tháng tám chính là ngày xuất phát đến Mộc Lan lĩnh. Trung thu ngự膳 là một dịp quan trọng của Đông Đan hoàng triều, từ người trong hoàng thất cho tới quan tam phẩm đều phải đi theo. Đông Đan Cửu Trọng dù bị hạ lệnh cấm túc, không cần theo cùng, nhưng từ khi trời chưa sáng rõ hần đã rời giường.

Thái giám hầu hạ đem vài món y phục mới đặt trên giường, Đông Đan Cửu Trọng đứng trước gương đồng thử từng cái một, cuối cùng chọn một kiện trường bào màu trắng, đầu đội kim quan, đai lưng đeo ngọc bội phỉ thúy, chân mang giày Lục Hợp. Gật đầu hài lòng với dung mạo anh tuấn trong gương đồng, Đông Đan Cửu Trọng cho lui tả hữu, một mình từ hậu viên tiểu môn (cửa nhỏ ở sau vườn) ra khỏi Thái tử phủ. Trang Thanh đã sớm điều khiển một chiếc loa xa đợi hần ở ngoại môn.

Sáng sớm, loa xa đi xuyên qua đại lộ của kinh thành, chậm rãi tiến về phía hoàng cung, hướng đi cũng không phải Sùng Văn môn như mỗi lần diện thánh, mà là một cửa nách chuyên để cung nữ thái giám trong cung ra ngoài làm việc.

Ngoài cửa hần phải có một tiểu đội mười ngự lâm quân trông giữ, nhưng Đông Đan Cửu Trọng sớm đã cho thân tín trong Ngự lâm quân an bài để tiểu đội tiếp nhận phiên gác tới trễ nửa nén hương, làm hần thuận lợi tiến vào cung mà không ai hay biết. Đang là thời điểm Hoàng đế xuất phát tới Mộc Lan lĩnh, cung nữ thái giám thị vệ đều tập trung tại Sùng Văn môn, trong cung cơ hồ không có người. Sau khi Đông Đan Cửu Trọng tiến vào liền không đi đường lớn mà thuận thực luồn lách giữa hoa cỏ, giả sơn xen kẽ trong hoa viên, vòng vèo một hồi tới góc hẻm lạnh nhất trong hoàng cung.

Cung điện bị tường đá cao vây quanh tứ phía, chỉ lộ ra một góc mái hiên, bốn phía tản mát một loại tử khí nặng nề. Vuốt tường đá một màu xám xịt, sắc mặt Đông Đan Cửu Trọng hơi trầm xuống. Trang Thanh hạ giọng ghé vào tai hần nói:

“Thái tử, trước cửa có thủ vệ.”

Đông Đan Cửu Trọng lộ vẻ kinh ngạc, tiến lên phía trước vài bước nhìn. Tường vây tứ phía chỉ có duy nhất một nơi miễn cưỡng được gọi là “cửa”, một cỗ minh hoàng đại kiệu đang dừng ngay trước đó, bên cạnh là một đám thủ vệ mang đao. Nhất thời hần lui về phía sau, trốn vào góc khuất.

“Thái tử, làm sao bây giờ? Phải đợi bọn họ đi rồi mới vào sao?” Trang Thanh hỏi.

Đông Đan Cửu Trọng cúi đầu, nhìn vạt áo trắng như tuyết của mình, xoay người đi dọc theo bờ tường, cơ hồ được gần nửa vòng (tường vây xung quanh hình tròn) mới dừng lại.

Cảnh tượng trước mắt càng thêm hoang vắng, cỏ dại mọc um tùm, khiến người ta không dám tưởng tượng đây là một góc của hoàng cung. Đẩy cỏ dại trên mặt đất, lộ ra một cái lỗ nhỏ ở chân tường — “lỗ chó”, Đông Đan Cửu Trọng không nói một lời khom người tiến vào. “Lỗ chó” này dẫn tới một cụm giả sơn trong hậu viên Khóa Văn điện. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy một tiểu thái giám mặc măng bào (cái này nghĩa là y phục của quan lại, nhưng trong hoàn cảnh này có lẽ nên hiểu theo nghĩa là y phục thái giám), gương mặt có chút thanh tú đang đợi bên ngoài.

“Nô tài khẩu kiến thái tử.”

Đông Đan Cửu Trọng mặt không đổi sắc từ trên mặt đất đứng lên, lại cúi đầu nhìn vạt áo chính mình.

Đáng tiếc cho một buổi sáng dậy sớm chừng diện a

! =))))))))))))))))))

Trang Thanh cũng từ trong lỗ chui ra, lập tức quì xuống phủi đi bùn đất trên y phục Đông Đan Cửu Trọng.

Đông Đan Cửu Trọng giương mắt nhìn tiểu thái giám, hỏi:

“Đợi đã lâu sao?”

“Nô tài chờ Thái tử là chuyện đương nhiên! Trước cửa có thủ vệ, nên nô tài đoán hẳn là người sẽ từ nơi này tiến vào.” Tiểu thái giám cung kính nói.

Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, “Tiểu Tranh, người càng ngày càng thông minh.”

“Tạ Thái tử khen ngợi.” Lâm Tranh khom người, trên gương mặt còn non nớt thủy chung không nhin được lộ ra thần sắc đắc ý.

Ngẩng đầu nhìn trời, Đông Đan Cửu Trọng nhàn nhạt hỏi:

“Hắn đến đây lúc nào?”

Tươi cười trên mặt Lâm Tranh chợt tắt, hẳn buồn bã cúi đầu:

“Từ sau giờ Ngọ ngày hôm qua đã đến, tới giờ còn chưa rời đi.”

Trang Thanh lén ngẩng đầu nhìn sắc mặt Đông Đan Cửu Trọng, nhưng không cách nào thấy được suy nghĩ ẩn chứa sau gương mặt bình tĩnh kia.

“Vậy chúng ta chờ tại đây đi.” Đông Đan Cửu Trọng thản nhiên nói.

“Vâng, thưa Thái tử.”

Để tránh bị nghi ngờ, Lâm Tranh quay về trong điện, mà Đông Đan Cửu Trọng cùng Trang Thanh thì trốn trong đám giả sơn. Chen chúc giữa hai vách giả sơn chật hẹp tối đen như mực, Trang Thanh lén lút nghĩ thầm. Nếu cùng là chờ thì bên trong hay bên ngoài có gì khác biệt? Sao phải tần tảo khổ khổ bò vào từ lỗ chó?

Chấp hai tay, lưng dựa vào thạch bích (ở đây có thể hiểu là vách giả sơn), Đông Đan Cửu Trọng vẫn không nói gì, mi mắt nhắm hờ, yên lặng cảm thụ hơi thở thống khổ từ trong không khí truyền đến. Chỉ có tiếp cận càng gần, mới có thể nhắc hẳn luôn nhớ, rằng người quan trọng nhất của hắn đang phải chịu đựng khuất nhục. Loại phương pháp gần như tự ngược này khiến hắn mỗi thời khắc đều cảnh giác, mỗi thời khắc đều tổn hân.

Chờ đợi gần nửa canh giờ, Lâm Tranh mới mang tin tốt đến. Biết Đông Đan Quế rốt cục đã rời đi, Đông Đan Cửu Trọng ra khỏi giả sơn, tiến vào trong điện.

Hoàn toàn trái ngược với bên ngoài hoang phế, trong Khố Vân điện bài trí cực kì hoa lệ. Mặt đất trải thảm lông dê trắng do ngoại quốc tiến cống, từng cây cột dát vàng điêu khắc hoa văn tinh xảo, trước tấm điện (phòng ngủ) buông một bức màn châu (rèm che kết châu ngọc) thật lớn.

Bên trong truyền ra hơi thở mỏng manh thống khổ, Đông Đan Cửu Trọng tâm chợt co thắt, cước bộ cũng chậm lại, sau khi hít một hơi thật sâu, hẳn khôi phục bình tĩnh, dùng sức đẩy màn châu.

“Thái tử!” Cung nữ hầu hạ trong điện hoảng sợ, tay không ngừng lau đi lệ trên khóe mắt, chạy tới thỉnh an Đông Đan Cửu Trọng.

Không lưu tâm phát tay một cái, tầm mắt Đông Đan Cửu Trọng rơi trên giường lớn, khẽ bước từng bước, chậm rãi tới gần, “Phụ vương, hài nhi tới đây.” Ngừ điệu khinh tể, nhu tình như nước. Nghe thấy thanh âm hắn, người nằm trên giường đầu vai trắng như tuyết hơi run run, nhưng không quay mặt lại.

Đông Đan Cửu Trọng ngồi lên giường, vươn tay thật cẩn thận ôm lấy đầu vai Đông Đan Lung, cảm nhận được thân thể trong tay nháy mắt trở nên cứng nhắc. “Tiểu Thanh, người ra ngoài trông coi.” Phất phất tay, đợi Trang Thanh lui hẳn mới nhẹ nhàng đem thân mình Đông Đan Lung lật lại.

Đông Đan Lung vốn bằng cơ ngọc cốt, mỹ mạo kinh người... Cho dù thi nhân dùng hết những từ ngữ xuất sắc nhất cũng khó có thể miêu tả được một phần tư dung của y, đôi con người thủy lục dị sắc (màu xanh phỉ thúy) phảng phất giống như thiên nhân.

Mỗi lần nhìn thấy y, Đông Đan Cửu Trọng đều có cảm giác chấn động, nhưng đương nhiên, trong ngôn từ cùng cử chỉ của hắn tuyệt không để lộ ra dù chỉ nửa phần.

“Phụ vương.”

Đông Đan Cửu Trọng thần sắc ôn nhu cung thuận, dùng đầu ngón tay gầy ra sợi tóc đen ở khóe mắt y, thuận thế làm rơi tấm chăn mỏng đang phủ trên người. Một khối thân hình xinh đẹp lộ ra trần trụi, Đông Đan Lung hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run càng thêm lợi hại.

Đông Đan Cửu Trọng lướt mắt, trên tuyết trắng thân thể dày đặc những dấu vết xanh tím, đều là bị người dùng tay nhéo ra. Trên bộ ngực bằng phẳng, hai khỏa nhũ châu bị hồng tuyến (tơ hồng) gắt gao thít chặt, lại nối với nhau bởi một sợi dây thừng. Hồng tuyến buộc thật sự rất căng, hai khỏa nhũ châu đã bắt đầu sưng thũng, phồng một màu lựu chín, ngay cả hai nhũ nhân nho nhỏ (???) cũng đã bị bức bách mở ra.

Đông Đan Cửu Trọng tiếp tục nhìn xuống dưới, tầm mắt rơi trên hạ thân trơn nhẵn của y. Một nhánh trâm cài sáp nhập tại linh khẩu của nhuyễn hạ phân thân, lộ ra phượng đầu thủ công tinh xảo cùng tua rua thật dài, rủ xuống giữa hai chân.

“Nô tỳ vốn muốn đem tuyến cởi bỏ, nhưng buộc thật sự quá chặt...” Cung nữ Liên Nhi run giọng nói.

“Ân.”

Đông Đan Cửu Trọng thần nhiên gật đầu, cúi người rút từ trong giày ra một tiểu đao. Lưỡi đao lạnh lạnh tới gần ngực, da thịt mềm mại nháy mắt nổi gai. Đông Đan Cửu Trọng cẩn thận kẻ sát tiểu đao trên nhũ tiêm đỏ tươi. Lật nhẹ hữu thủ, hồng tuyến lập tức bị phân đôi dưới lưỡi đao sắc bén. Tả hữu (trái phải) cùng làm như vậy, hai khỏa nhũ tiêm nhất thời được giải phóng, ở trên ngực run run.

“Đau không?” Đông Đan Cửu Trọng nhíu mày, đầu ngón tay ấn nhẹ trên hai khỏa nhũ tiêm mềm mại.

Giống như bị ấn lên miệng vết thương, Đông Đan Lung đau đến run người. Đông Đan Cửu Trọng nhẹ nhàng xoa xoa nhũ tiêm bị sưng. Bị sung huyết trong thời gian dài khiến nhũ tiêm trở nên mẫn cảm, một thứ cảm giác không rõ khoái cảm hay đau đớn trong nháy mắt truyền tới toàn thân. Đông Đan Lung muốn đẩy hắn ra, miễn cưỡng nâng tay lên nhưng lại không cách nào dùng sức.

Biết y không thích, Đông Đan Cửu Trọng lập tức dời đi đầu ngón tay, Lâm Tranh đứng một bên nhanh nhẹn dâng lên được hạp. Mở ra được hạp, đầu ngón tay quét một chút được cao trong suốt nhẹ nhàng xoa trên nhũ châu, được cao mát lạnh xoa dịu chỗ đau, làm thân mình Đông Đan Lung thoáng thả lỏng.

Đông Đan Cửu Trọng quan sát sắc mặt y, bàn tay lặng lẽ trượt xuống dưới. Nhuyễn hạ nam tính bị nắm lấy, Đông Đan Lung sợ tức mức mở bừng hai mắt, trong thúy sắc nhân đồng xinh đẹp toát ra sợ hãi cùng cự tuyệt.

“Phụ vương, thỉnh phóng tâm.” Đông Đan Cửu Trọng tay trái vỗ nhẹ vai y trấn an, “Đông Đan Quế đã đi Mộc Lan lĩnh, trong ít nhất một tháng sẽ không trở về.” Vừa nói, tay phải hắn vừa ôn nhu nâng lên phân thân của Đông Đan Lung.

Khối thịt đáng thương bị trâm cài xoắn xuyên co lại thành một đoàn, Đông Đan Cửu Trọng thương tiếc dùng bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp, khiến thân mình Đông Đan Lung không ngừng run rẩy.

“Phụ vương, hãy thả lỏng.” Ôn nhu nói bên tai, Đông Đan Cửu Trọng nắm lấy phượng đầu chậm rãi xoay tròn, ý đồ muốn đem trâm cài rút ra.

Thúy sắc nhân đồng ngập nước, Đông Đan Lung dùng sức cắn môi, cố gắng khắc chế những âm thanh khiến người ta cảm thấy thẹn. Hạ thân truyền đến không chỉ là đau đớn tê dại, mà còn có tiêu hồn cảm giác đáng

xấu hổ, khiến cần cổ trắng như tuyết cong về phía sau, cổ họng cao thấp chuyển động, từ đôi môi cánh hoa đã đỏ tới mức có thể xuất huyết phát ra tiếng rên rỉ vô thanh.

Trâm cài rút cục cũng bị rút ra, một dòng bạch dịch chảy ra từ linh khẩu. Đông Đan Lung toàn thân vô lực, ánh mắt mờ mịt ngã vào vòng tay ôm ấp cường tráng của Đông Đan Cửu Trọng.

“Ngô...” Một tiếng rên rỉ tinh tế thoát ra từ đôi môi sưng đỏ, cùng với gương mặt tuyệt mỹ khiến cho người ta phát cuồng. Lâm Tranh và Liên Nhi hầu hạ bên cạnh cũng không tự chủ được hồng hai má, chỉ riêng gương mặt tuấn tú của Đông Đan Cửu Trọng vẫn giữ được thần sắc tự nhiên.

“Liên Nhi, sửa sang lại giường cho tốt rồi chuẩn bị một chén nhiệt chúc (cháo nóng) đến đây.”

Phân phó xong, Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu ôm lấy Đông Đan Lung, đi về hướng dục trì sau tấm điện.

Đông Đan Quế coi trọng hưởng thụ, dục trì đương nhiên cũng là tốt nhất. Toàn bộ bể được xây từ bạch ngọc, ôn tuyền thủy (nước từ suối nước nóng) được phun từ long khẩu (miệng rồng) bằng đồng.

Vén vạt áo bào, quynh khởi y tụ (xắn tay áo =)) cơ mà để thế này nghe hiện đại quá), Đông Đan Cửu Trọng thả Đông Đan Lung vào dục trì. Thân thể ngập trong ôn thủy, y hơi hơi nhúu mày, mà Đông Đan Cửu Trọng vốn tính cẩn thận, lập tức ôm y nổi trên mặt nước.

“Phụ vương, có chỗ nào không thoải mái?”

Đông Đan Lung môi hơi mấp máy, nhưng rốt cuộc không nói ra lời. Nghĩ nghĩ một hồi, Đông Đan Cửu Trọng ôm hân đến thẳng y (ghế dựa/ ghế nằm) bên dục trì. Thẳng y từ bạch ngọc điêu khắc thành, thế nhưng Đông Đan Lung nằm trên đó mở rộng tứ chi, lại trắng đến mức so với thẳng y không có gì khác. Nhẹ nhàng mở rộng hai chân y để lộ ra chỗ tư mật giữa song môn, quả nhiên nơi đó sưng đỏ, còn chảy ra tơ máu.

Đông Đan Cửu Trọng thầm trách cứ chính mình sơ suất, lập tức quỳ bên thẳng y, dùng khăn mềm thấm ôn tuyền thủy sát thân thể Đông Đan Lung. Y vẫn nhắm chặt mắt không nhúc nhích, chỉ khi khăn ẩm lau tới vết thương hai hàng lông mi thật dài và cong mới không tự chủ được run run.

“Phụ vương, thả lỏng một chút.” Thấy y khó chịu, Đông Đan Cửu Trọng lại phải ôn nhu trấn an thêm lần nữa.

Giúp Đông Đan Lung sơ tẩy sạch sẽ xong, Đông Đan Cửu Trọng chính mình lại một thân toàn mồ hôi. Hắn cởi ngoại bào, ôm lấy thân hình trần trụi của y đi về phía dục trì...

Đỡ Đông Đan Lung ngồi tựa vào đầu giường, Liên Nhi vừa vặn bệ chúc tới. Nàng đang định đem khay đặt bên giường, thấy Đông Đan Cửu Trọng vươn tay ra đỡ liền vội vàng nói:

“Thái tử, người để nô tỳ làm.”

“Không cần.” Đông Đan Cửu Trọng lắc đầu, tự mình cầm lên chiếc bát sứ trắng.

Cháo còn nóng, vừa mềm vừa nhuyễn, được bỏ thêm táo đỏ cùng hạt sen, trên bề mặt lơ lửng vài nhánh hành lá xanh biếc, tỏa hương thơm nức mũi. Đông Đan Cửu Trọng múc lấy một thìa, đưa tới trước miệng thối thối, rồi mới uy đến môi Đông Đan Lung. Nhưng y ăn được mấy miếng liền không có khẩu vị, nghiêng đầu sang một bên.

“Phụ vương, chúc nấu tốt lắm, cho dù người không đói bụng cũng cố ăn thêm một chút đi!” Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu khuyên nhủ. Tay cầm thìa vẫn dừng trước mặt Đông Đan Lung, hoàn toàn không có ý định rời đi. Đông Đan Lung ngược mắt, hướng hân nhìn một cái, chần chờ chần chờ, rốt cục cũng mở ra đôi môi như cánh hoa. Miễn cưỡng ăn được nửa bát cháo, mi mất y càng lúc sụp xuống càng thấp, cuối cùng không chống đỡ được, thiếp đi trong ***g ngực Đông Đan Cửu Trọng. Đông Đan Cửu Trọng biết y trong vài năm này thân thể càng ngày càng kém, lại ngày đêm bị Đông Đan Quế tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần, chỉ sợ sớm đã kiệt sức, nên cũng không đánh thức y, giao chiếc bát cho Lâm Tranh, nhẹ nhàng đem thân hình mềm mại đặt lên giường rồi đắp chăn lại.

Ngồi bên giường, Đông Đan Cửu Trọng với tay vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Đông Đan Lung. Khi mới tắm rửa xong tay y vẫn ấm áp, nhưng chốc lát đã trở nên lạnh lẽo, yếu ớt giống như ngọc thạch.

Nhíu đôi mày kiếm, Đông Đan Cửu Trọng nhìn Liên Nhi, khẽ giọng hỏi:

“Thuốc bổ tháng trước ta dặn Cẩm Sắt mang đến phụ vương có uống đúng giờ không?”

“Đều uống đúng giờ.” Chỉ sợ làm Đông Đan Lung tỉnh, Liên Nhi cũng hạ giọng tới mức nhỏ xíu.

“Vậy mà thân thể không có chuyển biến gì sao?”

“Mỗi ngày đều phải chịu tra tấn như vậy, cho dù có uống bao nhiêu dược cũng không có tác dụng...” Liên Nhi nói xong, hốc mắt không khỏi hồng lên.

Một ngoại nhân còn như thế, nhưng Đông Đan Cửu Trọng sắc mặt vẫn bình tĩnh, ngược lại còn an ủi nàng:

“Bây giờ cũng tốt hơn rồi.”

Liên Nhi cắn môi gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Đông Đan Cửu Trọng vẫn ngồi bên giường nhìn gương mặt Đông Đan Lung khi ngủ. Y ngủ cũng không được an ổn, đôi mày hơi hơi nhíu lại, đôi môi đỏ mọng khẽ giương, thỉnh thoảng lại phun ra vài lời nói mê. Mấy lần y hơi muốn tỉnh lại, Đông Đan Cửu Trọng liền nắm lấy bàn tay thon dài, khom người ghé vào tai y nói những lời ôn nhu, mới có thể hống y tiếp tục ngủ.

Cứ lặp lại như vậy, lúc Đông Đan Lung tỉnh lại đã là chính Ngọ (giữa trưa). Thấy y như thế nào cũng không ngủ thêm được nữa, Đông Đan Cửu Trọng mới giúp y rửa mặt chải đầu, lại kêu Liên Nhi chuẩn bị một chén nhiệt chúc. Chúc vừa nấu xong, còn được thêm trứng gà cùng một chút gừng. Đông Đan Cửu Trọng thổi nguội rồi mới đút cho y, y lại lắc đầu, không chịu mở miệng.

“Phụ vương, người vừa rồi ăn ít quá, không tốt cho sức khỏe.”

Đông Đan Lung không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn sàng đan (ga trải giường) trắng như tuyết, vì thế hần lại phải dỗ dành:

“Nếu người không thích ăn chúc, vậy kêu Liên Nhi đến trù phòng làm vài món điểm tâm, được không?”

Đông Đan Lung mấp máy môi hồi lâu, rốt cục nói ra tiếng. “Ta... không có... khẩu vị... không cần...” Y đã lâu không lên tiếng, cổ họng không khỏi khàn khàn, nhưng chỉ lát sau, thanh âm dần trầm bổng, êm tai giống như từ nhạc khí tấu lên.

Đông Đan Cửu Trọng mày hơi giãn ra, thần sắc nhu hòa:

“Cho dù không có khẩu vị cũng nên ăn chút gì đó.”

Vẫn lắc đầu, Đông Đan Lung gối lên gối mềm, ngửa đầu nhìn nhất trần cung đăng (một chiếc đèn cung đình) thật lớn đang phát ra ánh sáng nhu hòa. (treo kiểu như đèn chùm của mình áh) Vài năm trước, sau khi Đông Đan Quế tuyên cáo với bên ngoài là y bệnh nặng qua đời liền sai người dùng đá xây thành tường thật cao, bao xung quanh Khóa Vân điện. Bì tường cao chắn sáng, trong Khóa Vân điện luôn hôn hôn ám ám, cả ngày đều phải thấp đèn.

Thấy Đông Đan Lung nhìn cung đăng trên đỉnh điện tới sững sờ, Đông Đan Cửu Trọng tâm chột động, “Chúng ta ra tiểu hoa viên ăn, có được không?”

Nơi đó dù sao cũng có chút nắng chiếu vào, tâm tình phụ vương hẳn là sẽ tốt hơn!

Thế nhưng thúy sắc nhãn đồng chậm rãi đảo, Đông Đan Lung vẫn lắc đầu.

Chẳng qua cùng là trong ***g sắt, có khác chút gì đâu?

Đông Đan Cửu Trọng chột trầm mặc, trong điện một mảnh tĩnh lặng. Y nghiêng người chui vào trong chăn. Hần chỉ biết im lặng nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh ấy...

5. Chương 4

Edit: Tiểu Mộng

Không biết hần thần thờ nhìn đã bao lâu, Lâm Tranh vẽ mặt lo lắng tiến lên nhắc nhở:

“Thái tử, Lâm ma ma sắp tới, người nên tránh đi một chút.”

Đông Đan Quế sợ người ngoài biết sẽ gièm pha, lại nghĩ Đông Đan Lung đã thành phế nhân, có trốn cũng không thoát, cho nên Khóa Vân điện chỉ có một cung nữ cùng một tiểu thái giám hầu hạ, nhưng ngoài ra, còn có một cung nhân của Kính Sự phòng là Lâm ma ma phụng mệnh

mỗi ngày đến đây để Đông Đan Lung “học tập”, mà cái gọi là “học tập”, chính là dùng xuân dược cùng một số *** cụ đặc chế (*** toy ;___;) để tra tấn y.

Đông Đan Cửu Trọng thấy rõ khi Lâm Tranh nhắc tới Lâm ma ma, đầu vai Đông Đan Lung giấu trong chăn khẽ run lên, hần hạ mắt suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy, rời khỏi tấm điện.

Vừa bước ra ngoài điện, Tranh Thanh lập tức tiến lên hỏi, “Thái tử, có chuyện gì sao?”

“Đích xác là có một chuyện.” Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, khoanh tay thong thả bước trong tiểu hoa viên.

Tà dương dần hạ, vài tia nắng nhàn nhạt vượt qua được tường vây chiếu tới tiểu hoa viên cũng mờ dần, một cung nhân đã có nửa đầu tóc bạc cầm theo một cái cặp ***g bát giác, xuất hiện tại tiểu môn duy nhất trên tường vây.

Tranh Thanh đang định nhắc Đông Đan Cửu Trọng tránh đi, đã thấy hần mỉm cười tiến về phía Lâm ma ma, nhất thời á khẩu. Lâm ma ma đi tới gần trước mặt mới phát hiện hai người, sợ tới mức cổ tay run lên, buông rơi cả cặp ***g.

Đông Đan Cửu Trọng nhanh tay tinh mắt, kịp thời đỡ được, “Lâm ma ma, người làm việc phải cẩn thận hơn mới được.” Mỉm cười, hần cầm lấy quai cặp ***g, đưa lên phía trước.

Lâm ma ma như thế nào có thể không biết Đông Đan Cửu Trọng, nhất thời hoảng sợ vô cùng, đương nhiên không dám tiếp lấy cặp ***g hần đưa qua mà cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

“Lão nô khấu kiến Thái tử!”

“Lâm ma ma không cần đa lễ.” Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, nhắc tay mở ra ngăn trên của cặp ***g, bên trong là một chén dược, “Lâm ma ma tới đây đưa thuốc sao? Vài năm nay người không quản mưa gió mỗi ngày tới Khóa Vân điện chăm sóc phụ vương ta, quả là một hảo nô tài.”

“Lão nô... lão nô...” Nhìn Đông Đan Cửu Trọng đưa chén thuốc tới gần soi kĩ, Lâm ma ma sợ tới mức nói không nên lời.

Lâm ma ma đưa tới đương nhiên không phải bổ dược gì, mà là thứ xuân dược có tên “Tình triều” do Đông Đan Quế sai người điều phối, chỉ cần sử dụng trường kì, dược tính liền giống như thủy triều mỗi ngày đúng giờ phát tác. Bà ta phụng mệnh bí mật ngao dược, mỗi ngày đưa đến Khóa Vân điện bức Đông Đan Lung dùng.

Đông Đan Cửu Trọng lại nhắc ngăn thứ nhất ra, bên trong là một ít công cụ khó có thể gọi tên. Hần nheo mắt, cầm lên một thứ vật thể dài dài đen sì, dày đặc những mấu tròn nổi lên, cười nói:

“Thứ này người hần cũng dùng để hầu hạ phụ vương ta đi?”

“Thái tử tha mạng! Lão nô chỉ là phụng mệnh Hoàng thượng làm việc, cầu Thái tử bỏ qua cho lão nô!”

Lâm ma ma vừa nói vừa dùng sức đập đầu. Bà ta hầu hạ trong cung đã vài chục năm, đương nhiên không thể không biết người bị giam giữ trong Khóa Vân điện là Hòa Thạc Vương gia Đông Đan Lung, cũng không thể không biết Đông Đan Cửu Trọng chính là thân sinh nhi tử của y.

Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, “Lâm ma ma không cần sợ hãi như thế, thực tế chuyện người lui tới đây ta đã biết từ lâu.”

Thấy hắc thần thái ôn hòa, Lâm ma ma tâm tư chợt động, nghĩ thầm, Thái tử vụng trộm tới Khóa Vân điện bị ta phát hiện, nếu báo lại với Hoàng thượng, không phải ta đã lập công lớn rồi sao? Đúng vậy! Thái tử nhất định là muốn mua chuộc ta, muốn ta giấu diếm cho hắn!

Hoảng sợ vừa qua đi, Đông Đan Cửu Trọng đột nhiên lật tay đổ bát được xuống đầu Lâm ma ma, bà ta nhất thời ngây ra như phỗng. Thuận thể xoay người, hắc ả cầm ***g vào tay Trang Thanh, “Tiểu Thanh, cho tất cả xuống hồ sen đi.” Giọng điệu hời hợt như thế, trong nhất thời, Lâm ma ma còn tưởng mình nghe lầm.

“Thái tử, giết bà ta không sợ Hoàng thượng tra ra sao?” Trang Thanh chần chừ hỏi.

“Tra đi, ta chỉ sợ hắn tra không ra thôi!” Đông Đan Cửu Trọng thản nhiên nói xong, phất phất tay áo, một mình đi ra ngoài điện.

Khi trở lại, trong tay Đông Đan Cửu Trọng là một mộc hạp (hộp gỗ) dính đầy bùn. Hắn ngồi bên giường lau thật sạch, dùng tiểu đao mở khóa đồng đã han gỉ. Đông Đan Lung bị âm thanh hấp dẫn liền xoay người lại, nhìn động tác của hắn.

Khoá đồng bị cạy, Đông Đan Cửu Trọng mở mộc hạp ra, đưa đến trước mặt y, “Phụ vương, người còn nhớ chúng không?”

Đôi đồng tử trong mắt Đông Đan Lung thoáng co rút, trong hạp cũng không phải trân bảo gì, mà là ba con búp bê vải đã ố vàng, hai lớn một nhỏ.

Mặc y phục màu xanh là phụ vương, miệng nhỏ nhỏ là mẫu phi, còn khuôn mặt tròn tròn người lùn tí là ta, đây là ba người nhà chúng ta mà, phụ vương, phụ vương, chúng ta mua bọn nó về đi!

Kí ức sống động như mới xảy ra hiện lên trong óc, Đông Đan Lung si ngốc nhìn ba con búp bê vải, chậm rãi vươn tay ra, muốn cầm lấy, nhưng đầu ngón tay không đủ lực, lại làm rơi xuống. Đông Đan Cửu Trọng giúp y nhặt lấy ra ba con búp bê vải, từng con từng con đặt ở đầu giường.

“Năm đó khi rời khỏi vương phủ quả thật rất vội, hài nhi cũng chỉ kịp mang chúng đi.”

Đông Đan Cửu Trọng thanh âm cũng không tự chủ từ từ trôi xa, hồi tưởng lại khi mới tiến cung đã ôm chúng khóc một ngày một đêm mà nhớ phụ vương cùng mẫu phi, sau lại nhận ra bộ mặt thực không bằng cầm thú của Đông Đan Quế, bèn cất ba con búp bê vào mộc hạp, lặng lẽ chôn dưới một gốc cây trong Ngự hoa viên.

Chớp mắt, mười một năm đã trôi qua...

Nhưng mà, đôi mắt của búp bê màu đen, mắt của phụ vương không phải! Vậy... chúng ta trước cứ mang nó về nhà, chờ Trọng nhi khâu cho nó một đôi mắt màu xanh, nhất định sẽ rất giống mắt của phụ vương, được không? Được không?

Gương mặt gần như dán vào mặt búp bê, ngón tay mồm mỉm dùng lực tuyền (chỉ xanh) xiêu xiêu vẹo vẹo thêu, Đông Đan Lung còn nhớ rõ năm đó Đông Đan Cửu Trọng bé tí cầm kim thêu chọc tới đầu ngón tay chảy máu, lại ngồi trong lòng y cùng nường bữu cái môi nhỏ.

“...Hoa đào vẫn như trước, chỉ tiếc người đã không còn.” Đông Đan Lung thì thào tự nói, thần sắc tràn đầy thương cảm.

“Trong mắt hài nhi, phụ vương chưa từng thay đổi.” Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu nói.

Đông Đan Lung lắc lắc đầu, nhìn ngón tay suy yếu vô lực của chính mình:

“Hết thấy đều đã thay đổi...”

Xưa kia là tiểu hoàng tử thi tửu phong lưu, ngâm thơ múa kiếm, là Hòa Thạc vương gia kiêu căng tự mãn, phong quang vô hạn, hiện tại chỉ là một phế nhân, là cá trong chậu chìm trong ***g...

“Bất kể có biến cố gì đi chăng nữa, có một việc vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Đông Đan Cửu Trọng nắm lấy tay Đông Đan Lung, nhẹ giọng nói: “Phụ vương vĩnh viễn là phụ vương mà ta yêu nhất!”

Nhìn thấy tình cảm chân thành tha thiết toát ra từ mắt hần, thương cảm trong đáy mắt Đông Đan Lung dần dần nhạt đi, “Đã lớn như thế này, còn nói ra mấy lời của trẻ con, cũng không biết xấu hổ.” Khóe miệng cười yếu ớt, thùy sắc nhãn đồng nháy mắt trở nên nhu hòa tới mức có thể chảy nước, khẽ liếc hần một cái.

Đông Đan Cửu Trọng chợt nhớ tới một bài từ:

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.”

(Giai nhân ca – Bản dịch của Trương Thái Du:

Bắc phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế đất gần trời xa

Nghiêng thành mắt khẽ đưa qua

Liếc về mắt nước chưa tà bóng dương

Kệ cho sông núi nhiều nhưong

Người đẹp gặp khó, quân vương dễ tìm.

Không thể trách trong thiên hạ có những đấng quân vương vì ham mê mỹ nhân nên vong quốc, mà thật sự là sắc đẹp con người có thể khuynh quốc khuynh thành!

Tâm tư xoay chuyển trăm bề nhưng trên gương mặt không lộ ra nửa phần, Đông Đan Cửu Trọng chỉ cười cười:

“Không biết xấu hổ cũng có sao, chỉ cần phụ vương cười với ta như vậy, ta nguyện ý vĩnh viễn làm một đứa nhỏ!”

“Nhưng người quả thật đã lớn rồi.” Lại mỉm cười, Đông Đan Lung vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má hần.

Năm đó ta thành hôn khi còn chưa nhược quán, một năm sau Vương phi liền sinh hạ tiểu nhân nhi này, bảo bối của ta, quả cầu thịt nho nhỏ trước kia luôn muốn được ta ôm, ta hống, nay đã thần thái phi dương, anh khí bừng bừng.

“Không chỉ cao hơn phụ vương, cánh tay cũng cường tráng hơn...”

“Chỉ cần phụ vương chịu khó ăn nhiều một chút, rất nhanh sẽ cường tráng hơn ta mà.” (anh nói dối ko chớp mắt =))))))

Đông Đan Cửu Trọng cười phát phát tay, Liên Nhi liền bưng văn thiện (bữa tối) lên.

Lâm Tranh trước mang một cái tiểu kỷ (bàn nhỏ) sơn đồ chạm khắc đặt trên giường, sau đó mới lui lại để nàng sắp xếp. Các món đều do tiểu trù phòng của Khóa Vân điện làm, trừ bỏ cơm trắng, cũng chỉ có ba đĩa nhỏ, cải trắng luộc, cá sốt chua ngọt cùng trứng chưng hoa quế.

Thấy Đông Đan Cửu Trọng mãi không quên bắt mình ăn cơm, Đông Đan Lung cong cong khóe mắt, “Đứa nhỏ này, cũng không biết rốt cuộc tính tình giống ai nữa?”

“Phụ vương vẫn biết hài nhi là người có chấp, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua mà!”

Đông Đan Cửu Trọng cũng cười, cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng cá đưa đến bên miệng Đông Đan Lung. Thấy thân sắc chờ mong của hần, Đông Đan Lung chân chừ hồi lâu sau cũng mở miệng.

“Cá sốt chua chua ngọt ngọt khai vị rất tốt, phụ vương nhất định phải ăn nhiều một chút!” Đông Đan Cửu Trọng cao hứng nói xong, lại gấp lấy một đĩa cải trắng đưa đến trước mặt Đông Đan Lung.

Cá sốt vừa chua vừa ngọt quả thực kích thích vị giác khiến Đông Đan Lung có cảm giác thèm ăn, Đông Đan Cửu Trọng liền ục ục ăn từng miếng từng miếng.

Thấy hắn chỉ lo chăm sóc mình, Đông Đan Lung không nhịn được nói:

“Người cũng ăn nhiều một chút.”

“Rồi, rồi!”

Đông Đan Cửu Trọng vui vẻ xác nhận lia lịa, vừa ục Đông Đan Lung, vừa và vùi vài miếng. Thấy khoe miệng hắn còn dính một hạt cơm, Đông Đan Lung liền giơ tay muốn lau đi.

Đông Đan Cửu Trọng nhẹ nhàng bắt được tay y, ánh mắt thâm thúy như có như không, “Phụ vương, mấy ngày này ta cùng người ăn cơm được không?”

“Hài tử ngốc!” Đông Đan Lung thúy mâu giương lên, trong mắt tràn đầy yêu thương cùng sủng nịnh của phụ thân đối với hài tử, “Người không phải nói Đông Đan Quế tạm thời sẽ không về sao? Ai cấm người lưu lại?”

“Ta sợ phụ vương sẽ đuổi ta đi.” Đông Đan Cửu Trọng nắm tay y di động nhẹ trên gương mặt mình, thần sắc mang chút ủy khuất cùng lên án, “Trước kia khi ta tới, phụ vương thường chẳng để ý tới ta.”

“Đôi khi... không gặp còn tốt hơn.”

Đông Đan Lung nhẹ giọng nói, lông mi như phiến quạt rũ xuống, bỗng rút tay ra, xoay người nằm xuống giường. Đông Đan Cửu Trọng không dám kéo lại, chỉ biết nhìn y quay lưng về phía mình.

Đêm thu thưa thớt ánh sao, tiếng côn trùng kêu vang dưới thềm, một thanh âm êm ái phiêu lãng trong Khóa Vân điện, khiến ban đêm tịch mịch như có thêm sức sống.

“Ngày xưa ngày xưa, trên núi có một lão hổ. Một ngày, nó thấy đói bụng, liền tới thôn xóm dưới chân núi tìm nọ để ăn. Nó đi đến trước cửa sổ một nhà, nghe thấy tiếng tiểu hài tử khóc, liền nghĩ thầm, thịt tiểu hài tử là ngon nhất! Đúng lúc nó chuẩn bị nhào vào phòng, chợt nghe thấy thanh âm một nữ nhân: Ngoan nào, đừng khóc nữa, khóc nữa hổ sẽ tới ăn thịt con đó! Lão hổ giật mình, sao nàng lại biết ta tới đây?”

Đông Đan Lung tinh tế che miệng ngáp, thúy mâu lười biếng khẽ nâng, nhìn về phía Đông Đan Cửu Trọng đang ngồi cạnh giường lải nhải. =))))))))))

Hài tử ngốc này, hai đêm nay đều kiên trì muốn kể chuyện xưa hổng ta ngủ, chắc vẫn còn nhớ rõ trước kia ta ngồi bên giường kể chuyện lúc hắn bé xíu. Văng sự như yên (chuyện xưa như mây khói), cũng đã qua bao nhiêu năm rồi...

Nhận ra Đông Đan Lung thất thần, Đông Đan Cửu Trọng ngừng lại:

“Phụ vương, người có đang nghe không?”

Nghe được thanh âm có chút oán giận của hắn, Đông Đan Lung nhanh chóng phục hồi tinh thần, “Ta đang nghe mà.”

“Thật sao?” Đông Đan Cửu Trọng giương cặp mày kiếm, lộ ra nét hoài nghi.

“Đúng mà!” Đông Đan Lung tâm tình thật tốt, ngửa cổ về phía sau thoải mái dựa vào đệm, nhẹ giọng kể tiếp câu chuyện của Đông Đan Cửu Trọng, “Lão hổ nghĩ thầm, sao nàng lại biết ta tới đây? Cảm thấy thật khó hiểu. Tiểu hài tử trong phòng vẫn tiếp tục khóc, nữ nhân im lặng một chút, sau đó nói: Ngoan nào, đừng khóc nữa, mút quả hồng tới đây! Đứa nhỏ nghe vậy lập tức dừng khóc. Lão hổ ngạc nhiên vô cùng, tự hỏi, mút quả hồng, đó là quái thú gì? Tiểu hài tử kia vừa nghe đến liền dừng khóc, chẳng lẽ mút quả hồng đáng sợ hơn cả ta hay sao? Nó càng nghĩ càng sợ, liền bỏ chạy một mạch về núi, từ đó không dám hạ sơn nữa. Đến tận lúc sắp chết còn dặn lại con cháu, đáng sợ nhất trong thiên hạ không phải loài hổ, mà là mút quả hồng!”

Giọng y trầm bổng, đem chuyện xưa kể lại thật hấp dẫn. Kể xong, Liên Nhi và Lâm Tranh hầu hạ bên cạnh cũng không nhịn được mà phì cười, chỉ riêng Đông Đan Cửu Trọng lộ vẻ thực ngạc nhiên:

“Phụ vương, sao người biết câu chuyện này?”

“Người thật sự quên rồi sao?” Đông Đan Lung nghiêng đầu sang một bên, lông mi cong dày giương lên, thúy mâu tràn ngập ý cười nhìn Đông Đan Cửu Trọng, “Hài tử ngốc! Câu chuyện này là trước đây ta kể cho người nghe mà!”

Bị y trêu chọc, Đông Đan Cửu Trọng không che giấu được khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

“Thái tử lần này là múa rìu qua mắt thợ rồi!” Liên Nhi cười cười.

“Có phải hay không trước đây người cũng nghĩ mứt quả hồng còn đáng sợ hơn lão hổ?” Lâm Tranh hỏi.

Tiếng cười vang lên không dứt, Khóa Vân điện đã lâu không náo nhiệt như vậy, ngay cả Đông Đan Lung cũng không nhịn được ngẫu nhiên chen vào vài câu.

Mãi đến nửa đêm, cơn buồn ngủ kéo đến, Lâm Tranh mới leo lên thang, thổi tắt cung đăng. Đông Đan Cửu Trọng ngồi bên giường, khom người ghé vào tai Đông Đan Lung nói:

“Phụ vương, đêm nay hài nhi ngủ cùng người được không?”

Đông Đan Lung khẽ cười, “Người cũng không còn là tiểu hài tử, lại muốn cùng cha chen chúc trên một cái giường, không sợ người ta chê cười sao?”

“Nhưng con thật sự rất muốn cùng phụ vương ngủ, giống như trước đây vậy.” Ở trước mặt y, Đông Đan Cửu Trọng thật giống một đứa trẻ to xác, không nhẽ không chịu nghe lời.

Đông Đan Lung vẫn là lắc đầu, hẩn đành tỏ ra không để ý, cười nhún nhún vai kéo lại chăn cho y, “Vậy hài nhi ngủ ở bên ngoài, ban đêm có chuyện gì người bảo Liên Nhi kêu ta.”

“Thái tử yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ Vương gia chu đáo!” Liên Nhi lập tức khom người.

“Ân!”

Đông Đan Cửu Trọng tùy ý gật gật đầu, lại liếc qua Đông Đan Lung đã nhắm mắt lại một lần, rồi mới lưu luyến rời khỏi tấm điện.

Tiến cung bốn ngày, trừ bỏ đêm đầu tiên trông coi bên giường Đông Đan Lung, Đông Đan Cửu Trọng đều ngủ ở sáo gian (buồng nhỏ) bên phải tấm điện. Hai chiếc giường nhỏ vốn là nơi Liên Nhi cùng Lâm Tranh ngủ, hiện tại đều giành cho hẩn cùng Trang Thanh.

Sau khi tắt nến, sáo gian một mảnh hôn ám, Đông Đan Cửu Trọng nằm ngửa trên chiếc giường chật hẹp trợn mắt ngắm nóc màn thêu hoa, đột nhiên hỏi:

“Tiểu Thanh, biểu hiện của ta hai ngày nay như thế nào?”

“Một đứa con tối hiếu thuận.”

“Thật sự hoàn mỹ không tì vết?”

“Dạ!”

Nghe đáp án khẳng định của Tranh Thanh, Đông Đan Cửu Trọng nhú mày trong bóng tối, “Vậy tại sao phụ vương không cho ta ngủ cùng?”

“...” Tranh Thanh không biết nói gì, chỉ đành đáp, “Thuộc hạ không biết.”

Sớm biết hẩn không trả lời được, Đông Đan Cửu Trọng cũng không để ý, đem hai tay gối sau đầu, nhắm mắt lại.

Phụ vương vẫn luôn yêu thương ta, ta lại thật vất vả mới có thể qua đêm trong cung, người không có lí do gì không muốn gần gũi ta... Chẳng lẽ lộ ra dấu vết ở đâu, khiến phụ vương cảm thấy bất an? Người vốn tinh tế mẫn cảm, có thể đã từ một số động tác quá mức thân cận cảm giác được dục niệm trong lòng ta?

Soát lại một lượt ngón từ cử chỉ trong mấy ngày qua, bắt tri bắt giác đã khuya. Đông Đan Cửu Trọng xoay người rời giường đi uống nước, qua cửa điện liền nhìn thấy bên trong sáng lên nhàn nhạt, còn truyền đến thanh âm yếu ớt.

“Ngô...”

Chỉ một tiếng rên rỉ cũng đủ để hắn nhận ra đây là thanh âm Đông Đan Lung, hắn cau mày lại thành một đường, lập tức tiến vào điện. Chỉ thấy Đông Đan Lung nằm sấp trên giường, vùi đầu trong gối, chân mềm tán loạn, lộ ra thân mình trần trụi. Liên Nhi quỳ gối trên giường, vùi đầu giữa hai phiến tuyết khâu (ừ thì... hai cái móng trắng trắng tròn tròn đó:”>), không biết đang lộng cái gì.

“Người đang làm gì?” Đông Đan Cửu Trọng lạnh lùng hỏi.

Liên Nhi hoảng sợ, tiểu hạp đang cầm rơi khỏi tay, nhất thời bột phấn trắng tung tóe trên mặt đất. Quay đầu lại, chỉ thấy Đông Đan Cửu Trọng đang đứng tại cửa điện, thân hình cùng gương mặt chìm một nửa trong bóng tối, riêng hai mắt lạnh như hai mũi hàn băng, tản mát một loại khí chất lãnh khốc âm trầm hoàn toàn khác so với ngày thường.

Không biết làm sao, trong lòng Liên Nhi bỗng dâng lên sợ hãi khác thường, hai đầu gối mềm nhũn, quì sụp xuống, “Thái tử tha mạng!”

Chưa kịp suy nghĩ, cổ họng đã tự động phun ra lời cầu xin.

Đông Đan Cửu Trọng mặt trầm như nước, chậm rãi tiến đến. Nghe được tiếng bước chân dần tiếp cận, Đông Đan Lung tóc đen tán loạn cùng thất lưng mảnh khảnh đều run rẩy, chôn mặt càng sâu vào gối.

“Phụ vương, người không có chuyện gì chứ?”

Đông Đan Cửu Trọng ngồi xuống cạnh giường, dưới ánh sáng mờ nhạt làn da Đông Đan Lung nhiễm một màu phấn hồng, hắn thử đưa tay chạm nhẹ liền thấy da thịt tiếp xúc nóng như lửa thiêu, cúi người đảo qua bột phấn trên mặt đất, một cổ hương khí truyền tới, nguyên lai là thủy phấn.

Tĩnh táo lại, Đông Đan Cửu Trọng quay đầu hỏi Liên Nhi:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Nhi nơm nớp lo sợ ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt dưới ánh đèn anh tuấn nhu hòa, tao nhã bình thản, giống như âm trầm lãnh khốc nàng nhìn thấy lúc trước đều là ảo giác. Nàng hít một hơi sâu, cắn cắn môi, nói:

“Mấy đêm nay Vương gia đều cảm thấy thân mình khó chịu, căn bản là không ngủ được. Người sợ Thái tử lo lắng, không cho phép nô tỳ nói với Thái tử... Nhưng hôm nay nô tỳ thấy Vương gia thật sự rất khổ sở, muốn dùng thủy phấn hi vọng người sẽ dễ chịu hơn...”

Đông Đan Cửu Trọng hạ mi, xoay người nhìn Đông Đan Lung, trên bắp đùi thon dài còn dính mấy hạt thủy phấn, hắn liền vươn người qua.

“Phụ vương, người không thoải mái chỗ nào? Để hài nhi nhìn xem.”

“Không...” Trong giây lát đùi bị chạm tới, Đông Đan Lung bỗng kích động giãy dụa thân mình.

“Phụ vương, không sao cả, hài nhi chỉ nhìn một chút thôi.”

Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu trấn an, hai tay kiên định nắm hai mắt cá chân trắng nõn, mở rộng hai chân y. Thoáng chốc, nơi tư mật giấu giữa hai gò tuyết khâu hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn, một cơn gió lạnh thổi qua, nụ hoa ngưng ngừng nháy mắt co rúm lại.

“Không cần...” Cổ họng Đông Đan Lung càng thêm yếu ớt vô lực.

“Không cần lo lắng, sẽ không có việc gì cả.” Đông Đan Cửu Trọng nhẹ nhàng nói, lại đem thân mình chuyển vào giữa để tránh y khép hai chân lại, nhìn không rời mắt nụ hoa giữa song khâu. Nụ hoa nho nhỏ, giống như mọc trên nền tuyết trắng, nhan sắc dị thường tiên diễm, co rút lại thật nhanh rồi không thấy hé miệng nữa. Vươn đầu ngón tay khẽ đẩy, Đông Đan Lung thất lưng mảnh khảnh không khống chế được khẽ run rẩy, mị thịt nóng như bị thiêu đốt, mỗi cánh hoa nộn thịt đều kết hợp chặt chẽ cơ hồ không có một kẽ hở.

Đông Đan Cửu Trọng đầu ngón tay thử đung một chút, mang theo mấy giọt thủy phần, nụ hoa liền mấp máy, chảy ra niềm dịch trong suốt. Rút đầu ngón tay về, hân thở dài:

“Phụ vương, tại sao phải nói dối ta?”

Từ khi Đông Đan Lung bị nhốt tới nay, Đông Đan Quế vẫn bắt y ăn một lượng lớn xuân dược. Mấy ngày nay tuy thôi không dùng, nhưng bởi thời gian dài phục thuốc, thân thể bất tri bất giác bị được tính cải tạo, vẫn giống trước kia, tới đúng giờ xuân triều liền bùng bùng dâng lên, mà y lại giấu Đông Đan Cửu Trọng, không muốn cho hắn biết.

“Nói cho ngươi cái gì?” Đông Đan Lung rốt cục ngẩng đầu, ánh mắt tuyệt vọng nhìn Đông Đan Cửu Trọng, “Chẳng lẽ muốn ta nói cho ngươi, phụ vương của ngươi đã biến thành một tiện nhân *** đáng không có nam nhân không sống được sao?”

Lời nói lúc trước của Đông Đan Quế đã thành sự thật, chỉ vài ngày không có nam nhân an ủi, thân mình y liền ngứa ngáy khó chịu, khát cầu thứ gì đó tiến tới hưng hăng thao động.

Nhìn thủy sắc nhân đồng giờ đây trống rỗng, Đông Đan Cửu Trọng trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ giọng nói:

“Chỉ là ảnh hưởng của được tính thôi.”

“...Ta không muốn như vậy.” Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, Đông Đan Lung đầu ngón tay đặt trên chần vô lực co lại, hai cánh môi khép mở, thì thào tự nói, “Ta hận... không thể... chết đi...”

Thoáng chốc, con ngươi trong mắt Đông Đan Cửu Trọng co rút, hân hít một hơi thật sâu, vươn tay ra dùng hết khí lực toàn thân gắt gao ôm lấy y.

“Vô luận phụ vương có trở thành như thế nào, hài nhi vĩnh viễn yêu ngươi!”

Thủy sắc đồng tử lay động, Đông Đan Lung mê mang lắc đầu, đôi môi như cánh hoa nhẹ nhàng mấp máy, vô ý thức phát ra những lời vô nghĩa. Người trong lòng lúc này yếu ớt dễ vỡ giống như thủy tinh, Đông Đan Cửu Trọng không dám nói gì nữa, chỉ biết ôm lấy, cánh tay nhẹ nhàng xoa xoa trên lưng y.

Đông Đan Lung vẫn trừng thật lớn hai mắt, trống rỗng vô thần nhìn về một nơi xa xăm. Thấy vậy Đông Đan Cửu Trọng chỉ đành liếc mắt ra hiệu cho Liên Nhi. Nàng hiểu ý lùi ra ngoài, một lát sau dẫn Trang Thanh đi vào. Hân lặng lẽ tới gần, nhanh như chớp cầm một châm bên sườn Đông Đan Lung, y lập tức té xỉu. Đông Đan Cửu Trọng thở ra một hơi, phát tay cho hai người lui, bản thân thì ôm lấy Đông Đan Lung nằm xuống giường, hai tay dùng sức giống như muốn đem y dung nhập vào cốt tủy, mãi cho đến khi ngủ vẫn không buông.

6. Chương 5

Ngày mới lên, ai cũng không nhắc lại chuyện đêm trước. Đông Đan Lung vẫn im lặng không phát ra dù chỉ một thanh âm.

Sau giờ ngo, tắm rửa xong xuôi, Đông Đan Cửu Trọng ôm y đến trước gương đồng, chỉ vào đám quần áo nằm trên tay Lâm Tranh và Liên Nhi:

“Phụ vương, người thích kiện nào?”

Đông Đan Quế vì muốn hạ nhục Đông Đan Lung đến cực điểm, thậm chí không chuẩn bị quần áo cho y, để y cả ngày phải xích lõa. Quần áo này đều là Đông Đan Cửu Trọng mang từ ngoài cung vào, tuyền một thủy sắc mà khi xưa y yêu thích nhất. Nhìn một biển y phục, Đông Đan Lung thờ ơ lắc đầu, không nói nửa lời. Nhưng dù thấy bộ dáng không chút hứng thú ấy, Đông Đan Cửu Trọng vẫn như cũ hưng trí bừng bừng, chọn trong hơn mười kiện y phục một chiếc trường bào thêu hoa sen bằng chỉ bạc mặc vào người y.

Dựa lưng trên chiếc ghế gỗ đàn hương điêu khắc tinh xảo, thủy sắc trường bào rủ xuống đất, khiến dáng người phản chiếu trong gương đồng càng thêm thon dài tinh tế, một cơn gió thổi vào từ tiền sảnh, làm mái tóc dài mượt như tơ phiêu tán. Thân hình yếu nhược, giống như sắp bay theo gió.

“Phụ vương!” Đông Đan Cửu Trọng chợt nổi lên một trận kích động, ôm lấy Đông Đan Lung từ phía sau.

Y hơi ngẩn ra, thấy sắc mặt quang khê động, “Làm sao vậy?”

Chôn đầu tại bả vai gầy yếu của Đông Đan Lung, Đông Đan Cửu Trọng buồn rầu nói:

“Phụ vương, hài nhi không thể sống thiếu người... đừng bao giờ bỏ con lại một mình...”

Nghe thấy trong âm điệu có áp chế sợ hãi, tâm Đông Đan Lung chợt ẫ ẫ đau.

Nhất định là những lời ta nói đêm qua đã dọa sợ hấn, Trọng nhi dù có sớm thành thực cũng mới chỉ là một đứa nhỏ mười chín tuổi, mỗi ngày giữa chốn thâm cung gian hiểm giãy dụa cầu sinh còn muốn quan tâm đến ta, đều là ta hại hấn...

Bi thương kéo đến, hốc mắt không tự chủ nóng lên, cố gắng vươn tay vuốt lên mái tóc Đông Đan Cửu Trọng, lúc bàn tay vô lực rơi xuống liền được hấn bắt lấy. Đông Đan Lung ngược mắt, nhìn xuyên qua màn thủy quang mênh mông tới một tia mong mỏi trong mắt Đông Đan Cửu Trọng, “Phụ vương đáp ứng người, tuyệt đối sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.”

Trọng nhi là lí do duy nhất để ta kéo dài hơi tàn, vậy đối với hấn, ta cũng là nguyên nhân để hấn cố gắng đi?

Đông Đan Lung hạ thấp mi mắt, yên lặng suy nghĩ.

Ít nhất cũng nên vì hấn mà sống...

“Phụ vương!”

Đông Đan Cửu Trọng cười sáng lạn, ôm lấy Đông Đan Lung thật chặt. Y cũng tùy ý để hấn ôm, một cổ ấm áp lan tỏa toàn thân. Cứ như vậy phụ tử tử hiếu hồi lâu (thật xao=))), Đông Đan Cửu Trọng mới bằng lòng buông y ra, mà khi nhìn đến khóe mắt có chút ướt của hấn, trong lòng Đông Đan Lung lại càng thêm cảm động, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia cười ngọt ngào, đôi môi đỏ mọng câu lên, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Đông Đan Cửu Trọng nhìn Đông Đan Lung, trong chớp mắt hiện lên lửa dục mãnh liệt, cơ hồ không nhận được sẽ kéo y vào lòng, hung hăng hôn lên đôi môi kia! Nhưng hấn rút cuộc cũng nhận xuống, âm thầm siết chặt nắm tay, trên gương mặt trước sau vẫn duy trì một vẻ vân đạm phong khinh.

Dùng xong văn thiện (bữa tối), Lâm Tranh cùng Liên Nhi bận rộn bày biện hoa quả và bánh trung thu trong điện, lại treo một mảnh hắc bố (vải đen) trên tường bích, trên đó treo một bức họa, chính là một vầng trăng sáng.

Đông Đan Cửu Trọng chỉ vầng trăng, cười nói: “Phụ vương, nơi này tuy không nhìn thấy ánh trăng, nhưng ta họa vầng trăng này không phải so với trăng trên trời càng lớn, càng đẹp hơn sao?”

Đêm trung thu đúng là thời điểm tốt, đáng tiếc Khóa Vân điện lại bị tường cao bao quanh, ánh trăng khó lọt, cho dù có thấy được cũng chỉ khiến Đông Đan Lung nhớ tới chính mình mà bi thương.

Đông Đan Lung bật cười. Nhìn thấy y khóe môi hơi gợn, Đông Đan Cửu Trọng tâm tình thật tốt, hấn hao hết tâm tư cũng chỉ muốn có được một mặt cười yếu ớt này.

Đông Đan Cửu Trọng kéo tay Đông Đan Lung, “Vậy chúng ta ngắm trăng tại đây, người thấy có được không?”

“Ân.”

Biết Đông Đan Cửu Trọng hao hết tâm tư muốn mình được vui vẻ, Đông Đan Lung cũng không nỡ làm hấn mất hứng, chiếc cằm trắng noãn như bạch ngọc điểm nhẹ.

Đông Đan Cửu Trọng lại nói, “Nếu chỉ ngắm trăng thì thật vô vị, hài nhi nhớ trước đây phụ vương từng dạy con chơi cờ, không biết bây giờ người có hưng trí tái chỉ giáo hài nhi?” Đông Đan Lung đã hơn mười năm không chơi cờ, nghe vậy trong lòng đương nhiên khê động, lại hỏi:

“Hiện tại là giờ gì rồi?”

“Vương gia, còn chưa tới giờ Tuất.” Lâm Tranh đáp lời.

Biết còn sớm, Đông Đan Lung mới đổi Đông Đan Cửu Trọng gạt đầu, vỗ tay một cái, Liên Nhi liền bưng bàn cờ lên.

Đông Đan Lung từ sau khi gân tay gân chân bị cắt đứt, tứ chi mặc dù có thể động nhưng hoàn toàn không có lực, ngay cả nhấc một viên cờ cũng phi thường khó khăn. Đông Đan Cửu Trọng ngồi cạnh, choàng cánh tay qua bờ vai gầy yếu nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay y, đợi Đông Đan Lung nghĩ xong kì lộ (đường đi cờ) liền nắm lấy đầu ngón tay y, giúp y nhón lấy quân cờ đặt lên bàn.

Ván cờ dần dần phức tạp, đặc biệt do Đông Đan Lung đã nhiều năm không chơi cờ, thường nhìn thế cờ ngang dọc tới xuất thần, lâu lâu mới hạ một con. Đông Đan Cửu Trọng vẫn mỉm cười chờ đợi, nhân lúc y xuất thần liền chia hoa quả thành miếng nhỏ, uyển chuyển đưa đến bên miệng y.

Bất tri bất giác thời gian trôi qua, Đông Đan Cửu Trọng lại uy Đông Đan Lung thêm mấy chén rượu mơ, bỗng Đông Đan Lung thấy thấy thân mình dần nóng lên, muốn nhìn về phía đồng hồ cát đặt trên án, lại bị thân hình Lâm Tranh che khuất.

Cho dù không xem được, Đông Đan Lung cũng biết đã muộn so với y dự tính nhiều lắm, liền gắng đổi Đông Đan Cửu Trọng lộ ra một chút cười: “Trọng nhi, ta mệt rồi.”

“Ván cờ này đã hạ đâu!” Đông Đan Cửu Trọng cũng cười nói.

Y lắc đầu, khẽ nhíu mày, “Ta mệt mỏi, ngày mai chơi tiếp đi.” Dứt lời liền muốn rút tay ra khỏi bàn tay Đông Đan Cửu Trọng, lại bị hắt kéo trở lại, nắm chặt.

“Phụ vương, để nhi thần ở cùng người thêm chút lát.”

Thân mình càng ngày càng khó chịu, hai gò má nóng lên một mảnh, khiến Đông Đan Lung khó chịu nhíu mi, nói với Đông Đan Cửu Trọng:

“Trọng nhi, ôm ta đến giường đi, ta... ta muốn ngủ.”

“Vâng, phụ vương.” Đông Đan Cửu Trọng sáng khoái đáp ứng, ôm y đến giường.

Đông Đan Lung như cởi bỏ được gánh nặng trong lòng, lại thấy Đông Đan Cửu Trọng không rời đi mà ngồi xuống bên giường.

“Trọng nhi, người đi ra ngoài!” Đầu ngón tay không tự chủ co rút, biết mình sắp không nhẫn nại được, Đông Đan Lung trong lòng sốt ruột, ngữ khí cũng trở nên gay gắt. Đông Đan Cửu Trọng thần sắc không đổi, xoay người kề trán vào má y, “Phụ vương, mặt của người thực nóng, nhất định là quần áo quá dày rồi, để nhi giúp người cởi bớt.” Dứt lời, hắt thật sự đưa tay ra cởi khuy áo Đông Đan Lung.

“Trọng nhi, không cần!”

Đông Đan Lung vịn vẹo thân mình muốn tránh, nhưng thế nào cũng không trốn khỏi bàn tay của Đông Đan Cửu Trọng. Ngoại bào, trung y từng chiếc từng chiếc rơi ra, tiếp đến cả tiết khố cũng bị kéo xuống, y gấp đến độ gương mặt đỏ bừng, liền tiếp nói: “Trọng nhi, không cần... không cần...” Tiếc rằng thân thể suy yếu vô lực, mới giãy dụa vịn vẹo vài cái, Đông Đan Lung đã phát ra tiếng thở dốc tinh tế.

“Phụ vương, thả lỏng một chút.” Đông Đan Cửu Trọng vừa ôn nhu dỗ dành, vừa đưa tay vỗ nhẹ lưng y.

Chính là một động tác trấn an đơn giản đó cũng khiến thân mình Đông Đan Lung nóng lên, y bất an tránh khỏi cánh tay Đông Đan Cửu Trọng, thanh âm ngắt quãng:

“Trọng nhi, người... người đi ra ngoài.”

“Không được, phụ vương.” Đông Đan Cửu Trọng lắc đầu, thần sắc ôn hòa mà kiên định cự tuyệt yêu cầu của y.

Trong nháy mắt, Đông Đan Lung không kịp phản ứng, chỉ biết trừng mắt kinh ngạc nhìn hắt, đôi mắt thủy sắc mở thật to, long lánh giống như ngọc bích thượng đẳng.

Đông Đan Cửu Trọng nhin không được lại gần nhẹ nhàng hôn trên gương mặt xinh đẹp ấy, sau đó đẩy y nằm xuống. Lốp sa bên giường được hạ xuống, ánh cung đăng nhân nhật chiếu qua, khiến tuyết trắng thân thể hiện lên xinh đẹp vô ngần. Đông Đan Cửu Trọng vươn đầu ngón tay đặt lên một bên nhũ châu đỏ hồng mềm mại, khiến y nháy mắt run lên, sau đó, thắt lưng hạ xuống càng ngày càng thấp, áp đôi môi lên bên kia.

“Àn...”

Tiếng rên rỉ thoải mái không kiềm chế được thoát ra từ đôi môi đỏ mọng, trước ngực một đôi nhũ tiem hồng nộn đã đứng thẳng, tựa như trái chín trên cây mời gọi người tới hái.

Chợt nhận thấy chính mình lại ở trước mặt đứa con rên rỉ giống như *** phụ, Đông Đan Lung thoáng chốc trắng bệch hai má.

Đôi môi Đông Đan Cửu Trọng dần trượt xuống dưới, lướt qua khuôn ngực trơn nhẵn, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân thon dài bị nhấc lên lộ ra nụ hoa sưng đỏ. Thân mình nhiều ngày chưa được an ủi dưới tác dụng của xuân dược trở nên câu dẫn liêu nhân. Một cơn gió lạnh thổi qua, dưới ánh nhìn chăm chú nóng bỏng của Đông Đan Cửu Trọng, nụ hoa khê mấp máy, chảy ra chất lỏng trong suốt.

Đông Đan Lung nhắm chặt mi mắt, cả người run run, vì thân hình *** đang lộ ra trước con mà cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Đặt những nụ hôn vụn vặt trên cặp đùi trắng nõn, Đông Đan Cửu Trọng cẩn thận âu yếm thân mình yếu ớt mẫn cảm, đầu ngón tay dừng tại bắp đùi, rồi dần dần xâm nhập, cuối cùng đến trước nụ hoa, loanh quanh thăm dò.

Đông Đan Lung rớt cục mở mắt, hoảng hốt lắc đầu cự tuyệt, “Trọng nhi, không cần, không cần!” Thân mình run rẩy, nước dãi vòng quanh hốc mắt, tùy thời liền có thể lăn ra.

Đông Đan Cửu Trọng biết y sợ hãi cùng xấu hổ, vươn mình đặt môi lên khóe mắt ướt át của y. Nụ hôn cẩn thận cùng ôn nhu khiến thân thể càng thêm khô nóng, Đông Đan Lung ánh mắt mờ lung, cổ họng vụn vặt nỉ non:

“Trọng nhi... để ta ngủ, người đi ra ngoài... đừng, đừng như vậy...”

Mái tóc đen thật dài theo từng động tác mà lay động trên da thịt trắng nõn như tuyết ánh lên lưu quang hoa thải, chiếc cằm tinh xảo nghếch lên, tứ chi thon dài, vòng eo nhỏ nhắn, khóe mắt điểm điểm lệ quang không có chỗ nào không kích thích thú tính của nam nhân. Đông Đan Cửu Trọng cơ hồ không áp chế nổi xúc động trong lòng, không nhớ rõ đã thâm hít sâu bao nhiêu lần mới có thể đem ánh mắt tràn ngập dục hỏa khôi phục tự nhiên.

“Phụ vương, hài nhi chính là muốn người có thể hảo hảo ngủ một giấc mới làm như vậy.”

Ôn nhu nói xong, Đông Đan Cửu Trọng đem đầu ngón tay tiến vào, nhất thời, nụ hoa đói khát đã nhiều ngày hé ra cái miệng nhỏ nhắn, hân hoan chảy ra mật nước, giống như muốn ăn luôn đầu ngón tay của hắn. Chậm rãi xâm nhập, mị thịt sưng đỏ đem đầu ngón tay mút lấy, gắt gao bao vây. Ngón tay chuyển động trong mật đạo, chợt chạm tới một điểm hơi gồ lên trên nội bích, thoáng chốc, cảm giác tê dại bủn rủn lan truyền khắp toàn thân. Đông Đan Lung nháy mắt trở nên căng thẳng, y nín thở, thân mình run run giống như lá cuốn bởi gió thu.

Đông Đan Cửu Trọng di động đầu ngón tay, liên tiếp ma sát vào điểm mẫn cảm.

“Không! A...” Đông Đan Lung không nhin được rên lên.

“Phụ vương, hài nhi sẽ không thương tổn người, sẽ không sao hết, thả lỏng... thả lỏng, sẽ rất thoải mái...”

Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu hồng Đông Đan Lung, ngón tay không hề ngừng trườn sát trong cơ thể y, tay kia đặt lên dục vọng đã đứng thẳng, nhẹ nhàng xoa nắn khiến thân hình Đông Đan Lung không khống chế được run rẩy. Thanh âm vang lên theo ngón tay trườn động, tinh tế mà *** mĩ.

Dược tính lưu lại trong cơ thể được thoải mái, mỗi phân mỗi tắc da thịt dưới kích tình ứng lên một màu hồng mê người. Lỗ chân lông thoải mái giãn nở, mồ hôi tinh tế chảy ra mang theo hương thơm đậm chất ***.

Ngón tay thành thực âu yếm từng chỗ mẫn cảm trên thân thể, khoái cảm như thủy triều ập tới khiến Đông Đan Lung cảm thấy chính mình như sắp phát điên, khó thể khống chế vận vẹo thân mình, uyển chuyển rên rỉ, sau cùng còn nức nở khóc lên. Một nước từ cơ thể một lần lại một lần xuất ra, thân mình xụi lơ trên giường, không ngừng run rẩy. Thấy vậy, động tác của Đông Đan Cửu Trọng cũng dần dần nhẹ nhàng, cuối cùng khiến y chìm trong khoái cảm ngọt ngào mà mê man đi...

“Các người lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Phất tay cho lui Lâm Tranh cùng Liên Nhi đang đứng hầu hạ bên cạnh, Đông Đan Cửu Trọng quay đầu nhìn người đang mê man trên giường. Y ngủ thật sự trầm, mái tóc đen dài tản mát trên thân thể trắng như tuyết, lông mi cong dày ẩm ướt buông xuống, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, hai gò má mềm mại vẫn còn phồng hồng.

Khuôn ngực trắng nõn phập phồng theo nhịp hô hấp đều đều, hai khoả hồng anh còn ánh nước, hơi sưng lên, mà càng mê người hơn là phía dưới giữa hai chân thon dài, dục vọng mềm mại màu hồng phấn cùng nơi tư mật khiến người ta mất hồn giữa song khâu (hai mông).

Đông Đan Cửu Trọng nhìn không dời mắt, thân thủ chậm rãi cởi bỏ khó hạ. Dây thừng dài mảnh quấn quanh đem dục vọng thô to đã hồng tới phát tím áp vào tiểu phúc (bụng). Cởi bỏ dây thừng, cự thú lập tức nhảy ra, bề mặt nổi lên gân xanh, trên đỉnh còn chảy ra chất lỏng trong suốt. Đông Đan Cửu Trọng đưa tay bao vây lấy, trượt dần lên xuống...

“A!” Một tiếng thở dốc thô dạt, bạch dịch bắn ra tung tóe, rớt trên hai má Đông Đan Lung.

“Ngô...”

Da thịt mịn màng chợt dính một mặt nóng bỏng, Đông Đan Lung nhăn mày, phát ra tiếng rên rỉ tinh tế, nhưng y thật sự quá mệt, đầu dụi dụi trên gối một hồi, chỉ chốc lát sau lại nặng nề ngủ. Đông Đan Cửu Trọng vươn đầu ngón tay, thật cẩn thận lau đi bạch trọc dính trên mặt y, sau đó nhẹ nhàng trượt xuống dưới, tiến tới giữa hai chân thon dài, đầu ngón tay chuyển động quét đều bạch dịch vào phía trong nụ hoa, như là mới bắn ra từ cơ thể hẳn. (thật là trẻ con hết sức =)))))) nhưng cũng phải thế mới thấy được anh đã thêm khát bố anh đến như thế nào a

)

Nhìn nụ hoa nhỏ tròn nhuận bạch dịch của mình, Đông Đan Cửu Trọng vừa lòng nhếch lên khóe môi, chỉnh lại tay chân Đông Đan Lung cho thoải mái rồi phủ chăn lên, xong xuôi vẫn ngồi lại bên giường.

“Thái tử, Hoàng thượng đã hạ lệnh dựng trại ngoài thành, giờ Thìn ngày mai sẽ vào kinh.” Trong tiểu hoa viên của Khóa Vân điện, một người toàn thân hắc y đang quì một gối trên mặt đất, cơ hồ hòa vào bóng tối thành một thể.

“Ta biết rồi, người lui đi.”

Đông Đan Cửu Trọng lơ đãng khoát tay, hắc y nhân liền vô thanh vô tức biến mất. Ngẩng đầu ngấm vắng trăng lưỡi liềm, hồi lâu sau hẳn mới thở ra một hơi, chậm rãi bước về tấm điện.

Dưới ánh cung đăng vàng nhạt chiếu tấm điện sáng ngời như ban ngày, Đông Đan Lung đang dựa vào đầu giường chờ đợi, vừa thấy Đông Đan Cửu Trọng đi đến, gương mặt liền ửng lên hai rặng mây hồng. Nhìn y quay đầu đi hướng khác, một mặt hồng phấn kéo dài từ tai xuống cằm cổ thon dài, Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, ngồi xuống bên giường.

“Phụ vương.”

Thanh âm trầm thấp nhu hòa vang lên bên tai, hơi thở ẩm áp nhẹ nhàng lướt qua, lông mi cong dày như phiến quạt rũ xuống che đi thúy mâu ngưỡng ngưỡng, không dám nhìn thẳng Đông Đan Cửu Trọng.

Đông Đan Cửu Trọng vươn tay đặt trên thất lưng Đông Đan Lung, “Phụ vương không mệt sao? Sao còn ngồi dậy?”

Đầu cúi càng thấp hơn, Đông Đan Lung không trả lời. Chiếc chăn theo da thịt trơn nhẵn như tơ lụa rơi xuống thất lưng tinh tế, lộ ra làn da vốn trắng như tuyết nay nhiễm một màu phấn hồng.

Đông Đan Cửu Trọng nheo nheo mắt, ôn nhu hỏi:

“Vừa rồi đang dở, người hẳn rất khó chịu đi?”

Bàn tay theo lời nói nhẹ vuốt qua cổ, sau lưng, rơi xuống cặp hông trắng nõn mềm mại, ngón út để trước tiểu cức, nhờ ẩm ướt mà dễ dàng tiến vào. Cảm giác đau đớn nhanh chóng biến mất, khoái cảm tê dại khuếch tán khiến thân hình Đông Đan Lung không tự chủ được run run. Ngón tay không ngừng kích thích nội bích chợt chạm tới một điểm gồ lên nho nhỏ, khoái cảm mãnh liệt lan khắp toàn thân, một trận run run, phân thân đứng thẳng đã lâu liền bắn ra bạch dịch.

“Ngô...”

Đông Đan Lung cả người mềm yếu vô lực dựa trước ngực Đông Đan Cửu Trọng, hàm răng trắng như tuyết cắn chặt môi, liều mình ngăn lại tiếng rên rỉ sắp thoát ra. Đông Đan Cửu Trọng giơ tay phải, khẽ gạt mấy sợi tóc mượt mồ hôi dính trên hai má y, ôn nhu mơn trớn đôi môi bị cắn tới đỏ hồng, “Đỏ hết lên rồi...”, giống như than thở, Đông Đan Cửu Trọng xoay người, nhẹ nhàng hôn lên môi Đông Đan Lung.

Gương mặt đỏ bừng phút chốc trở nên trắng xanh, thân mình cũng cứng nhắc. Thấy được một màn này, Đông Đan Cửu Trọng lập tức biết hẳn đã quá vội vã, dọa sợ Đông Đan Lung, liền không đổi sắc mặt thông dong dời khỏi đôi môi y, nhẹ như chuồn chuồn điểm nước hôn lên thái dương cùng hai gò má, khiến Đông Đan Lung nhất thời trầm tĩnh lại.

“Ta vẫn còn nhớ rõ trước đây phụ vương chính là hôn ta như vậy, là hôn chúc ngủ ngon a

!” Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu nói.

Nghe hẳn nhắc lại chuyện xưa, lông mi Đông Đan Lung run run, ngược đầu lên nhìn hẳn.

Hài tử nho nhỏ, mập mập xưa kia nay đã trở nên trác tuyệt bất phàm, anh tuấn tiêu sái, trong lòng Đông Đan Lung bỗng dậy lên một trận cảm xúc, kìm lòng không đậu vươn người hôn lên giữa trán cùng hai má Đông Đan Cửu Trọng.

“Đêm nay người ngủ lại cùng ta đi, phụ vương nhớ người.”

“Phụ vương...” Đông Đan Cửu Trọng mấp máy môi, trầm mặc lúc lâu sau mới nói tiếp, “Đêm nay hài nhi sẽ xuất cung.”

Giương cặp mi, trong đáy mắt Đông Đan Lung hiện lên một tia khó hiểu. Nhìn gương mặt trắng nõn của y, một đôi thúy sắc nhãn châu đơn thuần tinh khiết, Đông Đan Cửu Trọng cắn răng, thật vất vả mới ép mình không được mềm lòng để nói tiếp:

“Đông Đan Quế đã về tới ngoại thành, ngày mai sẽ hồi cung.”

Một câu nói vừa ngắn gọn vừa nhanh chóng, Đông Đan Lung lại tâm loạn hồi lâu mới minh bạch, huyết sắc trên mặt lập tức biến mất, đầu ngón tay cũng trắng bệch như tuyết.

“Phụ vương!”

Thấy gương mặt Đông Đan Lung tái nhợt đi, Đông Đan Cửu Trọng đau lòng lại lo lắng, chỉ biết nắm chặt lấy hai bàn tay run run của y. Ngón tay lạnh như băng được bao phủ bởi lòng bàn tay ấm áp, nhưng sau khi tỉnh táo lại việc đầu tiên Đông Đan Lung làm là dùng sức đẩy Đông Đan Cửu Trọng ra.

“Trọng nhi, người đi mau đi, mau xuất cung đi! Tuyệt đối không thể để Đông Đan Quế phát hiện!”

Đông Đan Lung tâm loạn như ma, ý niệm duy nhất trong đầu là phải bảo hộ hài tử của mình này.

“Không vội, không vội!” Đông Đan Cửu Trọng dang hai tay ôm Đông Đan Lung vào lòng, “Hài nhi vẫn có thể ở bên người thêm chút lát.”

Kì thực, Đông Đan Lung cũng luyến tiếc Đông Đan Cửu Trọng rời đi, cắn cắn môi, cũng không nhắc đến nữa, cứ như vậy chôn đầu trong lòng hẳn. Lâm Tranh cùng Liên Nhi không dám quấy rầy, lặng lẽ rời khỏi điện.

Một mảnh yên tĩnh, hai thân hình dựa sát, ngay cả đầu ngón tay cũng quẩn quít không rời, trân quý từng thời khắc được ở bên nhau. Đến giờ Dần, Trang Thanh không nhịn được tiến vào thúc giục:

“Thái tử, nếu còn không đi sẽ bỏ lỡ thời điểm ngự lâm quân giao ca!” Đông Đan Cửu Trọng cúi đầu nhìn Đông Đan Lung trong lòng, vừa lúc y cũng đang ngẩng lên nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, cánh môi đậm sắc chậm rãi mở, phun ra hai chữ, “Đi thôi!” thanh âm khinh tế mà kiên quyết.

Hài tử của ta, đứa nhỏ mà ta đã bỏ xuống hết thủy tôn nghiêm để bảo vệ, ta sẽ không để hắn phải chịu bất kì đau khổ gì!

Nhìn gương mặt Đông Đan Lung tái nhợt, cặp thủy mâu ngập nước, tâm Đông Đan Cửu Trọng đau như bị ai bóp nghẹt, nhưng hắn rút cuộc là người làm đại sự, lập tức nắm chặt tay, đứng dậy. Đi đến cửa tử điện, hắn quay đầu lại...

“Phụ vương, hãy tin tưởng hài nhi! Lần sau hài nhi xuất hiện trước mặt người, nhất định là quang minh chính đại xuất hiện!”

Nhìn theo bóng dáng Đông Đan Cửu Trọng dần xa, Đông Đan Lung cúi đầu, thì thầm:

“Ta tin tưởng!”

7. Chương 6

Thu qua đông tới, kinh thành trắng xóa một trời tuyết rơi. Trong tiết trời giá rét ấy, trăm hoa héo tàn, chỉ có mai đầu cành vẫn kiên cường nở rộ.

Một thân mang áo lông cừu, Đông Đan Cửu Trọng lẳng lặng đứng giữa sân nhà trắng xóa ngửa đầu ngắm một nụ hồng mai tới xuất thần, cho tới lúc Cẩm Sát cùng một đám người hầu mới ra ngoài hướng hắn quỳ gối hành lễ.

“Thái tử.”

Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười nâng Cẩm Sát dậy, “Cẩm Sát, ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Giữa vợ chồng sao còn phải ý lễ tiết như vậy?”

Bạch quang của một trời tuyết như hiện hữu trên gương mặt hắn, nụ cười ấm áp ôn nhu, khiến Cẩm Sát chợt thấy ngượng ngùng, cúi đầu xuống.

Đông Đan Cửu Trọng ôm lấy vòng eo của nàng tiến về phía trước, khi đã cách đám người hầu khá xa, Cẩm Sát mới thấp giọng nói:

“Vừa rồi ta đã gặp mẫu hậu, người biểu hiện thật kì quái.”

“Nga?”

“Về mặt mẫu hậu thực hoảng hốt, bàn tay nắm lấy tay ta thỉnh thoảng còn toát mồ hôi lạnh, còn nữa, cái này là Vô Thanh Sam lên đưa cho ta.”

Cẩm Sát lấy ra từ vạt áo một mẩu giấy bị vo lại thành viên chỉ to bằng cái móng tay, đưa cho Đông Đan Cửu Trọng. Hắn mở ra đọc xong, trên mặt không kìm được nụ cười sáng lạn. Thấy hắn cao hứng, Cẩm Sát cũng mỉm cười:

“Có chuyện gì khiến Thái tử vui vẻ?”

“Mẫu hậu mang thai.” Đông Đan Cửu Trọng nhẹ giọng.

“Nga?” Cẩm Sát ngẩn ra hồi lâu, sắc mặt có chút trắng xanh, “Chẳng lẽ, là Vô Thanh Sam...?”

Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười gật đầu, “Từ mai trở đi nàng không cần tới gặp mẫu hậu nữa.” Nụ cười giống như mặt trời ấm áp giữa mùa đông, khiến gương mặt càng thêm anh tuấn tiêu sái, nhưng trong đáy mắt thâm thúy lại lóe lên quang mang khiến người khác phải kinh tâm.

“Rất nhanh... rất nhanh Triệu Nhất Sùng sẽ đến cầu ta hỗ trợ.”

Nghe Đông Đan Cửu Trọng thì thào tự nhủ, Cẩm Sắt cúi đầu, trên gương mặt uyển ước nhu thuận tràn ngập sự thấp thỏm không yên.

Ta biết, phu quân ta sắp đặt chân lên đỉnh cao của cuộc đời, nhưng sau khi hắn đạt được rồi, bên người hắn còn có chỗ cho ta sao?

Mùa đông năm Đức Vinh thứ mười một, đối với Đông Đan hoàng triều mà nói là một mùa đông đa sự (có nhiều chuyện xảy ra).

Tháng chín, Đông Đan Quế làm việc quá sức, chứng đau đầu phát tác, liên tục bảy ngày không thể thượng triều. Tháng mười một, Thái phó Tôn Hưởng Đạt cùng với một trăm bốn mươi hai hàn lâm thượng thư, dâng tấu thỉnh Đông Đan Quế lui về làm Thái thượng hoàng, đem chính sự giao cho Thái tử để tiện bề nghỉ ngơi, Đông Đan Quế cũng không tổ thái độ.

Nửa tháng sau, Ngự sử Văn Đức Thành dâng tấu Thái tử Đông Đan Cửu Trọng kéo bè kết cánh, tự cao tự đại. Đông Đan Quế lâm triều hung hăng mắng chửi Thái tử trước mặt quần thần, lệnh hắn phải bế môn tư quá, từ sau không có lệnh thì không thể vào triều. Tháng mười hai cùng năm, trong hậu cung truyền ra tin Triệu hoàng hậu bị giam trong Từ Ninh cung, Đông Đan Quế nhiều phen triệu tập các đại thần thân tín thương nghị trong nam thư phòng.

Trong lúc nhân tâm dao động, hoa mai đầu cành vẫn nở rộ, toả hương khắp chốn, nghênh đón tân xuân.

“Dừng!”

Trên đường hồi Thái tử phủ, cỗ kiệu đột nhiên dừng lại, đánh thức Đông Đan Cửu Trọng đang nhắm mắt dưỡng thần:

“Tiểu Thanh, có chuyện gì?”

“Thái tử, phía trước có kẻ chặn đường.” Trang Thanh bên ngoài kiệu nói.

“Nga?”

Đông Đan Cửu Trọng đẩy tấm màn, nhìn xuyên qua một mảnh hôn ám, đang dừng phía trước là một cỗ kiệu nhỏ màu xanh.

Một gã thị vệ đeo đao tiến lên, khom người với Đông Đan Cửu Trọng, “Thái tử điện hạ, chủ nhân nhà ta có lời mời.”, đồng thời chỉ về phía bên kia đường.

Đêm đã khuya, quán xá hai bên đường đã đóng cửa hết, duy chỉ còn đại môn một khách *** vẫn hé mở, từ đó toát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Thái tử, đề phòng có trá.” Trang Thanh thấp giọng nói.

Đông Đan Cửu Trọng không nói, ngón tay đặt bên má, trầm từ hồi lâu sau bỗng hơi mỉm cười, hướng thị vệ gật gật đầu, bước xuống kiệu, đi theo hắn về phía khách ***, phía sau Trang Thanh khẩn trương nắm chặt bội kiếm, chỉ đành nhắm mắt theo đuôi.

Bên trong khách *** chỉ có một bàn có người, Đông Đan Cửu Trọng đảo mắt một vòng, mới dừng lại trên người duy nhất đang ngồi là một lão nhân tóc mai đều đã bạc, hắn đúng là phụ thân của Triệu hoàng hậu, trước là Tướng quốc, nay là Trấn quốc công Triệu Nhất Sùng.

Năm đó trong cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, Vinh Thân đế thiên vị ấu tử Đông Đan Lung, hai lần suýt lập y lên ngôi vị Thái tử, nhưng ngay khi Vinh Thân đế lâm bệnh nặng, cuộc tranh giành tới lúc mấu chốt thì đương nhiệm Tướng quốc, từng là thư đồng của Vinh Thân đế Triệu Nhất Sùng bỗng đem ấu nữ là Triệu Minh Châu gả cho Đông Đan Quế, cùng hắn liên thành nhất tuyến (nối thành một đường = cùng phe).

Đôi mắt thon dài nheo lại, Đông Đan Cửu Trọng dừng trước bàn nửa thước, hơi hơi cúi người:

“Trần quốc công.”

“Lão thần khấu kiến Thái tử diện hạ.” Được hai người nâng đỡ, Triệu Nhất Sùng đứng dậy hành lễ.

“Trần quốc công không cần đa lễ.” Đông Đan Cửu Trọng cũng đưa tay ra đỡ, Triệu Nhất Sùng hơi khom lưng sau đó lại yên vị.

Trang Thanh đưa tới ghế tựa, Đông Đan Cửu Trọng liền nhắc vạt áo ngồi xuống, “Trần quốc công thân thể bất hảo, hà tất phải lặn lội mệt nhọc tới tận nơi này? Có chuyện gì thỉnh ta đến quý phủ là được rồi.”

“Nghe nói Thái tử trăm sự bận rộn, lão phu chỉ đành tự mình cầu kiến.” Triệu Nhất Sùng ngoài cười nhưng trong không cười gọi lên khước môi, mà mấy nhĩ tử Triệu gia đang đứng hầu hạ bên cạnh cũng không tự chủ đối Đông Đan Cửu Trọng lộ ra oán sắc.

Làm bộ như không nhìn thấy thái độ của bọn họ, Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười gật gật đầu, “Mấy ngày nay ta quả thực bề bộn rất nhiều việc.”

“Không hề gì, dù sao nói nửa tháng này bận rộn đến mức không rảnh để gặp mấy người họ Triệu chúng ta cũng không hoàn toàn đúng.” Triệu Nhất Sùng khoát tay chặn lại, “Huống chi Thái tử quả thật bận bịu, lão thần được biết, gần đây Thái tử gấp rút hội kiến đám người cũ trong Mạc Bắc quân xưa kia, phải không?” Lời nói sắc nhọn, mang theo thâm ý hướng Đông Đan Cửu Trọng tà nghệ.

Ngay cả mày cũng không động, Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười:

“Chẳng lẽ Trần quốc công đêm khuya tới đây là muốn nhắc nhở ta rằng hành tung của ta người đều nắm nhất thanh nhị sở sao?”

“Chính trị đang lúc rối ren, lưu ý hành tung của Thái tử cũng không phải chỉ có riêng lão thần.” Triệu Nhất Sùng ho khan hai tiếng rồi mới nói tiếp: “Lão phu từ trước tới nay vẫn thực tán thưởng Thái tử, không muốn người chịu nghi kỵ nên mới khai môn nhắc nhở.”

Nghe vậy, trên gương mặt tuần tú của Đông Đan Cửu Trọng vẫn chưa lộ ra chút sắc thái cảm động nào, chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu, “Đa tạ Trần quốc công chỉ điểm.” Quan sát thần sắc này, Triệu Nhất Sùng chợt thở dài một hơi, “Có lẽ trước đây lão thần đối với Thái tử có ít nhiều thành kiến, nhưng nguyên nhân đều không xuất phát từ trên người Thái tử. Thái tử là một nhân tài, lão thần trước nay vẫn thực thưởng thức. Nếu không phải bởi Hòa Thạc vương gia trước kia, lão thần...”

“Chẳng lẽ thành kiến của Trần quốc công đối với ta đột nhiên biến mất?” Đông Đan Cửu Trọng cười ngắt lời đối phương, hần không thừa nhận Triệu Nhất Sùng có bất kỳ tư cách gì để đàm luận những chuyện liên quan đến Đông Đan Lung.

“Những chuyện trong quá khứ đều đã qua, không đáng nhắc lại.”

Không đáng nhắc lại?

Trong lòng Đông Đan Cửu Trọng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt thần sắc vẫn ôn hòa như trước, ý cười trên môi nhẹ như gió xuân.

Cao thấp đánh giá thần sắc hần một hồi, Triệu Nhất Sùng yên lòng, nói tiếp, “Thái tử gọi Hoàng hậu một tiếng mẫu hậu, cùng Triệu gia có quan hệ thân thiết, lão thần mất thấy Thái tử sắp phạm sai lầm lớn, đành mạo phạm nói thẳng, mong Thái tử thứ lỗi.”

“Trần quốc công quá lời, ngài là trưởng bối, có chuyện gì cứ nói không phải ngại. Nhưng mà...” Đông Đan Cửu Trọng nhú mày, lộ ra thần sắc nghi hoặc, “Ta sắp phạm sai lầm lớn? Lời này thật khiến người khác khó hiểu.”

“Lão thần cũng không vòng vèo nữa, Thái tử muốn liên lạc thuộc hạ cũ, đồng mưu khởi sự.”

“Ha ha!” Nhìn thần sắc nghiêm túc của Triệu Nhất Sùng, Đông Đan Cửu Trọng không nhịn được cười, “Trần quốc công đa tâm rồi! Ta thân là Thái tử, dưới một người trên vạn người, tại sao phải mạo hiểm mưu phản?”

“Kì thực lão thần hiểu được khó xử của người, Thái tử không phải là Hoàng thượng thân sinh, từ trước đến nay không được lòng Hoàng thượng. Từ Ân diện hạ năm nay mới chỉ năm tuổi, nhưng lại là Hoàng thượng thân sinh nhi tử. Đợi hấn lớn lên, Hoàng thượng chắc chắn sẽ nghĩ cách truyền ngôi vị hoàng đế cho hấn.”

Đông Đan Quế cùng Đông Đan Lung, ân oán tình cừu giữa hai huynh đệ rõ ràng trước mắt. Đông Đan Cửu Trọng là con của Đông Đan Lung, Đông Đan Quế không những sẽ không truyền ngôi vị cho hấn, chỉ sợ sớm đã có tâm tư loại bỏ, chính là vẫn chưa tìm được cơ mà thôi.

“Tôn Hưởng Đạt dâng thư muốn tôn Hoàng thượng thành Thái thượng hoàng, khiến Hoàng thượng có cơ trách tội Thái tử trước mặt mọi người, qua đó thúc đẩy việc phế lập. Cho dù tình hình hiện nay chưa rõ ràng nhưng lấy cơ trí của Thái tử ắt cũng hiểu được nguy cơ của chính mình, mưu đồ khởi sự cũng chỉ là tự bảo vệ mình thôi.”

Nghe xong lời Triệu Nhất Sùng, Đông Đan Cửu Trọng vẫn mỉm cười lắc đầu, “Trí tướng tượng của Trần quốc công quả thật phong phú, phụ hoàng là chân long thiên tử, người muốn truyền ngôi cho ai, ta nào dám có ý kiến gì?”

Không để ý tới lời phủ nhận của Đông Đan Cửu Trọng, Triệu Nhất Sùng lại nói tiếp:

“Lấy uy tín của Thái tử, muốn được quân đội ủng hộ là chuyện dễ, nhưng Thái tử có từng nghĩ tới, Mạc Bắc quân dù thực lực cường đại, nhưng chỉ cần hơi có động tĩnh sẽ đưa tới tứ phương chú mục, đường hồi kinh lại xa xôi, kinh thành đã sớm có đề phòng, đến lúc đó sẽ là một trận đánh ác liệt, thắng thua nào có thể liệu trước.” Nói xong, hấn nhìn về phía Đông Đan Cửu Trọng, ánh mắt mang theo vài tia khinh thường.

Vốn cho rằng tiểu tử này có thể sinh tồn đến bây giờ hấn cũng có vài phần bản lĩnh, không thể ngờ hấn quá thiếu kiên nhẫn so với tướng tượng của ta. Nếu không phải Hoàng hậu gặp chuyện không may, Triệu gia sắp đi đến diệt vong, vô luận thế nào ta cũng không nghĩ đến trợ giúp Đông Đan Cửu Trọng!

Âm thầm thở dài, ngẩng đầu đánh giá thần sắc Đông Đan Cửu Trọng, chỉ thấy hấn mày nhíu chặt, không nói lời nào cúi đầu khổ tư (vất óc suy nghĩ), Triệu Nhất Sùng cho rằng mình đã dọa được hấn, trong lòng rất đắc ý nói tiếp:

“Cho dù thắng lợi, Thái tử cũng sẽ mang trên lưng ác danh mưu phản giết cha, để lại tiếng xấu tới muôn đời.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Triệu Nhất Sùng, trầm tư hồi lâu, Đông Đan Cửu Trọng rốt cục mở miệng:

“Trần quốc công vì sao phải nhắc nhở ta? Trực tiếp bẩm báo với phụ hoàng không phải lập đại công sao?”

“Thái tử là người có tài, Triệu gia nguyện trợ giúp người dựng nghiệp lớn!” Triệu Nhất Sùng vừa nói vừa đứng dậy, chấp tay, cùng ba nhi tử gập cúi mình thật sâu.

Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi lắc đầu, “Đây không phải là lí do.”

“Thái tử vẫn luôn sáng suốt, lão thần cũng không dám nói dối người sáng mắt. Hậu cung truyền ra gièm pha, Hoàng thượng mưu đồ bí mật phế hậu, Triệu gia lâm nguy chỉ có dựa vào Thái tử mới có thể xoay chuyển càn khôn.” Triệu Nhất Sùng vẻ mặt ngưng trọng trả lời.

Trong tổ võ không có trứng lành, nếu Triệu hoàng hậu bị phế, Triệu gia cho dù không bị liên lụy cũng khó tránh khỏi nguy cơ xuống dốc, chỉ còn nước trợ giúp Đông Đan Cửu Trọng lên ngôi.

Gõ gõ đầu ngón tay lên tay ghế, trầm tư một lát, Đông Đan Cửu Trọng mới hỏi lại:

“Vì sao ta phải giúp người?”

“Không phải giúp ta, mà là chúng ta cùng nhau hợp tác!”

“Hợp tác? Xin hỏi Trần quốc công có thể làm gì cho ta?” Đông Đan Cửu Trọng thả lỏng thân mình, tựa vào lưng ghế phía sau.

“Rất nhiều!” Triệu Nhất Sùng nhướng cao hàng lông mi trắng, mắt phát tinh quang, “Tỉ như: Cửu Môn đề đốc Tôn Thiên Hồng là trưởng nữ tể (con rể đầu) của lão thần. Hấn chủ quản trị an kinh thành, dưới tay có năm vạn binh lính. Có hấn tham gia, cơ hội thành công của Thái tử sẽ tăng thêm nhiều.”

“Ân...”

Mắt thấy Đông Đan Cửu Trọng có vẻ động tâm, Triệu Nhất Sùng liếc nhử Triệu Thanh Thường, hần lập tức hiểu ý, mở miệng nói: “Thái tử là người từ bi, hần không muốn sát sinh nhiều, hơn nữa người cùng Hoàng thượng còn có phụ tử chi thân, nếu có thể khiến Hoàng thượng thoái vị về làm Thái thượng hoàng chẳng phải sẽ tiện cả đôi đường? Đến lúc đó binh lính của Cửu Môn đề đốc bao vây hoàng cung, lại để phụ thân của thần khuyên bảo Hoàng thượng, biến chiến tranh thành tơ lụa. Như vậy chẳng những bảo toàn được thanh danh nhân nghĩa của Thái tử, càng khiến người đời sau không thể dị nghị gì.”

Triệu Nhất Sùng tiếp lời: “Thái tử ở bên ngoài điều động Mạc Bắc quân, dời đi lực chú ý của Hoàng thượng, khiến hần đối thế lực trong kinh thành lợi lõng, đến lúc đó chỉ cần xuất kì bất ý (đánh bất ngờ), trong ngoài giáp công, là dễ dàng đạt được thắng lợi.”

Nghe hai cha con hần kẻ xướng người họa, Đông Đan Cửu Trọng gật gật đầu, “Quả thật không tồi, nhưng ta vẫn còn một vấn đề cuối cùng.” Ngừng một chút, hần ngẩng đầu nhìn Triệu Nhất Sùng, hé ra từng chữ từng chữ: “Năm đó Trần quốc công là người đầu tiên phản đối Hòa Thạc vương gia kế vị, nhưng giờ đây lại hỗ trợ con y soán vị, không sợ bị người đời cho là thứ tiểu nhân lật lọng, hậu thế khinh bỉ sao?”

“Thái tử không cần hoài nghi. Đã cùng đứng trên một chiếc thuyền, lão thần cùng Triệu gia ắt sẽ đối Thái tử cúc cung tận tụy, tử nhi hậu hi.”

Triệu Nhất Sùng vẽ mặt thành khẩn, dẫn ba nhũ tử cùng quỳ lạy. Hần không vì Đông Đan Cửu Trọng chất vấn mà kinh sợ, mà lại chân chính an tâm. Nếu Đông Đan Cửu Trọng hoàn toàn không nhắc lại chuyện xưa, ngược lại Triệu Nhất Sùng sẽ cho rằng hần vẫn còn ghi hận, hiện tại đã nói ra mới là thành ý chân chính.

“Đợi sau khi Thái tử đăng cơ, lão thần tất đến trước mộ Hòa Thạc vương gia tạ tội!”

“Cũng không cần phải như thế.” Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, tự mình đỡ Triệu Nhất Sùng đứng lên.

Xem thái độ này, Triệu Thanh Thường đứng phía sau thử thăm dò:

“Không biết Thái tử đối với việc hợp tác này có suy nghĩ thế nào?”

“Trần quốc công đã chân thành như vậy, ta sao có thể cự tuyệt?” Đông Đan Cửu Trọng giương lên khoe môi, tiểu dung lãng lãng như thanh phong minh nguyệt.

“Nếu thành đại sự, ta sẽ tôn mẫu hậu làm Hoàng thái hậu, đồng thời tuyển trong Triệu gia một nữ tử đến tuổi lập làm Hoàng hậu để báo đáp.”

Nghe vậy, đám người Triệu Nhất Sùng cố nhiên mừng rỡ, lại thêm một phen tạ ơn. Đông Đan Cửu Trọng tươi cười nhìn bọn họ, thần sắc ôn hòa thân thiết đến cực điểm.

Bước sang tháng hai, hoa mai dần lụi tàn. Triều đình vắng bóng Thái tử, Hoàng hậu vẫn bị giam cầm như trước. Không khí khẩn trương dần dần dịu lại, nhưng người có chút kiến thức đều biết hết thảy chỉ là chút bình yên trước cơn bão táp. Nắng sớm mới lên, trong Trần quốc phủ nguy nga đã tụ tập một đám đông nhân mã.

“Giờ Dậu đêm nay, Thanh Thường sẽ dẫn người tới Sùng Võ môn, Ngọc Kinh môn cùng kinh thành đại lộ, phóng hỏa quấy rối tại năm điểm.” Triệu Nhất Sùng vươn đầu ngón tay, chỉ vào mấy điểm đỏ trên tấm da dê, “Năm nơi này đều rất gần hoàng cung, nhất định sẽ khiến Hoàng thượng triệu Cửu Môn đề đốc tiến cung tra hỏi. Thiên Hồng, người chuẩn bị thế nào rồi?”

“Hồi nhạc phụ, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng!” Ước tầm năm mươi tuổi, gương mặt như chữ Quốc (??), Cửu Môn đề đốc Tôn Thiên Hồng ôm quyền trả lời, “Loạn sự phát sinh, tiểu tể sẽ phong tỏa cửa thành, hạ lệnh giới nghiêm, sau đó lãnh binh tiến cung.”

“Ân! Việc này quan trọng nhất là phải giữ bí mật, trước mắt vẫn chưa có dấu hiệu bị tiết lộ chứ?”

“Nhạc phụ yên tâm, tiểu tể vẫn luôn lưu ý, Tây Bắc doanh ngoài kinh thành không hề có dị động, hơn nữa lực chú ý của Hoàng thượng đều đặt trên Mạc Bắc quân, chắc hần sẽ không lưu ý nội biến trong kinh thành.”

“Hảo!” Triệu Nhất Sùng vừa vuốt cằm râu bạc trắng vừa cười, thần sắc hài lòng đến cực điểm.

Cửu Môn đề đốc có trong tay hơn năm vạn binh, Đông Đan Cửu Trọng cũng có thể điều động tám ngàn thân binh vị chi đã được sáu vạn. Hơn nữa Triệu Nhất Sùng biết mình quyền cao chức trọng dễ dẫn tới đại họa, những năm gần đây hao hết tâm tư bí mật bồi dưỡng binh sĩ ngoài thành cũng được thêm hai vạn. Mà trong cung Cẩm vệ quân ước chừng ba vạn, Đối đao thị vệ một vạn năm ngàn, so sánh nhân số đích xác phần thắng rất cao.

Ngoại thành trăm dặm tuy có Tây Bắc đại doanh mười lăm vạn binh, nhưng nhất định phải có thủ lệnh của Hoàng đế mới điều động được, chỉ cần bọn họ lấy danh nghĩa hộ giá, nhanh chóng khống chế hoàng cung, bức Đông Đan Quế thoái vị, sau đó để Đông Đan Cửu Trọng ra mặt với thân phận Thái tử thì hết thấy nguy cơ đều được hóa giải.

Tính toán hết đủ đường, tự cho là nắm chắc phần thắng, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Đan Cửu Trọng vẫn im lặng không có ý kiến, đã thấy hần khoanh tay đưa lưng về phía bọn họ, chuyên chú ngắm câu đối trên tường.

Thuận thế nhìn theo, Triệu Nhất Sùng chợt biến sắc, câu đối được viết theo sáu kim thể (thể chữ gầy mảnh), tuần mỹ phiêu dật, sắc sảo mà dứt khoát.

“Phong điều thúy diệp, bất nhiễm hồng trần.”

Đông Đan Cửu Trọng nhẹ giọng ngâm, quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Triệu Nhất Sùng. Hần làm bộ như không thấy bất an trong mắt đối phương, mỉm cười hỏi:

“Mấy chữ này viết thật tốt, không biết là bút tích của vị danh sư nào?” “Chỉ là một người vô danh, khiến Thái tử chê cười rồi.” Nguyên lai không phải hần nhận ra nét chữ, Triệu Nhất Sùng âm thầm thở phào.

“Người mặc dù vô danh, nhưng chữ viết thật sự tốt. Phải chăng là vật yêu thích của Trần quốc công, có thể nhường lại cho ta không?” Đông Đan Cửu Trọng tỏ vẻ thờ ơ nói.

“Tạ ơn Thái tử đã thưởng thức!” Triệu Nhất Sùng sao dám đưa câu đối cho hần, lập tức cười cười: “Mấy chữ này dù hảo, nhưng rốt cuộc chỉ là bút tích vô danh, không xứng với thân phận Thái tử. Lão thần có vài bức trân quý khác, đợi hôm nào Thái tử rảnh rỗi thỉnh người chọn lựa.”

Đông Đan Cửu Trọng cũng không cưỡng ép, câu lên khóe môi mỉm cười, đem lực chú ý dời đi.

Xong xuôi, Triệu Nhất Sùng âm thầm trách cứ chính mình cơ ý, quên đem câu đối cất đi, để đến lúc bị Đông Đan Cửu Trọng nhìn thấy.

Nguyên lai câu đối này là của phụ thân Đông Đan Cửu Trọng – Đông Đan Lung. Năm đó hai phụ tử trước sau bị đưa vào cung, Hòa Thạc Vương phi bị ban rượu độc, vương phủ điều linh bại tán. Trân bảo tài vật trong phủ đều bị quan lại chia nhau, Triệu Nhất Sùng quyền cao chức trọng, đối với tài vật thờ ơ, chỉ yêu thư họa của Đông Đan Lung. Câu đối này chính là một món đồ tốt vợ vét được trong vương phủ ngày đó.

Hoàn hảo hần không nhận ra...

Triệu Nhất Sùng yên lòng, lại không biết một chút thần sắc chán kinh, thấp thỏm của mình đã sớm lọt vào mắt Đông Đan Cửu Trọng, khiến khuôn mặt tuần tú của hần cười càng thêm sáng lạn, ấm áp như gió xuân.

Đang lúc người lừa ta gạt, tổng quản Trần quốc phủ gấp gấp tiến vào, quỳ xuống:

“Khấu kiến Thái tử, lão gia, các vị thiếu gia, cô gia.”

“Có chuyện gì?”

“Bên ngoài có rất nhiều Cẩm vệ quân, nói phụng mệnh Hoàng thượng đến thỉnh Thái tử tiến cung.”

Nghe vậy, tất cả đều biến sắc.

“Chẳng lẽ để lộ ra tiếng gió gì, rơi vào tai Hoàng thượng?”

Mọi người không ai bảo ai cùng bối rối đứng lên, nhi tử thứ ba của Triệu Nhất Sùng là Triệu Quý Thường tính tình hấp tấp nhất, lập tức nói:

“Chúng ta khởi sự sớm! Giết cho hần không kịp trở tay!”

“Mọi sự chưa chuẩn bị thỏa đáng, sao có thể liều lĩnh!” Triệu Thanh Thường là người phản đối đầu tiên, “Lúc này nổi dậy sẽ không thể lấy cơ mang binh tiến cung hộ giá, Cẩm vệ quân nhân mã tuy ít nhưng lại chiếm giữ địa lợi, đến lúc đó nhất định phong tỏa cửa cung, giăng co cùng chúng ta.”

“Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn Thái tử đi vào hang cọp?” Bị Triệu Quý Thường chất vấn, mọi người cùng không biết phải nói sao. Cuối cùng Triệu Nhất Sùng vẫn là kẻ từng trải nhất, sau giây lát liền tỉnh táo lại.

“Thái tử, người thấy thế nào?”

“Chúng ta hợp tác là việc cơ mật, phụ vương vị tất đã phát hiện, triệu ta tiến cung không chừng là có việc phân phó mà thôi.” Đông Đan Cửu Trọng thần nhiên nói.

“Lời của Thái tử cũng là suy nghĩ của lão thần, nhưng đến đây truyền Thái tử tiến cung thì không khỏi quá mức trùng hợp, nói không chừng là Hoàng thượng đã nhìn ra dấu vết gì, triệu Thái tử tới chất vấn.” Triệu Nhất Sùng nhíu chặt hai hàng bạch mi (lông mày trắng), nhất thời chân chừ không quyết.

“Xem tình hình trước mắt, ta không thể không đi, nếu không chính là phạm tội bất kính, Cẩm vệ quân cũng sẽ lập tức áp giải ta tiến cung. Phụ hoàng nếu trong lòng đã có nghi vấn, sẽ càng vì thế mà tin là thật.”

“Nhưng Thái tử đi lần này cát hung khó liệu.”

Đông Đan Quế vốn có tiếng là tâm ngoan thủ lạt, nếu việc dự mưu làm phản bị hấn biết được, Đông Đan Cửu Trọng tuyệt đối không còn cơ hội sống sót để xuất cung, rắn không thể không có đầu, nếu không có Thái tử, bọn họ xuất binh vô danh (tức danh không chính ngôn không thuận – không có lí do chính đáng), hoàn toàn không có khả năng thành công.

Nghe vậy, Đông Đan Cửu Trọng trầm tư hồi lâu, sau hướng Tôn Thiên Hồng nói: “Tôn đại nhân, để triệu tập binh mã cần tối thiểu bao nhiêu thời gian?”

“Hai canh giờ là có thể tiến công hoàng cung.”

“Ân! Vất vả ngài rồi.” Đông Đan Cửu Trọng nhã nhặn tạ ơn Tôn Thiên Hồng xong, đối Triệu Nhất Sùng nói: “Vậy chúng ta lấy hai canh giờ làm hạn định. Trong cung có một tiểu thái giám họ Lâm là thân tín của ta, nếu quá hai canh giờ ta vẫn không có tin tức, thỉnh Trấn quốc công mang binh tới cứu, nếu bình an vô sự, ta cũng sẽ để hấn mang tín vật của ta tới thông báo với ngài.”

Nghe Đông Đan Cửu Trọng nói vậy, Triệu Nhất Sùng trầm suy tính, nếu trong hai canh giờ trong cung truyền đến tin dữ, rốt cuộc nên lãnh binh tới cứu hay mang theo gia quyến trốn khỏi kinh thành?

Trong lòng đắn đo không thôi, cuối cùng, Triệu Nhất Sùng cắn răng, một hơi đáp ứng.

“Hảo! Vậy lấy hai canh giờ làm hạn định!” Dù sao mưu phản cũng là tội tày đình, trời đất bao la sẽ không còn chỗ cho Triệu gia dung thân, vậy vô luận thế nào hấn cũng phải kiên trì xuất trận, đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến một nước cờ khác, nếu Đông Đan Cửu Trọng ngộ hại trong cung, hấn vẫn như cũ chiếm lấy hoàng cung, trước tiên giết Đông Đan Quế, sau đó lập Từ Ân còn nhỏ tuổi lên ngôi, đến lúc đó hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, nói không chừng lại là một cảnh tượng khác.

Âm thầm tính toán hiển lộ hết bản chất gian hiểm, Triệu Nhất Sùng ngẩng đầu nhìn về phía Đông Đan Cửu Trọng, chỉ thấy hấn khoé môi mang cười, tao nhã hữu lễ nghiêng người rồi mới rời đi.

Một cỗ dự cảm bất an chợt nổi lên trong lòng Triệu Nhất Sùng, nhưng nháy mắt lại bị quyền lực to lớn sắp tới tay hoà tan...

8. Chương 7

Đông Đan Cửu Trọng bước trên hành lang dài của hoàng cung, lập tức nhận thấy không ổn. Tiểu thái giám dẫn đường cũng không đưa hấn tới nam thư phòng như thường lệ, mà ngang qua nam thư phòng tiến sâu

vào trong cung, trên đường hoa cỏ cảnh vật đều quen thuộc, lòng không khỏi trầm xuống, nhớ tới an nguy của Đông Đan Lung.

Đông Đan Cửu Trọng bất động thanh tức theo tiểu thái giám đi tiếp, băng qua một con đường nhỏ quanh co, quả nhiên dừng lại trước Khóa Vân điện, đang chờ bên ngoài tường cao là ngự kiệu của Đông Đan Quế cùng đông đảo cung nữ thái giám, đích thân canh giữ trước cửa tẩm điện là Thống lĩnh Cẩm vệ quân Vạn Tử Bân.

Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, rồi lập tức dời đi.

Đằng sau khuyết khẩu duy nhất phải khom người mới đi qua được (cái cửa nhỏ lần trước đã nhắc tới đây Ạ) chính là Khóa Vân điện hôn ám lãnh tịch (vắng vẻ, hẻo lánh). Khóa Vân điện vẫn lạnh lẽo như trong trí nhớ, nhưng vừa rồi đối mặt cùng Vạn Tử Bân, kết hợp với kinh nghiệm hành quân khi trước, Đông Đan Cửu Trọng cảm thấy từ phía truyền tới một cỗ sát khí rõ rệt, nâng mắt nhìn quanh, lương trụ (xà, cột), bình phong, phía sau cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu đao quang kiếm ảnh.

Tiểu thái giám đẩy cửa tẩm điện, Đông Đan Cửu Trọng bước qua môn khảm (cái gờ ở cửa, chắc như kiểu cửa chùa ấy), thẳng tiến vào trong điện, dừng lại trước tấm màn châu.

Chợt, một cơn gió lạnh từ cửa sổ tiến vào, thổi tung bức màn, khiến hắn nhìn thấy cảnh tượng trong tẩm điện.

Đồng tử đen sẫm nháy mắt co rút, nhưng chỉ giây lát sau, hắn đã tỉnh táo lại, phát tay áo chậm rãi quỳ xuống.

“Nhi thần khẩu kiến phụ hoàng!”

“Vào đi!”

Ứng thanh tiến vào, Đông Đan Quế khoác mình hoàng long bào ngồi trên giường lớn tựa vào gối hoa thêu tơ vàng, khuỷu tay đặt tại khanh án, nâng đầu nhìn về bên trái.

Âm thanh hỗn tạp không ngừng vang lên, Đông Đan Cửu Trọng vẫn buông tay đứng lặng hồi lâu, chăm chú nhìn mũi giày của mình không chớp mắt, giống như trên đó có nở hoa vậy.

Lâm Phi đang đứng hầu hạ bên Đông Đan Quế thấy vậy liền dùng thanh âm chua ngoa của hắn giễu cợt:

“Thái tử sao lại cúi đầu thấp như vậy? Không dám gặp người sao? Hay là không dám nhìn?”

Đông Đan Quế đem ánh mắt dời đến trên người Đông Đan Cửu Trọng, ra lệnh:

“Ngẩng đầu lên!”

Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi nâng đầu, chỉ liếc qua đã thấy hết cảnh tượng trong điện. Thân thể xinh đẹp không có nửa điểm tì vết của Đông Đan Lung đang bị hai cung nữ nâng lên giữa không trung, hai chân mở rộng đến cả nụ hoa giữa hai phiến tuyết khâu cũng nhìn thấy nhất thanh nhị sở, một cung nữ đang quỳ, tay nắm chuôi *** cụ không ngừng trườn động.

Thanh âm phốc phốc không ngừng vang lên, thô hắc *** cụ tại hậu đình tới lui trườn sấp, trên thân khảm một khối trân châu gồ lên mang theo mị thịt đỏ ửng, sợi sợi niêm dịch chảy dọc theo bắp đùi thon dài trơn nhẵn....

Làn da vốn trắng như tuyết nay phiến một màu ửng hồng, dục vọng nơi hạ phúc bị dây thừng ghì chặt, linh khẩu không ngừng chảy xuống từng giọt thống khổ. Lòng ngực kịch liệt đập phồng, nhũ đầu mềm mại cử thật cao, sưng lên đỏ tươi, giống như hai hạt lựu đã chín tới sắp vỡ bung. Khóa nhũ tiêm bên trái bị một kim hoàn (khuyên vàng) tàn nhẫn xuyên qua, dưới cung đẳng phản xạ ánh sáng chói lọi.

Tinh tế mồ hôi xuất ra theo lỗ chân lông khai mở vì nhiệt, men theo đường cong trên da thịt nhẵn bóng, khi lướt qua nhũ tiêm bị đâm chọc tàn nhẫn, Đông Đan Lung đau đến cả người run rẩy. Đầu vô lực rũ xuống, nhưng hai cánh môi đỏ tươi vẫn mím chặt đến không ngờ, không hé ra nửa điểm âm tiết. Mi mắt cũng gắt gao nhắm lại, hai hàng mi đen dày giống như đôi cánh bướm run run.

Dù biết rõ Đông Đan Cửu Trọng đã tiến vào, Đông Đan Lung cũng không dám liếc về phía hắn một chút, là hổ thẹn, cũng là sợ hãi, chỉ sợ ánh mắt cùng biểu tình của y sẽ khiến Đông Đan Cửu Trọng càng hăm sâu vào hiểm cảnh, chỉ có thể thâm niệm trong lòng: Đi đi! Trọng nhi, nguy hiểm lắm, đi mau đi!

Đông Đan Quế vẫn lưu ý cận kề phản ứng của Đông Đan Cửu Trọng, chỉ thấy hắn bình đạm như thủy, khóe môi mỏng vẫn bảo trì gương lên, thậm chí còn lộ ra một chút mỉm cười. Nếu không phải đã sớm tra rõ, chỉ đơn thuần quan sát thần sắc của Đông Đan Cửu Trọng, Đông Đan Quế thiếu chút nữa sẽ tin hắn căn bản không hề quen biết Đông Đan Lung.

Dù thất vọng không ít, Đông Đan Quế cũng nhịn không được thâm tán thưởng trong lòng.

Giải cho một Đông Đan Cửu Trọng, còn trẻ tuổi nhưng đã có tâm cơ như thế! Đợi đến lúc hắn trưởng thành, chỉ sợ ngay cả ta cũng không phải đối thủ.

Không cam lòng thấy Đông Đan Cửu Trọng một bộ dáng bất vi sở động, Đông Đan Quế cố tình khiêu khích hỏi:

“Thái tử có nhận ra y không?”

“Ta nhận được” Không ngờ, Đông Đan Cửu Trọng thế nhưng lại một hơi thừa nhận.

“Nga?” Đông Đan Quế cũng ngạc nhiên, chọn mi: “Y là ai vậy?”

“Năm nhi thần mười bốn tuổi, không phải phụ hoàng đã đem y ban cho nhi thần một đêm sao?” Đông Đan Cửu Trọng khẽ cười, hỏi lại: “Chẳng lẽ phụ hoàng đã quên rồi?”

“Còn gì nữa?” Đông Đan Quế lạnh lùng hỏi.

“Còn gì?” Khẽ nhíu mày, trên gương mặt tuần tú của Đông Đan Cửu Trọng lộ ra thần sắc bối rối.

Thấy hắn giả ngốc, Lâm Phi đứng bên cạnh Đông Đan Quế hắc hắc cười: “Trí nhớ của Thái tử thật sự quá kém, nhớ rõ chính mình từng cùng y ngủ, thế nhưng lại không nhận ra thân sinh phụ thân? Hay là vì không dám nhận “phụ tử loạn luân” cái đại tội này?”

Thanh âm chói tai của Lâm Phi vang vọng trong điện, đang bị tra tấn đến choáng váng Đông Đan Lung chỉ nghe thấy bốn chữ “phụ tử loạn luân”, trong nháy mắt đầu óc thanh tỉnh, cả người run rẩy dữ dội. Thấy vậy, mấy cung nữ giữ lấy y càng chặt, tay chân trắng nõn hằn lên những ngón đỏ tươi.

Đông Đan Cửu Trọng biết ánh mắt của mình chỉ khiến Đông Đan Lung càng thêm khó chịu, bởi vậy không dấu vết dời tầm mắt đi, hướng Lâm Phi chậm rãi mỉm cười, “Nếu trí nhớ của Lâm công công đã tốt như vậy, hắn cũng nhớ rõ người chẳng những là phụ thân của ta, mà còn là ấu tử của tiên đế, “thân đệ đệ” của phụ hoàng đi!” Thanh âm rành rọt khiến mọi người trong điện đều nghe rõ nhất thanh nhị sở, tất cả đều tái mặt, nơm nớp sợ hãi nhìn trộm Đông Đan Quế.

“Láo xược! Chuyện đã tới nước này, ngươi còn dám khoa môi múa mép?” Bị chọc tới tử huyết, Đông Đan Quế nhất thời xanh mặt, lông mày dựng đứng, “Ngươi cho là khi trẫm không ở trong cung, ngươi vụng trộm tiến cung gặp y liền qua mặt được ta sao?”

Lâm Phi tiếp lời: “Thái tử điện hạ, chuyện đã tới nước này người có giấu diếm nữa cũng uống công. Cấm vệ quân đã vớt được thi thể Lâm ma ma dưới hồ sen, hơn nữa cũng có người làm chứng chứng minh Thái tử qua đêm trong cung.” Vỗ tay một cái, hai Đới đao thị vệ liền áp giải Lâm Tranh cùng Liên Nhi đang bị trói đến.

Liên Nhi giống như đã phải chịu đại hình, khóe miệng rách tứa máu, gương mặt xanh mét, hơi thở yếu ớt. Lâm Tranh lại là một bộ dạng hoàn hảo, cúi đầu thực thấp không dám nhìn Đông Đan Cửu Trọng.

Đông Đan Quế ra hiệu, Lâm Phi liền tiến lên, đá Lâm Tranh một cái, “Đem những gì người đã cung khai nói lại một lần cho Thái tử nghe.”

Lâm Tranh cắn răng, thanh âm đứt quãng nói:

“Vài năm gần đây, Thái tử... đã mấy lần... trộm ra vào Khóa Vân điện gặp Vương gia, Trung thu năm nay... còn ngủ lại trong cung, còn giết chết Lâm ma ma do Hoàng thượng phái tới...”

Mấy lời này Đông Đan Quế sớm đã nghe qua, nhưng nghĩ tới Đông Đan Cửu Trọng dám thừa dịp hấn đi vắng ngủ lại Khóa Vân điện nhiều đêm, vẫn không nhịn được tức giận, quay đầu hướng cung nữ đang giầy vò Đông Đan Lung quát:

“Tái dụng lực thêm chút, kiên chết đồ tiện nhân kia đi!”

Nghe vậy, cung nữ đang quỳ trên mặt đất sợ hãi run run tay, càng ra sức trườ sấp *** cụ, thoáng chốc nộ hoa kiều nộn bị xé rách, từng giọt huyết châu xuôi theo bắp đùi tái nhợt nhỏ xuống thảm. Đông Đan Lung rốt cục không nhịn được nữa kêu lên thảm thiết “A

!” Vòng eo không thể khống chế ngã về phía trước, sắc hồng trên gương mặt nháy mắt biến thành trắng bệch, mái tóc đen dài xòa tung trên tấm thảm lông dê. Ba sắc đỏ, trắng, đen giao triền, khiến người khác nhìn vào phải kinh tâm.

Thấy rõ một màn này, nắm tay dưới ống tay áo của Đông Đan Cửu Trọng siết chặt, trong mắt hiện lên hàn ý thấu xương.

Muốn trở thành người làm đại sự, quan trọng nhất là tuyệt đối không được để người khác nhìn thấu ý nghĩ của mình, chỉ có cao thâm khó dò, hỉ nộ không hiện trên sắc mặt mới có thể nắm giữ đại cục.

Yên lặng nhớ lại đạo làm đế vương đã được học từ nhỏ, lửa giận trong tâm Đông Đan Cửu Trọng dần được áp chế xuống.

“Thái tử nhất định không ngờ được kẻ bán đứng mình chính là người mình cài vào trong cung đi?” Lâm Phi không có hảo ý cười rộ lên, ý đồ muốn hấn mất bình tĩnh.

Mục quang như điện nhìn chằm chằm Đông Đan Cửu Trọng, Đông Đan Quế lạnh lùng nói:

“Chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, cho dù ta lập tức phế người, người cũng không còn gì để nói đi?”

“Nhi thần không biết bản thân phạm tội gì?”

Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi lắc đầu, một thân y bạch như vân (y phục trắng như mây), gương mặt khê mỉm cười, vô luận ai nhìn vào cũng sẽ bị thần thái ung dung tự tại của hấn mê hoặc.

Khinh thường nhếch nhếch môi, Lâm Phi trào phúng:

“Thái tử dám làm không dám nhận, thật vô trách nhiệm a!”

“Ta quả thật có tiền cung.”

“Ai nha, cuối cùng cũng có gan thừa nhận rồi!”

Không để ý tới hấn châm chọc, Đông Đan Cửu Trọng cười nhạt, “Ta tiền cung để gặp Hòa Thạc Vương gia. Người là phụ thân của ta, phụ tử gặp nhau là việc thiên kinh địa nghĩa, phụ hoàng chẳng lẽ định lấy đây làm tội danh trừng trị nhi thần? Chỉ sợ trước đó người mới phải giải thích với chúng đại thần vì sao Hòa Thạc Vương gia vẫn còn trên đời? Vì sao lại ở trong Khóa Vân điện? Mà Lâm ma ma, nhi thần lấy địa vị Thái tử giết một nô tài dám hà hiếp chủ tử, thì có tội gì?”

Đông Đan Quế sắc mặt trầm xuống, giam hãm Đông Đan Lung trong cung tùy ý lăng nhục là bí mật không thể cho ai biết của hấn, nào có thể đem nói ra bên ngoài? Hấn thân là hoàng đế tôn quý, sao có thể chịu được Đông Đan Cửu Trọng giấu cợt như vậy, nhất thời thẹn quá hóa giận, vỗ mạnh xuống án:

“Người dám cả gan liên kết cùng Triệu Nhất Sùng mưu phản, tội danh này hấn đủ đi? Chiếu theo vương pháp, trẫm có thể tử hình người tại chỗ. Người đâu!” Quát to một tiếng, Đới đao thị vệ mai phục bên ngoài lập tức vọt vào, tầng tầng lớp lớp bao vây Đông Đan Cửu Trọng, ít nhất cũng phải mười bảy mười tám người, mỗi người đều đặt tay trên chuôi đao, gương mặt nghiêm túc.

Đao quang sáng lòa phản chiếu trên thân thể trắng như tuyết của Đông Đan Lung, cũng rơi vào thúy sắc nhân đồng của y.

“Không! Đông Đan Quế, không được!” Nhìn lưỡi đao kề sát người Đông Đan Cửu Trọng, Đông Đan Lung rốt cục nhịn không được kêu to, “Người đã đáp ứng ta chỉ cần ta còn sống sẽ không tổn thương tới hấn, sẽ không tổn thương hài tử của ta! Đông Đan Quế!”

“Lung, người không nên trách ta, là nhi tử của người mưu hại trẫm trước.” Đông Đan Quế nói, không dời mắt nhìn chăm chăm Đông Đan Cửu Trọng.

Sau khi Đông Đan Cửu Trọng từ Mạc Bắc hồi kinh, không biết đã bao nhiêu lần ta muốn giết hắn, lần này rốt cục đã tìm được cơ!

“Là người ép buộc hắn, người vẫn luôn muốn giết hắn. Đông Đan Quế, người nói không giữ lời!” Đông Đan Lung trừng lớn mắt nhìn Đông Đan Quế, trong mắt lóe lên hận quang.

Đông Đan Quế rốt cục quay lại, lạnh lùng nhìn Đông Đan Lung, “Lung, đã rất lâu rồi người không có nói nhiều với trẫm như vậy. Nếu biết thế này, trẫm nên giết hắn sớm hơn!”

Nhìn thấy mắt hắn toát ra sát ý, Đông Đan Lung gương mặt tái xanh, tâm cũng một mảnh lạnh lẽo, thúy sắc nhàn đồng trở nên ảm đạm, mi mắt rũ xuống hoảng hốt thì thào:

“...Hài tử của ta, Trọng nhi, Trọng nhi... là phụ vương hại người, phụ vương sẽ cùng người... phụ vương sẽ luôn ở bên người...”

Nghe y nói vậy, sắc mặt Đông Đan Quế biến đổi không ngừng, nhìn không chớp mắt gương mặt nhợt nhạt ngây ngô vẫn như trước xinh đẹp tuyệt mỹ. Chợt, trong mắt Lâm Phi ánh lên một tia nham hiểm, hắn ghé sát vào tai Đông Đan Quế, nói:

“Tay chân y đều đã bị phế, chỉ cần Hoàng thượng nhỏ nết hàm răng kia, dù y muốn tự sát cũng không được, chỉ có thể tùy người bài bố.” (thằng điên!!!!!!!!!! mỹ nhân của người ta mà tàn phá thế hả)

Nghe vậy, Đông Đan Quế lộ ra sắc mặt vui mừng, “Đúng! Người nói rất đúng!”

Đông Đan Cửu Trọng tai rất thính, nghe được Lâm Phi nói không sót một chữ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt lại cười nhạt:

“Thứ cầu nô tài ngoan độc như Lâm công công, quả thật ta cũng muốn nuôi lấy một con.”

Nói xong, Đông Đan Cửu Trọng chấp tay sau lưng, bước về phía trước. Hắn thân là Thái tử lại thêm thần sắc thản nhiên giống như đi dạo giữa sân, đám thị vệ không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, không biết có nên ngăn trở, mà Đông Đan Quế nhất thời cũng quên quát mắng, trở mắt nhìn hắn đi đến bên Đông Đan Lung. Trái lại, cung nữ đang quỳ phía sau Đông Đan Lung có phản ứng trước tiên, dừng việc trừu động *** cụ, sợ hãi nhìn hắn:

“Thái, thái tử...?”

Đông Đan Cửu Trọng không nói nửa lời, tay phải vung lên tát cung nữ một cái thật mạnh. Hắn nhìn qua tào nhả nhưng lực tay thực lớn, một bạt tai đã khiến đầu nàng lệch qua một bên, khóe môi tứa máu.

Mọi người chưa từng thấy qua một mặt thô bạo như vậy vị Thái tử nổi danh khiêm tốn nhã nhặn này, đều ngơ ngác nhìn hắn không dám tin.

Đông Đan Cửu Trọng mặt không đổi sắc, lại phát tay, “Ba” một tiếng, cung nữ bị đánh tới ngã trên mặt đất, tay nắm phần cán cũng lỏng dần rồi buông hẳn. Thoáng chốc, *** cụ đen sì dữ tợn theo cơ thể bị thương của Đông Đan Lung rơi xuống trên thảm, phát ra một thanh âm trầm đục.

Đến lúc này, mọi người mới phục hồi tinh thần.

Quay đầu, Đông Đan Cửu Trọng nhìn hai cung nữ còn lại, đôi mắt thâm sâu như hồ nước chợt hàn quang đại thịnh, tựa như hai mũi tên bắn khiến cánh tay đang giữ lấy Đông Đan Lung của hai cung nữ nhũn ra. Thân thể mềm yếu vô lực không còn được chống đỡ, Đông Đan Lung đột nhiên ngã xuống.

“Lung!”

Mắt thấy đầu y sắp sửa va vào góc giường, Đông Đan Quế quát to một tiếng, bật dậy vừa muốn lao tới, đã thấy Đông Đan Cửu Trọng quỳ xuống mặt đất, cánh tay phải mau lẹ vươn ra, ôm lấy thân hình trắng nõn vào lòng. Đột nhiên bị ôm vào ***g ngực ấm áp, Đông Đan Lung mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của đứa con ngay trước mặt, đột nhiên tỉnh táo lại.

“Trọng nhi, mặc kệ ta... đi mau đi!”

Đông Đan Lung không ngừng dùng cánh tay vô lực đẩy Đông Đan Cửu Trọng giục hắn rời đi. Mông lung thủy mâu ngập trong thủy quang, mang theo bối rối bất an khiến Đông Đan Cửu Trọng đau lòng không thôi, cõi ngoại bào trên người xuống bao lấy y, ôn nhu nói:

“Phụ vương, người không cần phải lo cho hài nhi.”

Thấy hai người thân thiết ngã vào nhau, Đông Đan Quế cao giọng thét to:

“Đông Đan Cửu Trọng, buông y ra!”

Nhưng hắn vẫn chỉ lo trấn an Đông Đan Lung trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn hai má y, ôn nhu nói:

“Là hài nhi không đúng, khiến phụ vương sợ hãi. Đông Đan Quế căn bản không làm gì được ta, người không cần lo lắng.”

“Được! Nói được lắm!...” Giận quá hóa cười, Đông Đan Quế hướng Đới đao thị vệ trong điện phát tay, “Thái tử âm mưu làm phản, phạm tội tày trời, trẫm lệnh cho các người đương trường xử quyết hắn!”

“Chúng thần lĩnh mệnh!”

Thủ lĩnh thị vệ ôm quyền, rút đao đeo tại thắt lưng, bước nhanh về phía Đông Đan Cửu Trọng, đột nhiên lại không thấy có tiếng động gì, Đông Đan Quế không kiên nhẫn quay đầu lại, chỉ thấy một mũi đao sáng lóa thò ra từ ngực thủ lĩnh thị vệ, dưới cái nhìn chăm chú của hắn chậm rãi rút lại phía sau. Bạch đao tiến vào, hồng đao đi ra, thủ lĩnh thị vệ nháy mắt tắt thở, thân hình nặng nề ngã xuống.

Mọi người còn đang sửng sốt, từ ngoài xông vào hơn hai mươi Cẩm vệ quân huy đao chém về phía mười Đới đao thị vệ, đám thị vệ cũng ào lên phản kích, nhưng đánh không lại Cẩm vệ quân sớm đã có chuẩn bị, nhân số lại đông hơn.

Đao quang lóa mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục. Đới đao thị vệ từng người từng người ngã xuống, tiên huyết lưu lại trên khô giáp chạm khắc phượng hoàng phi thiên của Cẩm vệ quân thành đóa đóa hoa hồng.

Mắt thấy thuộc hạ đột nhiên trở giáo chia về phía mình, Đông Đan Quế sắc mặt trắng xanh, mà Lâm Phi bên cạnh thì liên tục kêu to:

“Người đâu! Hộ giá! Hộ giá!”

Nhưng dù hắn có kêu đến khàn cả giọng bên ngoài vẫn không có nửa người tới, ngược lại Đông Đan Cửu Trọng lại bày ra cái vẻ mặt đó là chuyện đương nhiên.

Vẫn bình tĩnh, cài tới chiếc nút áo cuối cùng của ngoại bào đang khoác trên người Đông Đan Lung, rồi ôm lấy y bằng cả hai tay, bước qua tấm thảm lông dê đã nhiễm huyết, ôn nhu đặt Đông Đan Lung lên giường.

“Ai dám tiến lên?”

Đới đao thị vệ thoáng chốc đã bị giết sạch sẽ, Đông Đan Quế vẫn hiên ngang đứng, mắt lạnh quét ngang mang theo uy thế bức người, khiến Cẩm vệ quân đều chần chừ, không dám mạo phạm.

Đông Đan Quế quay đầu nhìn Đông Đan Cửu Trọng, “Người không có khả năng điều khiển được toàn bộ Cẩm vệ quân, thâm cung nội uyển thủ vệ sâm nghiêm, muốn mang theo một phế nhân rời khỏi căn bản là vọng tưởng, mà nếu người dám thương tổn trẫm mảy may thì càng không thể còn mạng xuất cung!”

“Ta căn bản không có ý định xuất cung.” Đông Đan Cửu Trọng thản nhiên nói, không hề ngẩng đầu nhìn Đông Đan Quế, ánh mắt vẫn chuyên chú trên người Đông Đan Lung: “Phụ vương, thực xin lỗi! Hài nhi không nói trước cho người rõ, khiến người phải sợ hãi.”

Đông Đan Lung lắc đầu, không nói gì. Y xuất thân đế vương gia, đối với quyền lực đấu tranh, binh biến bạo loạn sớm đã nhìn thành quen. Hơn nữa tay lúc này đang được Đông Đan Cửu Trọng nắm lấy, tâm tư cũng đã trấn định được mấy phần.

Có chút bất an, khóe mắt khẽ đảo qua Cẩm vệ quân trong điện, rất nhanh lại thu hồi, Đông Đan Lung nhẹ nhàng hỏi:

“Trọng nhi... Người có tự tin?”

“Đúng vậy.” Thanh âm hồi đáp của Đông Đan Cửu Trọng cũng không có gì đặc biệt, lại khiến Đông Đan Lung nháy mắt yên lòng, cúi đầu xuống không hỏi thêm nữa.

Đông Đan Quế nhìn chằm chằm vào gáy của Đông Đan Cửu Trọng, rành rọt nói:

“Người cho là có thể dựa vào Triệu Nhất Sùng tới cứu? Nói luôn cho người biết, sau khi người tiến cung, trăm đã sai người mang thủ lệnh (cái “như trăm thân lâm” í) xuất cung điều động Tây Bắc đại doanh, mười lăm vạn binh mã phút chốc sẽ vào kinh, đến lúc đó người chỉ còn đường chết, chẳng bằng hiện tại đầu hàng, không chừng trăm còn có thể miễn cho người tử tội.”

Vừa mới dứt lời, một thanh âm thật trầm bổng vang lên phía sau:

“Hoàng thượng muốn nói tới thủ lệnh này sao?”

Đang tiến nhanh vào Khóa Vân điện là một người khiến Đông Đan Quế không dám tin, hẳn không tự chủ được trừng lớn hai mắt:

“Vạn Tử Bân?”

Vạn Tử Bân tro như khúc gỗ lướt qua hắn, tiến đến bên giường hướng Đông Đan Cửu Trọng quì xuống:

“Khấu kiến Thái tử, thuộc hạ đến chậm.”

Cầm lấy thánh chỉ trên tay Vạn Tử Bân, vừa mở ra nhìn, Đông Đan Cửu Trọng liền mỉm cười, đưa tay vỗ vai hắn:

“Tử Bân, người làm tốt lắm!”

Được Đông Đan Cửu Trọng khen, Vạn Tử Bân ngoác miệng cười, hàm răng chỉnh tề trên nền da ngăm đen trở nên đặc biệt nổi bật.

“Các người sớm đã liên thành nhất tuyến?(nối thành một đường = cùng phe)” Cho dù tận mắt nhìn thấy, Đông Đan Quế vẫn khó có thể tin.

Đông Đan Cửu Trọng đảo mắt, thản nhiên nói:

“Những năm gần đây, nhi thần thực cảm kích phụ hoàng, bởi vì... chỉ cần là quan viên cùng ta hữu lễ, người đều thực vừa ý trọng dụng họ.”

Ngày đó tranh chấp cùng Vạn Tử Bân chẳng qua là một màn kịch do Đông Đan Cửu Trọng dựng lên, đúng như hắn sở liệu, Đông Đan Quế lập tức cất nhắc Vạn Tử Bân, giữ ở bên người.

“Hảo! Cửu Trọng, người thực tiến bộ!” Tình thế trước mặt bất lợi, Đông Đan Quế vẫn không lộ ra thần sắc sợ hãi, ngược lại chậm rãi ngồi xuống, “Trăm thế nào cũng không ngờ được Vạn Tử Bân là người của người. Tâm kế bụng dạ như vậy, âm mưu xảo trá như vậy, Lung so ra kém người nhiều lắm.”

“Cũng như nhau cả thôi.” Đông Đan Cửu Trọng cười nhẹ, chậm rãi nói: “Phụ hoàng chẳng lẽ không an bài nội ứng bên người nhi thần sao? Tỷ như: Cửu Môn đề đốc Tôn Thiên Hồng?”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Đông Đan Quế lạnh lùng phủ nhận.

Đông Đan Cửu Trọng cười châm biếm: “Triệu Nhất Sùng hồ đồ, nhưng không có nghĩa là nhi thần cũng vậy. Tôn Thiên Hồng thực được phụ hoàng tín nhiệm mới có thể ngồi lên ghế Cửu Môn đề đốc, tuy Triệu hoàng hậu là muội muội của thê tử hắn, Triệu Nhất Sùng là nhạc phụ hắn, nhưng chỉ cần hắn vì phụ hoàng mà lập được công lớn, người đương nhiên sẽ không vì chuyện của Triệu gia mà giáng tội. Nếu ta mà là hắn chắc chắn cũng sẽ bán đứng nhạc phụ của mình thôi.”

Đến lúc này sắc mặt của Đông Đan Quế mới trở nên xanh mét.

Gương mặt tuấn tú của Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, hai mắt lại giống như hai thanh lợi kiếm chìa thẳng vào Đông Đan Quế, chậm rãi nói:

“Phụ hoàng không chỉ chán ghét nhi thần, mà cũng chán ghét đám ngoại thích Triệu gia. Vốn tưởng có thể xử lý nhi thần trước, đợi lát nữa đám người đó trong lòng hoảng loạn thì Tôn Thiên Hồng chợt đảo ngược đầu thương, lấy tội danh cầu kết mưu phản nhỏ tận gốc Triệu gia? Nhưng người lại sợ Tôn Thiên Hồng phản bội, nên đồng thời điều động Tây Bắc đại doanh, để đảm bảo trăm sự không có một kẻ hở.”

Chòm râu đen nhánh chỉnh tề trên khuôn mặt không ngừng rung động, Đông Đan Quế không nói gì, nhưng Lâm Phi đứng sau hắn đã sắc mặt trắng bệch, bởi những gì Đông Đan Cửu Trọng nói đúng là kế hoạch nguyên bản của Đông Đan Quế.

Xem thần sắc hai người bọn họ, Đông Đan Cửu Trọng cười, thông thả nói tiếp, “Phụ hoàng vẫn luôn tính toán ta, mà ta cũng vậy. Ta đã quá rõ tính cách của người, luôn thích làm lớn chuyện, lại giám sát ta như cái đinh trong mắt, nên sau khi biết ta cầu kết với Triệu gia mưu phản, nhất định sẽ không tùy tiện giết ta, mà đợi tới khi ta tưởng sắp thành đại sự sẽ triệu tiến cung để sỉ nhục một phen, giống như mèo vờn chuột, đúng là tác phong quen thuộc của người.”

Vừa nói, trong mắt Đông Đan Cửu Trọng vừa hiện lên hận ý. Hắn không muốn để người khác thấy, không dấu vết hạ thấp mi mắt, bàn tay nhẹ nhàng phủ lên trán Đông Đan Lung, cảm giác mềm mại trơn nhẵn khiến hận ý trong lòng dần lui tán, tiếp tục nói: “Nguyên nhân chính là bởi người có loại tính cách này, mới có thể tiến hành hết thấy thuận lợi như vậy. Người hoàn toàn giống như suy nghĩ của ta, thậm chí còn vì nhi thần chuẩn bị địa phương hẻo lánh như thế này, phụ hoàng, nhi thần thực sự phải cảm ơn người.”

“Hừ!” Đông Đan Quế hừ lạnh một tiếng, siết chặt nắm tay, “Dù Vạn Tử Bân là người của người, người cũng không có khả năng mua chuộc được hết ba vạn Cẩm vệ quân trong cung, những người khác tùy thời đều có thể phát hiện được tình hình của trẫm, trong cung có biến, cho dù không có thủ lệnh Tây Bắc đại doanh cũng sẽ tiến kinh hộ giá.”

“Kỳ thực, nhi thần cũng rất hi vọng bọn họ tiến kinh, bất quá, là do ta chỉ định thời điểm, tình hình thôi.”

Sắc mặt Đông Đan Quế càng thêm khó coi, “Người còn chưa thành công đâu!”

Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười như gió xuân.

“Bởi vì người chưa thảm bại.”

9. Chương 8

“Phụ vương, phụ vương

” Sau khi lệnh cho Vạn Tử Bân đem cả người sống lẫn thi thể dời tới thiên điện, Đông Đan Cửu Trọng kéo y tú (ống tay áo) ôn nhu lau đi mồ hôi không ngừng toát ra trên thái dương Đông Đan Lung, “Phụ vương, người khó chịu lắm sao?”

Nghe thấy nhi tử gọi, Đông Đan Lung chậm chậm mở hai mắt, khó khăn lắc đầu. Một đôi thúy sắc nhãn đồng mộng lung, hai má vốn trắng như tuyết giờ đây hồng lên như đánh phấn, chạm nhẹ liền thấy nóng bỏng.

Thấy vậy, Đông Đan Cửu Trọng bất động thanh tức dời bàn tay xuống, cởi bỏ ngoại bào trên người y, lập tức thấy sắc hồng trải khắp từ căn cổ thon dài tới mỗi tấc da thịt trên toàn thân, đặc biệt tại những nơi mẫn cảm ngực cùng hạ phúc, màu sắc lại càng diễm lệ tới kinh người.

Nhẹ nhàng đem dây thừng vẫn trói buộc dục vọng nơi hạ phúc giải khai, dịch thể bắn ra khiến ngón tay Đông Đan Cửu Trọng ảm ướt, nhưng khi chuyển dời mục tiêu tới trước ngực, hắn vẫn nhất thời tay chân lúng túng. Kim hoàn xoắn xuyên qua khóa nhũ châu kiều nộn bên trái, ánh lên những tia tà ác. Hắn mới khẽ đụng đầu ngón tay khiến nó hơi hơi rung, Đông Đan Lung đã đau đến cả người chấn động, thất lực không khống chế được cong về phía trước.

“Phụ vương!” Thấy Đông Đan Lung như vậy, Đông Đan Cửu Trọng đau lòng vô cùng, cuống quýt rứt tay lại.

Đau đớn ngược lại khiến Đông Đan Lung từ trong hôn mê, mơ hồ thoáng tỉnh táo lại, thúi máu mông lung ngập nước chậm rãi lưu động, dừng lại trước ngực đang đau đớn. Trên nhũ tiêm đỏ tươi, kim quang chói mắt giống như một loại khuất nhục thấu xương. Y vừa thẹn vừa giận, run rẩy dời tay tới trước ngực trái, sờ sờ kim hoàn lạnh lẽo, giống như hận không thể dứt khoát giật nó xuống.

Đầu ngón tay miễn cưỡng đặt trên kim hoàn, nhưng căn bản không dụng được lực nên lại rơi xuống bên người, thúi máu nhất thời đỏ lên, mi mắt giương cao, y run giọng nói với Đông Đan Cửu Trọng:

“Tháo... tháo ra...”

Nhìn thấy trong đôi mắt ấy tràn ngập khuất nhục cùng với không cam lòng, Đông Đan Cửu Trọng chần chờ hồi lâu, rồi vươn tay hướng tới nhũ tiêm. Nháy mắt kim hoàn được tháo xuống, lệ châu vẫn hàm tại vành mắt Đông Đan Lung rốt cục lăn xuống. Tiểu châm tại miệng kim hoàn đã xé rách vết thương, huyết theo đó chảy ra giống như một viên trân châu nho nhỏ, khiến nhũ tiêm mị hoặc càng thêm diễm sắc.

Đông Đan Cửu Trọng nhất thời không thể tự khống chế, chậm rãi khom người hàm trụ khóa nhũ châu thụ thương...

Đau nhói, Đông Đan Lung hít một ngụm khí lạnh, ngơ ngác nhìn Đông Đan Cửu Trọng đang gục đầu trên ngực y, thóa dịch lạnh lẽo hơn nhiều so với nhũ tiêm đang phát nhiệt theo miệng vết thương xâm nhập, một tia cảm giác khác thường chậm rãi lưu động. Đang lúc y chưa biết phải làm sao, đầu lưỡi Đông Đan Cửu Trọng đã chuyển động một vòng quanh nhũ tiêm, nhẹ nhàng lướt trên bề mặt. Nhũ tiêm mẫn cảm nhanh chóng cứng lên, đau xót hòa lẫn tê dại, khoái cảm tới như chớp giật khiến gương mặt y nháy mắt hồng thắm, không tự chủ được cất tiếng thở dốc.

Nhũ tiêm nho nhỏ trướng lên gần gấp đôi. Theo từng động tác hấp dục, liếm lộng, thóa dịch theo cánh môi xuất ra, khiến nhũ tiêm kiêu nộn được bao phủ bởi một tầng nước trong veo sáng bóng. Mái tóc đen dài tán loạn, đôi mắt khép hờ, bộ dáng tinh tế thờ dốt có thể nói là tuyệt mỹ. Đông Đan Cửu Trọng nâng mắt, không ngừng khát cầu, tham lam thu lấy từng biểu tình nhỏ bé của y.

Đúng vào lúc này, phía sau truyền tới tiếng bước chân.

Đông Đan Cửu Trọng nhú đôi mày kiếm, nhanh như chớp vươn rộng hai tay hạ xuống màn trướng, đồng thời, dục vọng nơi đáy mắt đã hoàn toàn tiêu thất, khôi phục lại một mảnh thâm thúy.

Người tiến vào là Trang Thanh cùng Lâm Tranh. Lâm Tranh đã đổi một thân măng phục (cái này lúc trước đã chú thích, ta bổ sung thêm là nó thù giống hình rồng nhưng kém rồng một cái vuốt) sạch sẽ. Đông Đan Cửu Trọng vẫy tay lệnh hần tiến lên, đem ngọc bội tùy thân giao cho hần.

“Cầm nó tới Trấn quốc phủ, biết phải nói gì không?”

Lâm Tranh mỉm cười, “Thái tử yên tâm! Chỉ là bệnh nhức đầu của Hoàng thượng phát tác, hôn mê bất tỉnh nên triệu Thái tử tiến cung chăm sóc, nô tài đã thuộc lòng, nhất định sẽ không bị đám người Trấn quốc công nhìn ra sơ hở.”

“Được rồi, người lui đi!” Đông Đan Cửu Trọng phát tay, Lâm Tranh cung kính lui xuống. Chờ tiếng bước chân của hần đã đi xa, Đông Đan Cửu Trọng mới lại nói tiếp với Trang Thanh:

“Đã tới thiên điện chưa?”

Trang Thanh gật đầu, “Đã tới!”

Đông Đan Cửu Trọng lại hỏi tiếp:

“Bộ dáng mỗi người bên trong đều đã nhớ kỹ sao?”

“Mỗi người đều nhớ kỹ.”

Nghe được đáp án khẳng định, Đông Đan Cửu Trọng vừa lòng gật gù đầu, sau đó chuyển đề tài:

“Ta muốn tới thiên điện cùng Vạn Tử Bân thương nghị chuyện trước mắt, người lưu lại bảo hộ phụ vương.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Trang Thanh một bộ dáng chém đĩnh chặt sắt đáp ứng, nhìn hấn dựng thẳng người, Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, quay đầu, tiến thân trên vào phía trong màn trướng, mềm mỏng thì thầm với Đông Đan Lung vài câu. Trang Thanh tò mò nhìn lên, chỉ thấy một đầu ngón tay trắng như bạch ngọc lộ ra khỏi góc màn, giống như muốn bắt lấy y tị Đông Đan Cửu Trọng, nhưng y tị nháy mắt theo những ngón tay yếu ớt trượt xuống.

“Phụ vương không cần lo lắng, nhi thần nhất định sẽ cẩn thận.”

Thanh âm nhu hòa của Đông Đan Cửu Trọng truyền tới, Trang Thanh đã bắt đầu tưởng tượng bộ dáng Đông Đan Lung đang đáp lại lời hấn, cũng tưởng tượng được cặp thủy sắc nhãn đồng kia nhất định đang tràn ngập lo lắng tha thiết nhìn Đông Đan Cửu Trọng.

Người đầu mà đẹp như tiên nhân vậy, cũng khó trách Thái tử vẫn vương bận trong lòng!

Đông Đan Cửu Trọng vẫn kiên nhẫn hống Đông Đan Lung, cũng không biết qua bao lâu mới lưu luyến đứng dậy, đi ra ngoài. Lúc ngang qua bên người Trang Thanh, hấn hạ giọng nói:

“Trừ ta ra, bất luận kẻ nào bước vào tấm điện đều giết ngay không cần luận tội.”

Trang Thanh gật gật đầu, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị.

Phụng mệnh Đông Đan Cửu Trọng, Lâm Tranh mang tin tức bình an của hấn tới cho đám người Triệu Nhất Sùng. Tất cả đều thực mừng rỡ, mà Tôn Thiên Hồng đã phụng mệnh Đông Đan Quế càng muốn dẫn Triệu gia tiến cung để chứng thực tội danh mưu phản, nên cực lực thuyết phục bọn họ sớm định kế hoạch xuất binh bức vua thoái vị.

Triệu Nhất Sùng mặc dù ẩn ẩn linh cảm không lành, nhưng chỉ cần nghĩ tới Triệu gia hưng vong đặt cả vào canh bạc này, liền cũng trở nên nôn nóng, lập tức lệnh cho đám nhi tử cùng nữ tỳ theo kế hoạch mà làm, để trưởng tử lãnh binh, còn mình tọa trấn Trấn quốc phủ điều khiển hết thảy. Tất cả binh mã giờ Dậu tập hợp trước Huyền Thanh môn, các cung nhân kinh hoàng chạy trốn, Cấm vệ quân không hề có phòng bị, vừa đánh vừa lui tạo thành một trường hỗn loạn, khiến bọn họ thuận lợi ngoài sức tưởng tượng đánh vào hoàng cung.

Phản quân phát cờ hò reo, tiến vào hoàng cung cấm uyển, bắt chợt đèn đuốc tứ phía đều tắt. Triệu Thanh Thường lãnh binh cũng không phải tiết kiệm chút dầu đèn, liền cảm giác được tình huống khác thường, đang muốn hạ lệnh lui quân thì cửa cung bỗng nhiên đóng lại, tứ phía tường cung đều sáng rực lên, nhân ảnh trùng trùng.

Cấm vệ quân toàn thân phủ kim giáp từ trên cao nhìn xuống (trên tường à), hàng vạn mũi tên đều hướng về một phía.

Cuối cùng lại thành cá trong chậu, phản quân từ cao tới thấp đều không tự chủ được bối rối. Đang lúc nhốn nháo, Tôn Thiên Hồng chợt tiến lên cao giọng:

“Tôn Thiên Hồng ta là người của Hoàng thượng, phụng chỉ dẫn bọn họ vào cung, binh tướng của Cửu Môn Đề Đốc lập tức có thể bắt giữ Triệu gia, đợi Hoàng thượng xử lí!”

“Thiên Hồng, ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Ba nhi tử của Triệu gia đồng thanh hét lớn, thủ hạ thân tín của Tôn Thiên Hồng lập tức thúc ngựa về phía hấn, đem hấn hộ tại trung tâm.

Binh lính của Cửu Môn Đề Đốc theo tinh kì (cờ) hiệu lệnh, nhanh chóng biến trận. Phản quân nhất thời chia thành hai phía rõ ràng, tả hữu đối lập, Cấm vệ quân có chút bối rối, nhưng trong lòng vẫn âm thầm hưng phấn. Bọn họ dù đang giữ được địa lợi nhưng nhân số thủy chung vẫn thua kém phản quân, nếu Tôn Thiên Hồng là người bên này thì thực sự quá tốt.

Đang lúc bán tín bán nghi, chỉ thấy Tôn Thiên Hồng xuất từ trong vạt áo ra một hoàng quyền (cuốn lụa vàng), đưa lên cao:

“Đây là mật chỉ Hoàng thượng cấp cho bản quan!”

Cấm vệ quân nhìn tới thánh chỉ trên tay Tôn Thiên Hồng, không ít người dời đi mũi tên đang chĩa về phía hắn.

“Tôn Thiên Hồng, ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Triệu Quý Thường tính tình nóng nảy cùng thuộc hạ cao giọng mắng to, Tôn Thiên Hồng ngoảnh mặt làm ngơ, nói với tứ phía:

“Hoàng Thượng có chỉ, việc binh loạn lần này do bản quan chủ trì, Cấm vệ quân đều phải theo hiệu lệnh của bản quan, phản đảng ngoài Triệu gia, còn có Thái...” Chữ “tử” chưa ra khỏi miệng, một mũi lợi tiễn chọt xé gió lao đến, tựa như lưu tinh xuyên nguyệt (sao băng xuyên qua mặt trăng =.=), xuyên thẳng giữa hai hàng lông mày của hắn tới phía sau, chỉ để lại một điểm hồng tại mi tâm.

Chuyện xảy ra ngoài ý liệu của tất cả mọi người, giữa một trường tĩnh mịch, thân hình Tôn Thiên Hồng từ trên lưng ngựa ngã xuống, lúc này máu tươi mới theo miệng mũi tên cuồn cuộn phun.

Cách đó mười trượng, dây cung vẫn còn rung động. Dưới ánh trăng hôn ám, Đông Đan Cửu Trọng đầu đội kim quan, áo giáp trước ngực chạm khắc đầu hổ, thắt lưng đeo bội kiếm dài năm thước, đứng ngược chiều gió. Đem cung giao lại cho Cấm vệ quân bên cạnh, hắn chột gờ cao tay, thanh âm như tiếng sấm mùa xuân: “Nghịch tặc vô sỉ, hồ ngôn loạn ngữ, mưu mô phản nghịch, tội đáng chết vạn lần!”

“Nghịch tặc vô sỉ, hồ ngôn loạn ngữ, mưu mô phản nghịch, tội đáng chết vạn lần!”

“Nghịch tặc vô sỉ, hồ ngôn loạn ngữ, mưu mô phản nghịch, tội đáng chết vạn lần!”

Cấm vệ quân một người nối tiếp một người đem khẩu hiệu truyền khai, tức khắc, thanh âm vang tới tận trời.

“Mưu mô phản nghịch, tội đáng chết vạn lần!”

Tứ bề thọ địch, lòng người sớm đã run sợ, phản quân không dám tùy tiện hành động, mà binh tướng dưới trướng Cửu Môn đề đốc nhìn Tôn Thiên Hồng nằm trên mặt đất, lại càng không biết phải làm sao.

Không biết ai đã bắn ra mũi tên đầu tiên, chỉ là biết sẽ không thể dừng lại được nữa, Cấm vệ quân chiếm giữ địa lợi liền dùng tên nhọn từ trên cao bắn xuống, cơ hồ không cần ngắm, mỗi mũi tên đều có thể bắn trúng huyết nhục. Phản quân chỉ đành dùng đằng giáp (khiên làm từ dây mây) che chắn, đồng thời giục ngựa lui về sau. Hoàng cung cho dù rộng lớn cũng không so được với thảo nguyên, một hồi hoảng loạn chen chúc đã khiến không biết bao nhiêu người ngã trên mặt đất, bị vó ngựa dày xéo tới thịt nát xương tan. Tiếng kêu thảm thiết như một thủ bi khúc xương mãi không ngừng, bốn phía máu chảy thành sông, huyết nhục lẫn lộn.

Cây nhân số đông, Triệu Thanh Thường bắt đầu chỉ huy binh lính một người nối tiếp một người tới chân tường, đem Cấm vệ quân đang bắn tên lôi xuống, thường thường phải chết hai, ba người mới đổi được một Cấm vệ quân.

Đứng quan sát từ xa, Đông Đan Cửu Trọng cau mày, nói:

“Cứ tiếp tục như vậy không được.”

Mọi người đều thấy khó hiểu, đã chiếm được thượng phong rồi, còn có vấn đề gì?

Chỉ có Vạn Tử Bân hiểu được ý hắn, Cấm vệ quân chiếm được ưu thế nhưng lại không khớp với dự kiến, nếu phản quân bị diệt hết tại đây, không đi nhiều loạn khắp nơi thì những tội danh đã an bài rất tốt sẽ không thể đổ lên đầu họ được nữa. Trầm tư hồi lâu, hắn lệnh cho tiểu binh bên người, theo cờ xí vung lên, tuyền phòng thủ phía dưới lộ ra một chỗ trống, Triệu gia huynh đệ lập tức hô đám tàn binh hướng về phía đó.

Toánh chốc, người ngựa đã vượt qua tuyền phòng thủ, giống như một trận hồng thủy tiến sâu vào nội cung.

Mắt thấy vậy, Cẩm vệ quân không ngừng biến trận truy kích, nhưng bộ binh nan địch thiết kỵ, tình thế chợt trở nên khó lường, mà Đông Đan Cửu Trọng đang đứng trên cao lại đối Vạn Tử Bân lộ ra ý cười tán thưởng, thần sắc vừa lòng không thôi.

Đúng lúc này, một tiểu binh hỗn hỗn từ cửa cung chạy vào, hưng phấn kêu to:

“Tây Bắc đại doanh đã vào thành!”

Mười lăm vạn binh mã, tiếng bước chân như sấm rền trên chín tầng mây, vang vọng cả kinh thành.

Ngày mười bốn tháng hai năm Đức Vĩnh thứ mười một, Đông Đan hoàng triều xảy ra một đại sự.

Ngoại thích Triệu Nhất Sùng cầu kết với Cửu Môn đề đốc Tôn Thiên Hồng tạo phản, tám vạn quân nhân lúc đêm khuya xâm nhập cấm cung, Đức Vĩnh đế do bệnh đau đầu phát tác không thể chỉ huy, may mắn Thái tử Đông Đan Cửu Trọng vừa vận nghỉ lại trong cung, liền tự mình chỉ huy Cẩm vệ quân chống lại phản loạn, đồng thời thông tri cho Tây Bắc đại doanh đóng ngoại kinh thành tiến cung cứu giá. Cuối cùng, loạn sự được dẹp yên, Tôn Thiên Hồng đương trường đền tội, Triệu gia bị tru di cửu tộc, Triệu hoàng hậu bị phế, vĩnh viễn tù tại lãnh cung.

Triều đình xem như đại thắng, nhưng giữa lúc loạn lạc, Đức Vĩnh đế bị phản quân loạn đao sát hại, cử hành quốc tang. Để nhanh chóng thu thập tàn cục, Thái phó Tôn Hướng Đạt cùng ba trăm quan viên liên danh dâng tấu, thỉnh Đông Đan Cửu Trọng lập tức kế vị, khoác hoàng bào, cải niên hiệu Huy Thanh.

Một buổi chiều cuối xuân, ánh nắng vàng rực rỡ theo cửa sổ chiếu rọi hoàng cung, Đông Đan Cửu Trọng mặc huyền sắc cổn phục (áo long cổn màu đen – lễ phục của vua), thần thanh khí爽 đứng trước gương sẫm soi hoa văn thêu trên áo. =))))))))))

“Trẫm luôn cảm thấy con rồng này thật buồn chán, vẫn nên kêu tú phượng thêu lại đi!” Đầu ngón tay lướt qua hình rồng trước ngực, Đông Đan Cửu Trọng không vừa lòng lắc đầu.

Thấy hần bất mãn, cung nữ thái giám hầu hạ đều lên thở dài. Lâm Tranh tiến lên nửa bước nhỏ giọng nói:

“Hoàng thượng, đây đã là kiện cổn phục thứ tư tú phượng đưa tới rồi, còn tiếp tục chỉnh sửa chỉ e không kịp hoàn thành trước tế thiên.”

“Không kịp cũng phải kịp! Cổn phục này là để trẫm mặc trong tế thiên đại điển đầu tiên sau khi lên ngôi, nhất định phải hoàn mỹ không tì vết.” Đông Đan Cửu Trọng thần nhiên nói.

Chưa dứt lời, phía sau bỗng truyền đến tiếng cười khê:

“Trọng nhi, người thật sự càng ngày càng có bộ dáng của một đế vương!” (trong việc chọn quần áo =))))))))))

Đông Đan Cửu Trọng không cười (chắc biết bị cười đểu =)))))), bước nhanh về phía long sàng, “Phụ vương, người đã tỉnh?” Hần ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng nắm bàn tay trắng như ngọc lộ ra bên ngoài chăn, thần sắc ôn nhu nói: “Còn chưa tới giờ văn thiện (bữa tối), có thể ngủ thêm một lúc.”

“Đã ngủ nhiều lắm rồi, thất lưng của ta đều phát đau.” Đông Đan Lung lười biếng ngáp.

Dọn tới Càn Thanh cung (giống triều Thanh nhỉ???) mới hơn một tháng, thân mình Đông Đan Lung đã tốt hơn trước nhiều, hai má phỉm hồng, sóng nước trong thụy mâu lưu chuyển, đôi môi trở nên căng mọng, khe cười cũng có thể khuyh đảo chúng nhân.

Lâm Tranh mang gối dựa lưng bọc lụa vàng tới, đặt sau thất lưng Đông Đan Lung. Đông Đan Cửu Trọng giúp y ngồi tại đầu giường, lại đón lấy khăn mặt trong tay cung nữ tự mình hầu hạ y rửa mặt chải đầu.

Lau mặt xong, đôi mắt mơ màng của Đông Đan Lung liền trở nên thanh tỉnh, thụy sắc nhàn đồng khê đảo, cao thấp đánh giá cổn phục trên người Đông Đan Cửu Trọng:

“Hai mắt rồng này không phải thêu rất đẹp sao? Hà tất phải khó xử nô tài?”

“Hoàng thượng không làm khó nô tài, là nô tài làm chưa tốt!” Lâm Tranh vội khom lưng nói.

Đông Đan Cửu Trọng ngược lại nâng mắt liếc Lâm Tranh một cái, “Phụ vương nói trăm làm khó dễ các người thì đúng là trăm làm khó dễ các người, còn giáo biện cái gì?” Rồi hắn quay đầu lại ôn nhu nói với Đông Đan Lung: “Phụ vương nói thêu đẹp rồi thì hài nhi sẽ không chỉnh sửa nữa.”

Đông Đan Cửu Trọng dù đã là quân chủ một nước, nhưng trước mặt Đông Đan Lung vẫn một câu “hài nhi” một câu “ta” tự xưng, vô luận thần sắc, động thái đều như một đứa nhỏ quần quít phụ mẫu, nguyện ý hao hết tâm tư lấy lòng phụ thân. Nhìn gương mặt tuần tú của hắn, đôi mắt của Đông Đan Lung tràn đầy tình yêu thương của từ phụ.

“Thật khó có thể tin, không bao lâu trước người mới là nho nhỏ, luôn muốn được ta ôm, mà giờ đây đã hai mươi tuổi, còn trở thành hoàng đế. Những năm tháng này, tựa như một giấc mộng...” Ánh mắt dần hướng về một nơi xa xăm, hết thảy tựa như một ác mộng kéo dài, y từng nghĩ rằng giấc mộng này khó có thể tỉnh, không tưởng được trong chớp mắt tỉnh lại, mà sự thật so với một giấc mộng còn đẹp hơn.

“Trọng nhi, người nói thật với phụ vương, người thật sự đã đem Đông Đan Quế...” Tuyết trắng cổ họng trực trặc trượt, chần chờ thốt ra âm thanh, “Đã... giết hắn?”

Nghe thấy chủ đề bọn họ nói tới, Lâm Tranh đứng gần nhất liền hoảng sợ, vội phát tay cho đám cung nữ thái giám lui.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Đông Đan Cửu Trọng mới mở miệng trả lời: “Phụ vương, hắn đương nhiên đã chết, liệm mới được cử hành... Bất quá...” Nói tới đây, Đông Đan Cửu Trọng dừng lại một chút, lén nhìn sắc mặt Đông Đan Lung, chần chờ hồi lâu mới cắn răng nói: “Nếu phụ vương muốn tiết hận, hài nhi lập tức đào hắn ra!”

“Người nói bậy bạ gì đó?”

Nghe vậy, Đông Đan Lung trừng mắt nhìn Đông Đan Cửu Trọng, nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của hắn cũng không biết nên buồn cười hay tức giận, nhưng cuối cùng cũng thật sự tin hắn đã giải quyết Đông Đan Quế.

Khẽ thở dài một hơi, Đông Đan Lung nói:

“Phụ vương là sợ người không chịu để cho hắn chết dễ dàng (chứ còn sao nữa) ... Dù người chưa từng biểu lộ ra, nhưng những năm gần đây không chỉ có ta hận hắn, ta biết người so với ta càng hận hắn hơn.”

Nghe thấy thanh âm khinh tế của y, Đông Đan Cửu Trọng âm thầm kinh hãi, ho khan hai tiếng xong lại đơn giản gật đầu thừa nhận:

“Hài nhi quả thực hận hắn, hận hắn tra tấn phụ vương, bức tử mẫu phi, khiến chúng ta cốt nhục chia lìa, nhưng giết chết hắn cũng là đủ rồi, hài nhi biết phụ vương trời sinh từ bi, tuyệt sẽ không khiến người khó xử.”

Đông Đan Lung không yên lòng “Ân” một tiếng, cúi đầu nhìn ngón tay chính mình trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên lại hỏi:

“Lâm Phi đâu? Người xử trí hắn như thế nào?”

Đông Đan Cửu Trọng không rõ tại sao Đông Đan Lung hỏi tới một tên cầu nô tài, nhưng biết nếu lại nói Lâm Phi đã chết, y thông minh như vậy nhất định sẽ nghi ngờ, chỉ đành đáp:

“Hài nhi tống hắn vào ngục xong cũng chưa từng hỏi tới.”

“Ta muốn gặp hắn.”

Đông Đan Cửu Trọng cả kinh, miễn cưỡng lộ ra một chút tươi cười, “Sao phải lãng phí thời gian gặp một tên nô tài, phụ vương nếu muốn gặp người, không bằng tiếp kiến Tôn Hưởng Đạt đi? Lần này hắn đã giúp hài nhi không ít, từ sau khi thế cục trong triều yên ổn, hắn đã vài lần cầu hài nhi, hi vọng có thể gặp người.”

“Không... ta không muốn Thái phó thấy bộ dáng hiện tại của ta...”

Thúy mâu buông xuống, dừng lại ở vết thương hồng nhạt trên cổ tay, làn da trắng nõn khiến đạo vết thương trở nên đặc biệt chói mắt, chính y cũng không thể tin đây là đôi tay đã từng múa kiếm bắn cung, đề thơ họa tự của Hòa Thạc Vương gia văn võ song toàn. (hóa ra em nó từng biết võ à =.=')

Bộ dạng này mà để Thái phó nhìn thấy chỉ càng thêm thương tâm, chẳng bằng để hắc mã lưu lại một hình bóng quần kịch phong lưu, tài hoa hơn người...

Nhìn thấu nỗi niềm thương cảm của Đông Đan Lung, Đông Đan Cửu Trọng vươn tay nắm lấy cổ tay y, vừa vịn che đi vết thương:

“Phụ vương, người hiện tại cùng trong trí nhớ của hải nhi giống nhau như đúc, ta cho rằng, Tôn Hưởng Đạt cũng sẽ nghĩ như vậy. Người vẫn luôn là học trò xuất sắc nhất của hắc.”

Đông Đan Lung vẫn lắc đầu, mái tóc đen dài óng ả xỏa tung trên vai.

“Kêu Lâm Phi đến... có mấy chuyện ta muốn hỏi hắc.”

Y đã nói như vậy, Đông Đan Cửu Trọng chỉ đành phải đồng ý, phân phó Lâm Tranh tới thiên lao.

Nắm tay Đông Đan Lung sóng vai ngồi ở đầu giường, thỉnh thoảng cùng y nhỏ nhẹ mấy câu, Đông Đan Cửu Trọng không nhịn được thầm mong mãi: Chỉ hi vọng hình quan không chấp hành triệt để mệnh lệnh của ta! =))))))

10. Chương 9

Thế nhưng khi thị vệ áp giải người tiến vào, Đông Đan Cửu Trọng liền biết hắc đã hi vọng một điều quá xa xôi. Nói là thị vệ áp giải Lâm Phi vào, chẳng bằng nói bọn họ dắt hắc, bất quá Lâm Tranh cũng đủ nhanh trí, khi ở thiên lao đã sai người tắm rửa sạch sẽ đồng thời thay tù phục mới và đeo giày cho Lâm Phi, máu me đã không còn, nhưng vết thương lở loét trên mặt và bàn tay vẫn không cách nào che dấu được.

Đông Đan Lung xuất thân đế vương gia, tự nhiên biết các loại thủ đoạn dụng hình trong cung nên cũng không lấy làm ngạc nhiên, nhưng khi y cẩn thận đánh giá liền phát giác ánh mắt Lâm Phi thực trống rỗng, thần sắc mờ mịt, tựa như đứa ngốc tử há miệng không ngừng chảy ra nước miếng thì không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Đội thị vệ buông tay, hắc liền tứ chi chằm đất như cẩu, hai thị vệ đành một trái một phải giữ hai bên, buộc hắc nâng thân trên hướng mặt về phía trước.

Đông Đan Lung càng nhìn càng kinh ngạc, thử gọi khẽ một tiếng, “Lâm Phi?”

Nghe đến tên mình, Lâm Phi chợt ngừng cái đầu đầy tóc rối, thế nhưng lại “gâu, gâu” sủa to hai tiếng.

Đông Đan Lung bị dọa tới thở dốc, cả người chấn động, Đông Đan Cửu Trọng liền ôm chặt lấy y, giận dữ quát bên dưới:

“Hỗn trướng! Mau lôi hắc đi!”

Đám thị vệ sợ hãi không thôi, vội mang Lâm Phi đi, nhưng vừa tới mép cửa lại nghe thấy tiếng kêu to:

“Không! Từ từ!”

Tiếng kêu là của Đông Đan Lung vừa phục hồi tinh thần từ trong sợ hãi, nhìn đám thị vệ đã dừng bước, y đột nhiên quay đầu nhìn Đông Đan Cửu Trọng, “Trọng nhi, người đã làm gì hắc?” Thanh âm đã bị áp xuống, nhưng vẫn biểu lộ đầy đủ nỗi khiếp sợ.

Đông Đan Cửu Trọng cười khỏ, “Hải nhi cũng không biết.”

“Người không biết? Sao người có thể không biết? Nếu không phải người đã làm gì hắc, một người bình thường sao có thể biến thành cái dạng này?” Hàng mi đen dày giương cao hết cỡ, trong thúy mâu xinh đẹp

của Đông Đan Lung lóe lên lửa giận, không phải bởi Lâm Phi, mà bởi vì y không thể chấp nhận được đứa con của chính mình lại làm ra loại chuyện đê hèn tra tấn người khác để mua vui.

“Hài nhi thật sự không biết.”

Thấy đôi con người xinh đẹp của y chớp động hai ngọn lửa nhỏ, Đông Đan Cửu Trọng càng không dám thừa nhận điều gì, chỉ biết cau mày, lộ ra thần sắc vô tội.

“Từ sau khi hài nhi giam giữ hắc, căn bản là không có rảnh rỗi để ý tới, nói không chừng là hắc không chịu nổi áp lực tự phát điên, hoặc có thể người dưới lạm dụng hình phạt khác, hài nhi hoàn toàn không biết gì cả. Tuy nhiên hài nhi hứa với phụ vương sẽ tra rõ việc này, nhất định sẽ cho người một cái công đạo.”

Ngôn từ thành khẩn, Đông Đan Lung cũng không biết có nên tin tưởng hay không, chỉ bình tĩnh nhìn Đông Đan Cửu Trọng, im lặng hồi lâu rồi thở dài, “Người đã trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện tự mình phân biệt được, không cần cấp cho ta công đạo gì cả.”

Trong lòng cả kinh, Đông Đan Cửu Trọng vội vàng nói:

“Phụ vương sao lại nói như vậy!”

Đông Đan Lung không đáp lời, quay đầu đi hướng tới bên cửa, nói thị vệ đang giữ Lâm Phi:

“Mang hắc lại đây, ta có vài lời muốn nói với hắc.”

Thị vệ bất an nhìn Đông Đan Cửu Trọng, thấy hắc gật đầu đồng ý với đám mang Lâm Phi qua, đứng phía cuối giường, cách Đông Đan Lung cùng Đông Đan Cửu Trọng tầm một trượng, lại sợ hắc tiếp tục nổi điên, bốn cánh tay của hai thị vệ cùng giữ vai và cánh tay hắc thật chặt, không dám có một chút lơ lửng.

“Lâm Phi, ta chỉ muốn hỏi người một câu.”

Sợ hắc nghe không được rõ ràng, Đông Đan Lung chậm rãi nói từng tiếng:

“Ta chưa từng đắc tội với người, người vì cái gì lại hận ta thấu xương?”

Đông Đan Quế hận ta, là vì ta giành hết sủng ái của phụ hoàng, lại đe dọa đến ngôi báu của hắc, Triệu Nhất Sùng đối phó ta, là vì thấy ta cậy tài khinh người, không coi ai ra gì, nhưng Lâm Phi tại sao lại hận ta??? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể hiểu được.

Người “trợ Trụ vi ngược” (cái này chắc ai cũng biết rồi, nghĩa là giúp kẻ xấu làm việc ác) rất nhiều, nhưng Lâm Phi không đơn thuần như thế, mà là thực sự oán hận Đông Đan Lung. Mỗi khi trợ giúp Đông Đan Quế nhục nhã y, trong mắt Lâm Phi sẽ toát ra hào quang hưng phấn khiến người khác không rét mà run. Trong trí nhớ Đông Đan Lung hắc chỉ là một thái giám bên người Đông Đan Quế, y thậm chí không thể nhớ rõ mình đã từng cùng hắc nói qua cái gì.

Thanh âm trầm bổng đã dừng lại, bốn phía lặng im không một tiếng động, nhưng Lâm Phi không biết có nghe vào tai lời y nói hay không, vẫn mở miệng chảy nước miếng.

Thật lâu sau, Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu nói:

“Phụ vương, ta xem hắc đã hoàn toàn phát điên rồi, căn bản không hiểu người đang hỏi cái gì, không nên lãng phí thời gian nữa, để hài nhi sai người mang hắc đi!”

Đông Đan Lung phục hồi lại tinh thần, nhìn lại Lâm Phi không hề có phản ứng, đành gật nhẹ đầu:

“Thật đáng thương...”

Tiếng thở dài sâu kín vọng lại trong điện, Lâm Phi vẫn ngơ ngác bỗng nhiên cả người chấn động.

Thật đáng thương...

Thật đáng thương...

Ai đang nói? Nói với ai? Đáng thương cái gì?

Tên nô tài thật đáng thương!

Đúng rồi! Là vào một mùa đông có tuyết rơi... Sau khi ta tỉnh thân không lâu, mặc một lớp y phục thái giám đơn bạc cùng rất nhiều rất nhiều tiểu thái giám đứng xếp thành hàng trong Ngự hoa viên...

Thái giám tổng quản đứng trước mặt bọn họ, phân phó lát nữa nên hảo hảo biểu hiện, nói không chừng sẽ được tiểu hoàng tử Hoàng thượng thương yêu nhất coi trọng chọn làm thái giám tùy thân, thân phận về sau sẽ bất đồng.

Tuyết lớn cứ rơi mãi, hắt lạnh tới cả người mất cảm giác, lời nói của tổng quản căn bản không nghe được bao nhiêu, ngay cả chính mình đã đứng bao lâu cũng không biết, mãi đến lúc nghĩ rằng sẽ lạnh tới chết, một nam nhân mặc hoàng bào mới thông thả đến.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, trên nền tuyết thật dày, hướng hân quỳ xuống.

Nam nhân ôm một đứa trẻ nho nhỏ, một đứa trẻ xinh đẹp giống như được làm từ tuyết trắng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au, hai má hồng hồng, gương mặt phấn điều ngọc mài khảm một đôi thúy sắc con người, so với áo thúy sắc lông cừu y mặc trên người còn thúy hơn, mà so với lục ngọc ấm lờ trên hai tay y lại càng trong suốt.

Nhất thời, hân như nhìn thấy ma, ánh mắt không tự chủ được giăng co trên người đứa nhỏ, theo y di động mà di động.

Nam nhân ôm đứa nhỏ chậm rãi lướt qua chúng thái giám, trong lòng Lâm Phi không ngừng cầu nguyện, ước ao bọn họ dừng lại trước hân, lựa chọn hân.

Thánh thần giống như nghe được lời cầu nguyện của hân, cước bộ của nam nhân chợt dừng lại, nháy mắt, trong lòng hân nhảy nhót điên cuồng.

“Ai... Tên nô tài thật đáng thương! Bộ dạng vừa xấu lại vừa gầy, lại còn có vẻ rất lạnh... Phụ hoàng, nhi thần không chọn, không bằng cho bọn hân lui xuống sưởi ấm đi!”

Cổ họng đứa nhỏ thốt ra những thanh âm êm tai như tiếng trâm châu va chạm, lại khiến hân nháy mắt như rơi xuống địa ngục...

Thời khắc ấy, hân dường như quên hết thủy cung quy, đột nhiên ngẩng đầu trừng lớn mắt, vừa lúc chạm đến ánh mắt đứa nhỏ kia. Thoáng chốc, đứa nhỏ giật mình vùi đầu vào trong lòng nam nhân, nhưng chỉ một khắc ngắn ngủn ấy, hân đã thấy rõ trong cặp thúy mâu trong suốt hơn cả mã ngọc kia là sự thương hại, lại càng thấy chính mình hèn mọn.

Bởi vì một cái nhìn kia mà hân bị kéo tới Kính Sự phòng đánh hai mươi đại bản, tưởng như vậy là ô hô ai tai, ko ngờ mệnh lớn vẫn còn sống, hân liều mình lấy lòng chủ tử, được đề bạt tới bên người Đông Đan Quế, rốt cục lại có cơ hội gần gũi, nhìn thấy Đông Đan Lung.

Khi đó, y đã trở thành một mỹ thiếu niên, mi mục như họa, ánh mắt mang theo ngạo mạn lơ đãng, khẽ cười, hai lúm đồng tiền đọng lại trên gương mặt khiến lòng người say. Y không thích buộc tóc, luôn để mái tóc đen phiêu tán trên vai, thích mặc trường bào có y tụ thật rộng, thân vừa động, thúy sắc y tụ liền múa theo dáng dập uuyển chuyển, mỹ tới khó có thể hình dung.

Ngày đó đã trở thành ngày thống khổ nhất trong cả cuộc đời hân. Từ lúc yến hội bắt đầu cho tới khi kết thúc, Đông Đan Lung thủy chung không có liếc qua hân một cái, y căn bản không hề nhận biết hân, cuộc gặp gỡ khắc cốt ghi tâm đối với hân thế nhưng hoàn toàn không tồn tại trong đầu y.

Bắt đầu từ ngày đó, hân điên cuồng hận Đông Đan Lung!

Quá khứ cùng hiện tại đan xen, đầu óc Lâm Phi đột nhiên thanh tỉnh.

“Đều là lỗi của người...”

Lâm Phi đột nhiên thốt ra thanh âm khiến tất cả đều ngẩn người, ngay cả Đông Đan Cửu Trọng cũng đã tưởng mình nghe nhầm.

“Người nói gì?”

“Đều là lỗi của người...” Lâm Phi chậm rãi ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang chăm chăm nhìn Đông Đan Lung, thanh âm tuy khàn khàn khó nghe, nhưng từng tiếng từng tiếng lại phi thường rõ, “Là người sai, là người!”

Mây kiếm nhú lại, Đông Đan Cửu Trọng đánh mắt với thị vệ, đang muốn bọn họ mang người đi, Đông Đan Lung bên cạnh hần chột mở miệng hỏi:

“Ta làm sai cái gì?”

“Là lỗi của người! Là người khinh thường ta, vì cái gì người không nhìn ta? Vì cái gì? Ta... ta là người, ta không phải cầu, ta là người... Ta với người giống nhau cùng là người, người dựa vào cái gì mà nhìn ta như vậy? Ta hận không thể móc hai mắt người ra... Ta muốn người so với ta càng tiện (tiện trong ti tiện, hèn hạ), càng tiện, người chỉ là một *** nô... người không thể khinh thường ta... ha ha...”

Nghe Lâm Phi càng nói càng loạn, lại làm nhục Đông Đan Lung, Đông Đan Cửu Trọng nhất thời sắc mặt trầm xuống.

“Nói hươu nói vượn! Mau lui hần đi!”

Tả hữu lập tức lĩnh mệnh, kéo tay chân Lâm Phi lui đi, chỉ thấy hần điên cuồng giãy dụa, còn không ngừng kêu to:

“Là người! Là người làm hại tất cả mọi người! Ta, Đông Đan Quế, tất cả đều tại người! Người không phải người, người là yêu tinh... Là người khiến mỗi người đều phát điên, tất cả mọi chuyện đều do người, những năm qua nhiều người chết như vậy... đều là do người... Không! Ta là người! Ta là người... ta không phải nô tài, không phải cầu, van cầu người, van cầu người đừng nhìn ta như vậy... người muốn gì ta cũng làm... chỉ cần người nhìn ta một lần...”

Mấy lời bừa bãi của kẻ điên lại khiến người nghe được phải nhú mày, Lâm Tranh linh cơ chợt động, cởi giày ra nhét vào miệng Lâm Phi, trong điện lúc này mới khôi phục yên tĩnh.

Phất tay cho lui tả hữu, mắt thấy Đông Đan Lung cúi đầu im lặng, Đông Đan Cửu Trọng ôm hận trong lòng, ngoài miệng lại ôn nhu hồng:

“Phụ vương, người không cần phải để ý lời của một kẻ điên!”

Đông Đan Lung nhẹ giọng: “Kẻ điên cũng có ba phần thanh tỉnh, ít nhất có một việc hần nói đúng, là ta đã hại chết rất nhiều người... năm đó... mẫu phi của người cũng bị ban tử khi mới tròn hai tư tuổi...”

Đông Đan Cửu Trọng vội trấn an:

“Phụ vương, cái chết của mẫu phi đâu phải do lỗi của người.”

Sự thực, ấn tượng của hần đối với mẫu phi mất sớm đã thực phai nhạt, nhớ lại thời thơ ấu, trong đầu chỉ tràn ngập gương mặt xinh đẹp cùng ôn nhu của Đông Đan Lung.

“Mẫu phi của người là một tiểu thư khuê các dịu dàng, khi đó, mỗi ngày trôi qua chúng ta đều thực hạnh phúc.”

Nghe y thì thảo tự nhủ, Đông Đan Cửu Trọng thở dài một hơi, cẩn thận gạt vài lọn tóc rơi rớt trên gò má, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm y. Thúy mâu ẩn ẩn thủy quang khiến hần đau lòng không thôi, chậm rãi lại gần muốn hôn lên khóe mắt bị thương ấy, thân mình Đông Đan Lung chợt như bị kinh hách quay mặt đi.

Cánh môi xẹt qua gương mặt y, Đông Đan Cửu Trọng không khỏi có chút xấu hổ nhưng không có biểu hiện ra nửa phần, chỉ ôn nhu nói:

“Phụ vương mệt mỏi rồi? Hài nhi cũng chợt nhớ ra còn chuyện cần làm, sẽ không cản trở người nghỉ ngơi nữa.”

Đang định rời đi, Đông Đan Lung đột nhiên quay đầu, gọi Đông Đan Cửu Trọng lại:

“Trọng nhi, ta có chuyện muốn nói với người.”

Đông Đan Cửu Trọng cười gật đầu, “Phụ vương cứ nói.”

“Ta muốn chuyển về Hòa Thạc vương phủ.”

Phút chốc, nụ cười của Đông Đan Cửu Trọng trở nên cứng nhắc:

“Dạ?”

“Ta muốn chuyển về Hòa Thạc vương phủ.” Đông Đan Lung lặp lại.

Chớp chớp mắt, thần sắc Đông Đan Cửu Trọng đã khôi phục tự nhiên, mỉm cười ngồi lại bên giường, “Sao tự nhiên phụ vương lại nghĩ vậy? Càn Thanh cung có gì không tốt sao? Hay là nô tài hầu hạ chưa chu đáo? Người cứ nói, hài nhi nhất định sẽ sửa đổi.”

Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu săn sóc như vậy, khiến Đông Đan Lung không khỏi chần chừ, nhưng hồi lâu sau y vẫn lắc lắc đầu.

“Người đã lớn như vậy, hậu cung phi tần đều đã có đủ, sao có thể vẫn kề cận phụ thân? Người ta sẽ cười cho.”

“Miệng là của bọn họ, bọn họ muốn cười thì cứ cười, hài nhi chẳng quan tâm!” Đông Đan Cửu Trọng nhẹ nhàng kéo tay Đông Đan Lung áp lên má mình, cười càng thêm ôn nhu.”

“Cứ như con nít!” Đông Đan Lung không nhịn được cười cười, nhưng suy nghĩ không hề dao động, “Ta ở lại trong cung luôn là chuyện cho kẻ khác bàn tán, hơn nữa Hòa Thạc vương phủ là nơi ta cùng mẫu phi người kết tóc se tơ, cũng là nơi đã sinh ra người, là nơi có những hồi ức hạnh phúc nhất của ta, phụ vương đã già rồi, chỉ muốn trở về đó sống nốt quãng đời còn lại.” (ôm cứ làm như mình tám chục tuổi rồi í =.=’)

“Phụ vương không có già, nhìn qua người ta còn tưởng người cùng hài nhi là huynh đệ ấy chứ! Hơn nữa, vương phủ chỉ có quá khứ, tương lai hài nhi và người sẽ cùng nhau xây dựng.” Đông Đan Cửu Trọng dán mặt lên tay Đông Đan Lung, ngửa đầu nhìn y.(giống cún nhỏ...)

Từ sâu trong đáy mắt hắc, Đông Đan Lung cảm nhận được một tia thâm tình quá mức, y cảm giác được dự cảm của mình tựa hồ thành sự thật, cắn răng nghiêm khắc nói:

“Tương lai của người hắc là phải do người và hoàng hậu cùng nhau xây dựng.”

Đông Đan Cửu Trọng im lặng hồi lâu, nói:

“Nếu phụ vương xuất cung, hài nhi sẽ không thể hầu hạ người nữa.”

“Trong cung nhiều nô tài như vậy, người tùy tiện tìm vài người đến hầu hạ ta là được.”

“Để người khác chăm sóc phụ vương, hài nhi lo lắng.”

“Vậy kêu Liên Nhi theo ta xuất cung, thương thế của ta cũng đã tạm ổn, lúc trước nàng lại từng hầu hạ qua ta, người hắc có thể yên tâm.”

“Phụ vương...”

Nhìn thần sắc khẩn cầu giống như đứa trẻ nhỏ trên gương mặt Đông Đan Cửu Trọng cùng âm tiết cuối cổ tình kéo thật dài, Đông Đan Lung chỉ có thể quay đầu đi không đáp lời. Đông Đan Cửu Trọng không phải kẻ ngốc, lí do Đông Đan Lung bỗng nhiên muốn rời cung hắc cũng hiểu được bấy, tám phần nên không dám nói gì thêm, trầm mặc một hồi liền mỉm môi xoay người rời đi.

Khi thấy Đông Đan Cửu Trọng bước nhanh khỏi Càn Thanh cung, Trang Thanh liền ần ần cảm nhận được tâm tình của hắc không được tốt.

Tối nam thư phòng, Đông Đan Cửu Trọng phát tay cho lui tả hữu chỉ để lại Trang Thanh hầu hạ, ngồi vào sau án thư mở từng quyển tấu chương bắt đầu phê duyệt. Trang Thanh vụng trộm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sắc mặt hắc bình tĩnh chuyên chú, còn tưởng vừa rồi mình nhất thời đa tâm.

Trong thời khắc yên tĩnh đó, chỉ có ngòi bút dính chu sa (mực đỏ) ma sát trên giấy, phát ra từng đạo tế tế (nhỏ, mảnh) thanh âm.

Bỗng nhiên, cánh tay cầm bút của Đông Đan Cửu Trọng chợt run lên, ngòi bút nguyệt trên tấu chương một đạo hồng ngân thật dài. Sắc mặt trầm xuống, bàn tay giữ bút lỏng dần sức quăng mạnh, bút lăn lăn trên nền đá, không ngừng phát ra tiếng vang “ba, ba”.

Trang Thanh hoảng sợ, theo phản xạ quỳ xuống:

“Hoàng thượng bớt giận!”

Nháy mắt, Đông Đan Cửu Trọng đã tỉnh táo lại, ôn hòa đối Trang Thanh khoát tay:

“Tiểu Thanh, trẫm không có sinh khí, càng không quản chuyện của ngươi, đứng lên đi!”

Vâng lời đứng lên, Đông Đan Cửu Trọng quả nhiên không có trách cứ hấn, chỉ hạ mi mắt, tay trái nâng đầu, tay phải không ngừng gõ gõ lên tay ghế. Biết đây là thói quen khi hấn suy nghĩ, Trang Thanh không dám quấy rầy, chỉ đành cúi đầu, nghiêm nghị đứng yên.

Tiếng gõ khi thì quy luật, khi thì hỗn loạn, thể hiện nan đề trong tâm Đông Đan Cửu Trọng chưa giải được, ánh dương ngoài cửa sổ đã dần hạ xuống, nhuộm một mảng trời màu da cam.

Lúc này, thái giám từ ngoài tiến vào thông báo, tân Cửu Môn đề đốc Vạn Tử Bân cầu kiến. Đông Đan Cửu Trọng nghĩ ngợi một lát, dừng động tác gõ gõ ngón tay, truyền lệnh cho vào.

Sau khi Vạn Tử Bân tiến vào liền cung kính quì hô vạn tuế, nhưng không biết vì sao gương mặt ngăm đen thường ngày giờ nhìn qua có chút tái, còn đặc biệt đảo mắt qua Trang Thanh bên cạnh. Chỉ đánh giá sắc mặt, Đông Đan Cửu Trọng cũng đã đoán được vài phần mục đích hấn tới đây, liền hướng Trang Thanh gật nhẹ đầu, lệnh cho hấn tránh đi.

Đợi Trang Thanh lui ra, Đông Đan Cửu Trọng mới hỏi:

“Tử Bân, có việc gì quan trọng sao?”

“Thần thỉnh Hoàng thượng ban tử!”

Nghe vậy, Đông Đan Cửu Trọng lộ vẻ ngạc nhiên:

“Trẫm sao lại muốn giết ngươi?”

“Các đồng sự trong Khóa Vân điện ngày đó lần lượt qua đời, vi thần nghĩ rằng, nếu Hoàng thượng đã muốn che dấu chuyện phát sinh ngày đó, không bằng vi thần tự thỉnh tử tội, vẫn là hơn ngày sau chết không minh bạch!” Vạn Tử Bân nói thật hùng hồn, lại quỳ xuống, “Thỉnh Hoàng thượng ban tử!”

“Rốt cục ngươi cũng biết...”

Vạn Tử Bân kì thật là bằng hữu Đông Đan Cửu Trọng vài năm trước kết giao trong quân, thái độ làm người ngay thẳng chính trực, chuyện giết người diệt khẩu hấn vốn không muốn để ý biết, thế nhưng trong thiên hạ quả thật không chuyện gì là có thể giấu diếm tuyệt đối — tựa như tình cảm của hấn với phụ vương...

Thở dài, Đông Đan Cửu Trọng nói với Vạn Tử Bân:

“Trẫm sẽ không giết ngươi.”

“Nhưng Hoàng thượng giết tất cả những người tại Khóa Vân điện ngày đó.”

“Đó là vì đại cục! Chuyện hôm đó không thể lan truyền ra ngoài.”

“Bọn họ đều trung thành và tận tâm!”

Đông Đan Cửu Trọng thần nhiên hỏi: “Ngươi có thể cam đoan hai mươi sáu người trong Khóa Vân điện ngày đó đều vĩnh viễn trung tâm sao? Chỉ cần có một người bất trung, mọi chuyện sẽ trở nên như thế nào? Chuyện ngày đó truyền ra ngoài rồi, ngươi cho là ngai vàng này của trẫm còn có thể ngồi yên sao? Ngươi còn sống được sao?”

Mấy vấn đề này Vạn Tử Bân không thể trả lời được.

Bước xuống bậc thềm, Đông Đan Cửu Trọng đưa tay vỗ vai Vạn Tử Bân, “Tử Bân, không phải trầm tâm ngoan thủ lật, mà là tình huống bắt buộc phải như thế.”

Mím môi, trong lòng Vạn Tử Bân kì thật cũng hiểu được hoàn cảnh của Đông Đan Cửu Trọng.

“Thần tự biết thất lễ, thỉnh được cáo lui, bệ môn tự ngẫm.” Không thể nói được gì nữa, Vạn Tử Bân chỉ đành quì xuống cáo lui.

“Tử Bân, từ từ!” Đông Đan Cửu Trọng muốn trấn an Vạn Tử Bân, cười gọi hắn lại, “Hôm trước ngự trù mới làm một món mới, là canh cá nấu bí đỏ(dân dã nhờ =.), trầm thấy hương vị thật không tồi, không bằng đêm nay ngươi ở lại thử xem!”

Vạn Tử Bân lắc đầu, “So với canh, thần hiện tại càng cần một bầu rượu hơn.” Muốn nói là hắn lấy rượu tiêu sầu cũng tốt, lấy rượu gây tê cũng được.

Nghe vậy, Đông Đan Cửu Trọng thế nhưng lại trầm ngâm, lúc lâu sau, hắn thì thầm, “Nói không chừng, đây cũng mới là thứ trầm cần.”

11. Chương 10

Edit: Tiểu Mộng

Đêm khuya, các cung điện đều đã tắt đèn, nhưng có một đôi thúy sắc nhãn đồng lại vẫn mở thật to, lấp lánh trong bóng tối.

Từ sau khi rời khỏi đây, suốt buổi chiều Đông Đan Cửu Trọng không quay về Càn Thanh cung, Đông Đan Lung nằm trên giường nhìn cung điện to lớn nhưng trống vắng, trần trọc không sao ngủ được, con người đảo a đảo, cuối cùng không tự chủ được lại nhìn tới đại môn.

Cũng không biết đã nhìn bao nhiêu lần, bên ngoài rất cực có động tĩnh. Trước tiên là một trận hỗn loạn truyền tới, rồi bên ngoài sáng lên ánh đèn ***g nhàn nhạt cùng với bóng người lắc lư.

“Hoàng thượng, thỉnh cẩn thận cước bộ!”

“Trẫm không có say, không cần các người đỡ... Tránh ra! Tránh ra! Trẫm tự mình đi...”

“Hoàng Thượng, cái đó là chậu hoa!”

“Ôi chao! Hoàng thượng, bên trái! Bên trái mới đúng!”

Trải qua một hồi hô to gọi nhỏ, một thân ảnh lão đảo rốt cực tiến vào tẩm cung, mà giống như sợ ai đó biết mình không ngủ được, giống như đang đợi hắn về, Đông Đan Lung vội vàng nhắm chặt mắt giả bộ ngủ.

Khoảng giường bên cạnh bị một trọng lượng ép xuống, mùi rượu nồng đậm xông vào mũi khiến Đông Đan Lung khó chịu nhíu mày, theo đó, một hơi thở nặng nề mà nóng rực chạm rã tới gần, phả lên vùng cổ mẫn cảm, ngón tay cũng đồng dạng nóng bỏng rơi trên gương mặt y, nhẹ nhàng mơn trớn.

Đông Đan Lung khấn trương tới mức cả người căng cứng, bởi vì đã nhắm hai mắt, nên càng cảm nhận rõ ánh mắt Đông Đan Cửu Trọng vẫn dán trên người y không dời, loại cảm giác cực nóng này giống như muốn thiêu đốt luôn y, không chỉ vậy, nguồn nhiệt lại càng ngày càng tới gần, một cái rồi một cái hôn rơi trên trán y, trên gương mặt, xuống cổ...

Đông Đan Lung nghe rõ ràng âm thanh môi Đông Đan Cửu Trọng hút da thịt, hai má nhất thời đỏ bừng như lửa, đang muốn mở mắt ra khiển trách hắn một hồi, Đông Đan Cửu Trọng bỗng ghé vào tai y nói:

“Phụ vương, hài nhi biết người không có ngủ trước.”

Hoảng sợ, Đông Đan Lung theo phản xạ định mở to mắt, nhưng Đông Đan Cửu Trọng đã vung tay lên, chắn trước mí mắt y.

“Phụ vương, người đừng mở mắt! Nếu không, lá gan nho nhỏ muốn mượn hơi rượu này đều bay hết cả!” (____|)|)|)

Nghe được ngữ khí giống như cầu xin của hắn, Đông Đan Lung chần chờ hồi lâu, vẫn là nhắm mi mắt lại.

Bàn tay Đông Đan Cửu Trọng chậm rãi dời đi, rơi xuống vai y, “Hài nhi... có chuyện muốn nói với phụ vương, kì thực hẳn người đã đoán được, nhưng hài nhi vẫn muốn chính miệng được nói một lần.”

Đông Đan Cửu Trọng chợt dừng lại, Đông Đan Lung cảm giác được bàn tay đặt trên vai mình thế nhưng lại run run, không khỏi thở dài một hơi, khẽ nói:

“Nếu ta đã biết, người cần gì phải nói?”

Đông Đan Cửu Trọng im lặng thật lâu sau, rốt cục vẫn mở miệng:

“Hài nhi yêu phụ vương!”

Tuy rằng đã sớm liệu trước, nhưng khi chính tai nghe thấy, Đông Đan Lung vẫn nhin không được kinh sợ, hít một ngụm lương khí, mở choàng hai mắt.

Đông Đan Cửu Trọng rũ đầu, ngừng mắt nhìn Đông Đan Lung. Trong điện không thấp đèn, nhĩ có ánh trắng nhàn nhạt từ bên ngoài, đối diện thật lâu sau, Đông Đan Lung rút cục nhin không được quay mặt đi.

Đông Đan Cửu Trọng thở dài, “Hài nhi hiểu, ngày mai hài nhi sẽ đưa phụ vương xuất cung.”

Khẽ giật mình, Đông Đan Lung nhin không được nâng mắt nhìn Đông Đan Cửu Trọng, chỉ thấy hắn lộ ra nét cười sâu thẳm, đứng dậy đi đến thẳng y (ghế nằm, ghế dựa bla bla) bên cạnh, cứ như vậy cuộn mình mà ngủ. Nhìn thân ảnh đáng thương hễ hễ nằm co rúm trên thẳng y, Đông Đan Lung trong lòng trăm loại tư vị khó có thể nói rõ, nhưng không hề dễ chịu hơn.

Cứ như vậy, một đêm vô miên (không ngủ) cho tới bình minh....

Sáng ngày hôm sau, rửa mặt chải đầu xong xuôi, Đông Đan Cửu Trọng quả nhiên đưa Đông Đan Lung xuất cung, không có gióng trống khua chiêng, chỉ là một chiếc xe ngựa bình thường lướt trên đường lớn. Dương quang tươi sáng chiếu trên mặt đường bằng đá xám, hai bên trái phải cứ cách một trượng lại trồng một gốc tùng.

Nhìn người người qua lại như mắc cửi, cùng âm thanh rộn rã đã xa cách nhiều năm, Đông Đan Lung nguyên bản mừng rỡ vô cùng, nhưng khi thấy nhi tử ngồi im lặng tiêu tụy bên cạnh lại thế nào cũng không vui lên được, đôi mắt tuy rằng nhìn quang cảnh bên ngoài xe ngựa, trong lòng sớm đã rối như tơ vò.

Xe ngựa dừng lại trước một gian đại trạch cuối con đường, nhìn thấy trên đại môn treo bức hoành có mấy chữ lớn “Hòa Thạc vương phủ” sơn son thếp vàng, nháy mắt tim Đông Đan Lung như ngừng đập.

Chúng phò tì ra đại môn nghênh tiếp, Đông Đan Cửu Trọng ôm Đông Đan Lung đi xuyên qua. Bên trong phủ bài trí giống hệt trong trí nhớ của y, ngay cả cổ ngoạn thư họa cũng còn nguyên như cũ. Đông Đan Cửu Trọng trước tiên mang Đông Đan Lung tới phòng ngủ của y khi xưa, tiểu thính trước phòng bày bài vị của Hòa Thạc vương phi, bên cạnh là vài món y phục cùng trang sức. Đông Đan Lung liếc mắt liền nhận ra đó đều là những vật khi xưa thê tử yêu thích, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Đứng trước bài vị cho y khóc hồi lâu, Đông Đan Cửu Trọng mới đưa tay lên muốn thay y lau nước mắt. Đầu ngón tay xoa xoa khóe mắt, Đông Đan Lung chợt co rúm người lại, ngẩng đầu lên, đã thấy trên mặt Đông Đan Cửu Trọng có chút tổn thương, y muốn giải thích, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Đông Đan Cửu Trọng cũng không tiếp tục nhìn, chỉ yên lặng ôm y ra ngoài.

Hoa viên của vương phủ cũng không hoang phế, nhưng hoa cỏ trong vườn đều đã khác xưa, có lẽ đều là từ nơi khác mang đến trồng, chỉ còn lại hòn giả sơn cùng cây đa già vẫn như trước. Trên cây vẫn còn cái đu năm đó Đông Đan Lung tự tay làm cho Đông Đan Cửu Trọng. Đông Đan Cửu Trọng cẩn thận đặt y lên đu, một tay đỡ thắt lưng, một tay nhẹ nhàng đẩy dây thừng.

Đong đưa đong đưa, gió nhẹ lướt qua hai má, thổi tung mái tóc, cũng gợi nhớ lại những năm tháng đã qua...

Khi đó, mỗi ngày đẹp trời, Trọng nhi lại làm nũng, muốn ta cùng hắn chơi đu, ta chính là dùng tư thế này đỡ Trọng nhi. Vương phi sẽ ngồi trong đình bóc quýt, sau đó bê khay tới, từng ngụm từng ngụm uy hai phụ tử, tiếng cười vui tràn ngập khắp nơi...

Đu dây chợt ngừng dong đưa, Đông Đan Lung cũng từ trong trí nhớ tỉnh táo lại, mở hai mắt, chậm rãi nhìn quanh hoa viên một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Đông Đan Cửu Trọng.

“Trọng nhi, ngươi không phải muốn đưa ta về, mà là muốn ta biết, hết thấy đã cùng dĩ vãng bất đồng?”

Đông Đan Cửu Trọng không nói.

Lại nhìn quanh bốn phía, Đông Đan Lung thì thầm:

“Hoa đào vẫn như trước, người xưa đã chẳng còn.”

Vương phi đã mất, Trọng nhi đã trưởng thành, ngay cả ta cũng đã thay đổi, cho dù cảnh trí có mô phỏng quá khứ, thủy chung cũng không thể trở về như xưa...

Chớp chớp hàng mi thật dài, Đông Đan Lung nhẹ giọng hỏi:

“Trọng nhi, nói cho ta biết, nếu ta kiên trì không trở về cung, ngươi sẽ làm thế nào?... Sẽ giống Đông Đan Quế sao?”

“Hài nhi không dám!” Đông Đan Cửu Trọng khụy hai gối quì sụp xuống, “ba” một tiếng thật mạnh.

“Ngươi còn chưa trả lời ta.”

“Nhi thần không thể mất đi phụ vương!” Đông Đan Cửu Trọng vẫn như cũ tránh nặng tìm nhẹ.

Ngồi trên đu dây, Đông Đan Lung lẳng lặng nhìn hắn, đột nhiên hiểu ra rất nhiều điều. Đông Đan Cửu Trọng hai gối quì trên mặt đất, nhìn như rất sợ hãi, thế nhưng tay phải vẫn không quên giữ lấy cổ tay y, phòng ngừa y ngã khỏi đu.

Đứa trẻ nho nhỏ đã trưởng thành, đã cao lớn hơn ta, đã cường tráng hơn ta, đã thông minh hơn ta, thậm chí còn học cách dụng tâm cơ ngay cả khi ta chưa phát hiện. Khi cần, hắn còn tàn nhẫn hơn Đông Đan Quế đi? Dù sao, Đông Đan Quế cũng đã trở thành bại tướng dưới tay hắn...

Chính Đông Đan Lung cũng không hiểu nổi mình đang có thứ cảm giác gì. Kiêu ngạo? Buồn bực? Sợ hãi? Thất vọng? Hết thấy trộn lẫn với nhau, nhìn Đông Đan Cửu Trọng rũ đầu xuống, đều tan chảy thành một tiếng thở dài.

“Đứng lên đi... Bên dưới đều là cát, đầu gối không đau sao?”

Dù hắn có sai lầm, có tàn nhẫn, có đáng sợ, cũng vẫn là đứa nhỏ của mình ...

Không ai nhìn thấy, giây phút Đông Đan Lung mở miệng, trên gương mặt cúi gằm của Đông Đan Cửu Trọng, khóe môi đã câu lên.

Đu dây lại dong đưa, Đông Đan Lung nhắm hờ mi mắt, cảm nhận từng làn gió nhẹ mát rượi thổi tới, nhẹ giọng:

“Trước kia là ta đẩy đu dây cho ngươi, hiện tại đã đảo ngược.”

“Hài nhi nguyện ý cả đời đều đẩy đu cho phụ vương.” Đông Đan Cửu Trọng thâm tình nhìn Đông Đan Lung, miệng thốt ra lời ngọt như mật.

“Nhân sinh thất thập cổ lai hi, phụ vương ba mươi sáu, một đời này đã sắp hoàn, nhưng một đời của ngươi vẫn còn rất dài.”

Đông Đan Cửu Trọng ôn nhu: “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số; Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ? Hơn nữa, ta tin phụ vương nhất định sẽ sống tới trăm tuổi!”

(Thước kẻu tiên – Tần Quan

Phiên âm

Tiêm vân lộng xảo
Phi tinh truyền hận
Ngân Hán điều điều ám độ
Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng
Tiện thẳng khước nhân gian vô số
Nhu tình tự thủy
Giai kì như mộng
Nhấn cổ thước kiều quy lộ!
Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì
Hựu khởi tại triều triều mộ mộ?
Dịch nghĩa:
Mây nhỏ khoe màu
Sao bay truyền hận
Sông Ngân vời vợi, người thăm vượt qua
Gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau
Hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian
Nhu tình như nước
Hẹn đẹp như mơ
Không nở nhìn lối về là cây cầu Ô thước
Tình này nếu như đã mãi lâu dài
Há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều

Nghe được lời hấn, gương mặt Đông Đan Lung chợt đỏ bừng. Y không thể tĩnh tâm hưởng thụ thanh phong được nữa, đôi mắt vừa mới hé mở thành một lục tuyến, liền thấy gương mặt Đông Đan Cửu Trọng như được phóng đại vài lần. Môi kề môi, đầu lưỡi hấn linh hoạt luồn vào khoang miệng khẽ nhếch lên vì kinh ngạc của Đông Đan Lung, đưa lưỡi chiếc lưỡi bên trong. Cánh môi bị mút tới không có một khe hở, một loại khí tức cùng thóa dịch không phải của y không ngừng quán tiến cổ họng.

Tới khi được buông ra, hai gò má trắng như tuyết của Đông Đan Lung đã nhiễm hồng, cả người tê dại vô lực ngã vào lòng Đông Đan Cửu Trọng.

Đông Đan Cửu Trọng ôm lấy y, hạ xuống trán một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, ôn nhu nói:

“Phụ vương, chúng ta hồi cung đi!”

Vẫn còn thở dốc, Đông Đan Lung chỉ có thể giương một đôi thúy mâu mờ mịt thủy quang nhìn Đông Đan Cửu Trọng, mà Đông Đan Cửu Trọng cũng đang nhìn y, ánh mắt ôn nhu như nước, “Phụ vương, đêm nay hài nhi có thể ngủ cùng người không?”

Mơ mơ màng màng, Đông Đan Lung thế nhưng lại gật đầu, đợi đến khi y tỉnh táo lại, đã thấy trên gương mặt Đông Đan Cửu Trọng lộ ra hân hoan thần sắc. (tự kí giấy bán thân =)))))) Nhìn hấn tươi cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng nõn, trong đầu Đông Đan Lung chợt hiện lên bộ dáng khi hấn vẫn còn là một tiểu hài tử, mỗi khi được mình khen ngợi đều lộ ra thần sắc thiên chân (ngây thơ, hồn nhiên). Trong lòng chợt nổi lên một mặt cảm động, y rốt cục không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ngã đầu vào lòng Đông Đan Cửu Trọng.

“A...a...”

Phù dung kim trưởng buông xuống, dưới ánh nến đỏ lay động, một thanh âm kiều duyên rên rỉ như khóc như ngâm, khiến đám thái giám thị hầu trong Càn Thanh cung nghe được đều mặt đỏ tới mang tai.

Trên long sàng to lớn, hai đạo thân hình trần trụi gắt gao giao triền, tứ chi mảnh khảnh vô lực nằm sấp trên giường, hai bắp đùi trắng nõn được mở ra hết cỡ, chỉ thấy hai cánh tuyết khâu nhếch lên thừa nhận công kích từ phía sau. Thất lưng dẻo dai không ngừng đong đưa, đại thủ mạnh mẽ hữu lực vỗ vỗ cánh mỏng kiều nộn, đồng thời, cự vật đỏ thẫm tinh tráng không ngừng tiến xuất, mỗi lần đều sấp tới nơi sâu nhất, cùng với bộ lông thô ráp nơi hệ rãnh khiến lồi khẩu một mảnh sưng đỏ.

“A...ân...” Đông Đan Lung dứt quãng rên rỉ, gương mặt chôn ở gối đầu đã hấp đầy nước mắt, “Trọng nhi... ngô... Trọng nhi...”

Tiếng nước nở vụn vật rớt cuộc khiến người trên thân ngừng lại, hai tay bị lôi kéo, thân mình vẫn giữ nguyên tư thế kết hợp bị lật lại, “A

”

Mị thịt mẫn cảm cùng khí quan thô tráng ma sát một vòng, mãnh liệt đau đớn hòa lẫn khoái cảm khiến phân thân nơi hạ phúc một trận run rẩy, lập tức bắn ra.

“Phụ vương, người lại bắn, thực thoải mái sao?” Đông Đan Cửu Trọng cười khê, đưa tay gạt mấy sợi tóc ướt mồ hôi trên hai má y.

Gương mặt diễm lệ như thiên tiên của Đông Đan Lung trần ngập diễm sắc, thúy mâu mơ màng, hai cánh môi đỏ mọng không ngừng thốt ra tiếng nước nở. Lau đi lệ châu nơi khóe mắt y, Đông Đan Cửu Trọng cúi người hôn lên cặp môi căng mọng, mà Đông Đan Lung cũng e lệ ngửa đầu hưởng ứng theo.

Lưỡi cùng lưỡi dây dưa thật lâu, thẳng đến khi rời nhau, đôi môi của Đông Đan Lung càng hồng tới mê người.

Đầu lưỡi nóng ẩm dọc theo khóe môi, lướt qua cổ, lướt tới đầu da thịt trơn nhẵn như tơ lụa đều không nhận được run rẩy. Tiếp theo, Đông Đan Cửu Trọng đặt môi lên ***g ngực đã ửng lên một màu hồng mê người, luân phiên liếm, hút hai khóa nữ tiêm đã sớm đứng thẳng, khiến chúng đều ướt sũng như ngâm nước...

Lúc sau, hần vươn hai tay đồng thời kẹp lấy hai bên nữ châu, chậm rãi xoa nắn, khoái cảm dần lan ra, khiến Đông Đan Lung không tự chủ được cong người giống như hưởng ứng theo ngón tay của Đông Đan Cửu Trọng. Tinh khí vừa mới xuất một lần lại dựng đứng lên, mật nước không ngừng rỉ ra nơi linh khẩu, dọc xuống lướt qua hai khóa ngọc cầu cùng nụ hoa vẫn đang hàm chứa cự vật. Mật nước lạnh lẽo chậm rãi chảy qua, nụ hoa mấp máy truyền tới một cỗ cảm giác cơ khát.

“Ngô...” Đông Đan Lung mơ màng thốt ra một tiếng kiều ngâm, nụ hoa chợt co rút.

“Muốn?” Đông Đan Cửu Trọng cười hỏi, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Đông Đan Lung càng thêm hồng khiến hần nhìn tới mê muội, nâng hai chân y đặt lên vai, tiếp tục đỉnh động.

“A... ân... a...”

~” Mỗi một lần trều động đều tràn ngập lực lượng, Đông Đan Lung có thể cảm giác được sung huyết mị thịt trong cơ thể đang bị kéo căng tới cực hạn, mỗi phân mỗi tắc đều tương thiếp không một khe hở. “Trọng nhi...ân...A!” Vòng eo mảnh khảnh không ngừng vặn vẹo, khoái cảm giống như muốn đem y thiêu đốt luôn, cũng không biết bị trều sấp bao lâu, y thủy chung không nhận được lại xuất ra.

Cũng không nhớ nổi phân thân đã bắn ra bao nhiêu trọc dịch lên cơ bụng rắn chắc của Đông Đan Cửu Trọng. Nhìn Đông Đan Lung bị yêu thương tới xụi lơ vô lực, dục hỏa trong cặp đồng tử thâm thúy của Đông Đan Cửu Trọng càng thêm mãnh liệt. Hần nâng hai chân Đông Đan Lung lên thật cao, bắt đầu điên cuồng luật động, mỗi lần đều tiến đến nơi sâu nhất, như muốn dùng cự vật đâm thủng thân thể y.

Đông Đan Lung đã muốn kêu cũng kêu không nổi, chỉ tùy ý hần mãnh lực va chạm, nhúu nhúu cặp mày xinh đẹp, thúy mâu đã một mảnh mơ hồ. Lệ châu cùng thóa dịch chảy ra từ khóe môi khiến gương mặt hoàn toàn ướt đầm. Nhìn y trầm luân trong khoái cảm dưới thân mình, Đông Đan Cửu Trọng rốt cục thỏa mãn,

cực vật chôn nơi nụ hoa nháy mắt bùng nổ, dịch thể nóng bỏng phun trên mí thịt đã vô cùng mẫn cảm, khiến thân mình Đông Đan Lung lại một trận run rẩy.

Trước mắt tối sầm, Đông Đan Lung rốt cục mê man đi. Đợi đến đi tỉnh táo lại, Đông Đan Cửu Trọng đã nằm bên cạnh, đem y ủng trong ngực. Mí mắt chớp chớp một hồi, hé ra thùy mâu, vừa lúc Đông Đan Cửu Trọng khom mình hôn nhẹ lên trán y.

“Phụ vương.”

Trên tiểu ki đặt cạnh giường vắt mấy chiếc bố khăn, thân mình giống như đã được tẩy rửa sạch sẽ, nhưng nơi sâu nhất giữa hai chân vẫn truyền tới cảm giác dinh dính. Y không khỏe di di lùi, liền cảm thấy xương cốt toàn thân phát ra thanh âm, giống như muốn nứt vỡ, nhưng trọng yếu hơn là, dường như nụ hoa đang chảy ra một ít chất lỏng ẩm áp.

Không phải là...?

Nghi hoặc nhìn Đông Đan Cửu Trọng, còn chưa kịp hỏi, hắn đã nắm tay Đông Đan Lung giành trước:

“Chỉ một đêm thôi!”

Đông Đan Lung ngay tức khắc liền biết Đông Đan Cửu Trọng quả không có lòng đi dịch thể trong người y, nhất thời đỏ mặt.

“Không muốn!”

“Đâu có sao mà... Phụ vương, sáng mai tẩy sạch là được rồi!” Đông Đan Cửu Trọng vừa nói vừa nhẹ nhàng cắn vành tai Đông Đan Lung, tay trái đã đặt trên thắt lưng mềm mại nhẹ nhàng ma sát, “Hài nhi rất muốn trong cơ thể phụ vương lưu trữ hương vị của mình... Được mà, được mà!”

Nghe Đông Đan Cửu Trọng nỉ non khẩn cầu, Đông Đan Lung vẫn luôn nhịn không được mềm lòng, cụp mí mắt quay đầu đi nơi khác. Đông Đan Cửu Trọng biết như vậy chẳng khác nào y đã đáp ứng, nhất thời cao hứng vô cùng, ôm y vào ***g ngực, một bên hôn hôn, một bên vỗ về hống y ngủ. Đầu ngón tay lặng lẽ rơi xuống song khâu, xoa nắn lõi khẩu ướt sũng. Đông Đan Lung tuy rằng ngượng ngùng nhưng đã quá mệt mỏi, giãy dụa vài cái liền thiếp đi...

Sáng hôm sau, Đông Đan Cửu Trọng tâm trạng vô cùng tốt (lại chả thể), thượng triều rồi, cùng Đông Đan Lung đến Ngự hoa viên dạo chơi, hắn còn cố ý tới mật thất trong nam thư phòng thăm cái kẻ đã bị hắn quên mất một thời gian.

Trong mật thất tối đen không nhìn rõ năm ngón tay, thế nhưng Đông Đan Cửu Trọng vẫn thuần thục ngồi vào ghế tựa đặt giữa mật thất.

“Thật lâu không tới thăm người, người có nhớ ta không?”

‘Kì thực không phải trăm không nghĩ tới thăm người, chính là gần đây thật sự bận bịu nhiều việc, chính sự trên triều cố nhiên nặng nề, nhưng việc tư cũng thật quá bận. Mẫu hậu tuần trước đã sinh một đôi long phượng thai ở quan ngoại, nàng thực may mắn, sau khi bị người lãng phí nửa đời thanh xuân, còn có thể gặp gỡ chân ái. Kì thực ngoài ý muốn của ta nhất là Võ Thanh Sam thế nhưng thực sự yêu nàng, nhưng thôi, trăm cũng vui mừng mà thành toàn cho họ.’

Thoạt nghe như trong bóng tối không có gì ngoài tiếng độc thoại của Đông Đan Cửu Trọng, nhưng vênh tai lên vẫn nghe được ở nơi sâu nhất trong mật thất ần ần truyền đến tiếng hít thở.

“Đúng rồi, có việc này nhất định người muốn biết!” Đông Đan Cửu Trọng cố ý dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp, “Người có biết hôm qua phụ vương đã đáp ứng trăm vĩnh viễn ở lại trong cung? Có biết hôm qua, hôm kia, rồi hôm kia nữa, trăm và phụ vương trên giường đã dùng tư thế gì thân thiết?”

Đông Đan Cửu Trọng cố ý khiêu khích, mà phía trước cũng truyền đến tiếng hít thở ngày càng trầm trọng, cùng với tiếng xích sắt đinh đinh đang đang.

“Người tựa hồ thực sự muốn biết đi!” Đông Đan Cửu Trọng mỉm cười, lắc đầu, “Bất ta, ta cũng không định cùng người khác chia sẻ ái nhân đâu! À, người cũng có thể tưởng tượng, nhưng người bất lực đã lâu như vậy, hẳn là rất khó để tưởng tượng đi?”

“Dát——!” Lời còn chưa dứt, một phen gầm rú phần nộ đã vang lên.

Đông Đan Cửu Trọng cao hứng cười cười, chậm rãi đứng dậy, “Bao giờ nhớ trăm sẽ lại tới thăm người, nhưng người cứ yên tâm, trăm sẽ cho người đưa thực vật (đồ ăn) tới, tuyệt đối sẽ không để người đói chết!” Đi tới cạnh cửa, vừa khởi động cơ quan, hắn vừa quay đầu nói, “Trước khi đi ta cũng lặp lại một lần, trăm ngàn lần đừng thử tự sát, nếu không, ta sẽ tra tấn hài tử duy nhất của người, Từ Ân đáng yêu, ta sẽ để trăm ngàn nam nhân làm hắn, rồi cắt từng mảnh từng mảnh thịt nhỏ trên người hắn xuống ụ cầu!”

Theo ánh sáng từ ngoài tiến vào, khuôn mặt ôn nhu tuấn tú của Đông Đan Cửu Trọng giờ đây thật âm trầm lạnh lẽo, nhưng ngay sau đó hắn lại cười lên: “Ngày đó người chính là dùng lời này, ngữ khí này nói với phụ vương ta đi? Chỉ khác là tên người đã thay đổi, cái này, kêu là báo ứng!” Một chân đã bước ra khỏi mật thất, Đông Đan Cửu Trọng vẫn không nhịn được quay đầu lại, “Đông Đan Quế, kì thực chúng ta rất giống nhau, tính cách, thủ đoạn, thậm chí còn cùng yêu một người. Bất quá, người quá mức tự cho mình là đúng, kẻ nhất gan ngay cả yêu cũng không dám mở miệng, thật đáng thương, phụ vương vẫn chỉ biết là người hận y. Biết ta may mắn hơn người chỗ nào không? Ta là hài nhi của y, vừa mới sinh ra, y đã yêu ta vô điều kiện, hơn nữa là càng ngày càng yêu!” Cười lớn, hắn rốt cục hoàn toàn rời khỏi mật thất, ra tới nam thư phòng.

Bước trên thủy tạ ở trung tâm Ngự hoa viên, vén lụa trắng bốn phía bao quanh lương đình, Đông Đan Lung một thân thúy bào đang nằm ngủ trên ghế, mái tóc đen thật dài vũ động theo gió, gương mặt gối lên ngọc chấm so với bạch ngọc còn trắng hơn ba phần, mi như viễn sơn, sống mũi thanh tú, cánh môi không son mà hồng... Giang sơn như họa, nhưng trong mắt Đông Đan Cửu Trọng cũng không xinh đẹp bằng một phần nghìn y.

So với ngôi vị hoàng đế, đây mới là thứ hắn muốn có được nhất, ngày ngày khát khao!

Dưới ánh mắt nóng bỏng của Đông Đan Cửu Trọng, Đông Đan Lung tỉnh lại vừa, mở mắt liền thấy thần sắc mê muội (thiếu điều rót nước miếng...) của hắn. Thúy mâu hiện lên vô thức quang mang, liền khép mắt giả bộ ngủ. Tiếc là Đông Đan Cửu Trọng đã sớm nhìn thấy y tỉnh lại, cũng không vạch trần, mỉm cười khom cười, dán mặt lên gương mặt mềm mại của y, nhẹ nhàng cọ cọ.

“Phụ vương, hài nhi thực yêu người, phụ vương, phụ vương..”

Tiếng nỉ non bên tai thẳng thắn như vậy, thâm tình như vậy, Đông Đan Lung rốt cục mở mắt nhìn chằm chằm đỉnh đầu của hắn. Sâu kín thở dài một hơi, cánh tay phải vẫn buông rũ bên người khó khăn nâng lên, dùng ở mép tóc Đông Đan Cửu Trọng, ôn nhu ôm hắn trước ngực, tựa như khi hắn vẫn còn là một hài tử.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng lụa mỏng, chiếu rọi hai thân ảnh kề sát...

Nhất sinh nhất đại nhất song nhân, thế gian đa sự, nan phân nan giải, cho đến khi tất cả cùng về với cát bụi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nan-tu-che>